

Fantastic Club

VLADIMIR COLIN

BABEL

Editura Albatros

Fantastic Club

VLADIMIR COLIN

BABEL

EDITURA ALBATROS l978

Ilustraţia copertei : Vasile Olac

Ralt

Ajuns pe palier se clătină în pustiul din el şi de afară, glasuri pulverizate ţiuind, mugind, năvală de forme rotitoare cu identitate pierdută, culori mereu veştede în universul ucis.

Acum

Cu capul pe spate, trase aer în piept. Uşa îl recunoscu şi se deschise, glasul strigă de îndată ce lumina ţâşni din pereţi :

— Salut, Ralt !... Totu-i în ordine. N-a chemat nimeni.

Oh, taci, taci... îşi izbi fruntea cu pumnul, făcu un pas. Uşa lunecă în urma lui şi el se rezemă de panoul care se supse îndatoritor, luând forma umerilor ce-l apăsau. Toate vasele fuseseră împodobite cu flori proaspăt fabricate, podeaua strălucea.

Închise ochii. Puterea împotriva căreia nu voia să lupte îi trăgea în jos colţurile buzelor şi el strânse din dinţi câtă vreme ecourile glasului stăruiră între pereţii netezi. Nemişcat, cu capul în piept, aşteptă.

... atunci, la mutare, ar fi putut opta pentru un apartament de sex feminin, trecut de prima tinereţe, discret şi eficace; sau pentru unul adolescent, prevenitor şi supus. Dar, tineri amândoi, se hotărâseră pentru apartamentul căruia i se implantase personalitatea lui Fart Averol, animatorul uneia dintre cele mai populare emisiuni a cosmoviziunii. Utilizarea domestică a celebrităţilor mai era o inovaţie recentă. Nu regretară de altfel, falsa vioiciune, emfaza şi lipsa de umor a apartamentului încântându-i cu atât mai mult cu cât serviciile lui se dovedeau — conform contractului — ireproşabile.

Nota particulară o dădeau amănuntele şi prietenii se tăvăleau de râs când erau primiţi cu răsunătorul *Salut*! al lui Fart Averol difuzat de ani de zile pe canalele cosmoviziunii, amestec de jovialitate şi condescendenţă uimitor de exact dozate pentru atingerea impactului

psihologic scontat, sau când apartamentul le oferea să aleagă între vodsky şi aclateil ca şi cum urmau să se decidă pentru preşedinţia Oficiului sau acceptarea premiului Sol Invictus...

Oarbe, privirile lui Ralt lunecară peste un timp mort. Oficiul, fireşte, nu intervenea direct: respectând libertatea individuală, se mulţumea să semnaleze ceea ce, oricum, nu putea constitui decât o inadvertenţă într-o epocă ce se situa, oficial, dincolo de era delictelor. Dar, cunoscând unda personală a celor treisprezece milioane de locuitori ai oraşului, o făcea din oră în oră, acasă, în cercul prietenilor, pretutindeni. Discret (mesajul nu era auzit decât de către cel în cauză), politicos (*Ne permitem să vă reamintim*...) şi eficace : cu o lună în urmă, la capătul puterilor, Ralt ceruse ca numele Arlei să fie şters din memoria apartamentului.

Omiterea lui îl răni mai dureros decât faptul că, în primele zile, apartamentul urma să salute o Arla absentă. Ultima poartă fusese astfel închisă. Încetând să fie doar subiectiv reală, absenţa era acum recunoscută, înregistrată. Oficializarea îi proclama caracterul ireversibil, ignorarea numelui Arlei tăgăduia zâmbetul, gesturile, tăcerile, anii de soare. Intrau în neant grijile, clipele de paroxism privilegiat, şoaptele, umărul Arlei lângă umărul lui. Piereau spaimele împărtăşite, micile complicităţi şi marile speranţe. Purtată îndărăt în timp, radiera nevăzută ştergea atent orice urmă : Arla nu mai avea dreptul să lase amintiri.

Consecvent, apartamentul îi adună lucrurile, până şi imaginile, şi le expulză. Ralt găsi lada neagră pe palier. Aflat acum dincolo de revoltă, rătăcitor printre fantome de zile şi nopţi, o privi în tăcere fără să-şi dea seama că lunecă încet de-a lungul peretelui, o cuprinde în braţe şi-şi lipeşte faţa de capacul îndoliat.

Jignit, apartamentul închise uşa, dar bărbatul îşi petrecu noaptea deşteptând foşnetul rochiilor din care suiau fantomele orelor apuse, trecându-şi degetele peste cutii cu farduri, peste brăţări. Chipurile Arlei zâmbeau, se mirau. *Poate că nici nu ştie. Tu ştii...?* Chipurile nu răspundeau şi Ralt încercă să se încredinţeze că totul se petrecuse atât

de repede încât Arla nici nu apucase să-şi dea seama. Era întâiul gând consolator după o lungă deznădejde, aşa că stărui asupra lui anesteziind stratul superficial al suferinţei, dar dedesubt pustiul rămânea la fel de negru, definitiv vitriolat.

Ştiind că anularea propriei lui dispoziţii luată sub imperiul constrângerii n-ar fi dus decât la reactivarea Oficiului, încercă să obţină în zori renunţarea la orice formă de salut, dar apartamentul nu uita jignirea ce-i fusese adusă şi se plânse imobilului. Ralt fu aşadar rugat să coboare în încăperea cu pereţi acoperiţi de cadrane şi becuri de toate culorile, clipind în ritmul sincopat al vieţii celor două sute de etaje ale fabricii de locuit.

— Aţi optat în cunoştinţă de cauză pentru personalitatea apartamentului, aminti imobilul cu glasul unui avocat celebru, care trecea uluitor de repede de la inflexiuni onctuoase la un ton ce nu admitea replică. Vi-l puteţi închipui
pe Fart Averol sacrificând începutul tradiţional al emisiunii sale ?... Îndrăznesc să afirm că o asemenea cerere poate fi considerată drept cruzime morală. De fapt, pretindeţi un fel de automutilare, alterarea unui caracter perfect constituit.

— N-aş... putea să mă mut ?

Toate becurile clipiră în acelaşi timp, ca la un semnal. Sau ca la un cutremur.

— Aveţi de formulat vreo plângere ? S-a făcut apartamentul vinovat de nerespectarea vreunei clauze contractuale ?

— Nu, deloc, n-aş vrea să crezi una ca asta. Doar că... ştii...[1]

— *Dumneavoastră* ar trebui să ştiţi că societatea noastră detestă capriciile, spuse rece imobilul. Îngăduiţi apartamentului să procedeze legal. Şi, nu uitaţi, alterarea

[1] Amintim că, pe lumile integrate Oficiului, folosirea persoanei a doua a singularului a fost generalizată de secole, singure maşinile fiind programate pentru utilizarea vechilor forme ceremonioase ; era, de altfel, una dintre puţinele modalităţi de identificare a roboţilor androizi.

structurii personalizate a unui singur subsistem atrage dereglarea întregului, datorită interconexiunilor inevitabile. Presupun că nu intenţionaţi să pricinuiţi neplăceri nimănui.

Învins dinainte, Ralt tăcu. Dar începu să nu mai dea pe acasă decât atunci când, năucit după ore de umblet fără ţintă, amorf, ajungea să se clatine în pustiul pe care niciun semnal din afară nu-l mai străbătea şi din golul căruia se simţea în stare să înfrunte până şi glasul ce ignora numele Arlei. Tot ce obţinuse în jalnicul dialog fusese învoirea ca lada cu amintiri să nu fie dusă la incinerator (*Şi vă atrag atenţia asupra caracterului excepţional al derogării de la obiceiul generalizat*, ţinuse să sublinieze imobilul), ci adăpostită într-una dintre boxele ultimului etaj subteran. Cel din urmă subsol, la care niciun locatar nu avea acces, aparţinea maşinilor.

... se desprinse de panoul uşii, înaintă împleticit spre dormitor. După ce îl evitase o vreme, dormind în fotoliul din cealaltă încăpere, se prăbuşea din nou de câteva zile în patul prea larg. Nu putea spera să moară acolo, cu capul pe perna care nu mai păstra mirosul Arlei (apartamentul ar fi intervenit şi l-ar fi readus, bineînţeles, la viaţă), dar nu mai ştia ce speră.

Uşa se deschise şi Arla se ivi în prag.

— La ora asta, Ralt ? Măcar să fii anunţat...

O privea de la marginea pustiului, de foarte departe.

Neliniştită, Arla.

Braţele i se întinseră spre ea înainte de a şti ce face, înainte de a înţelege. Simţi în gât explozia nodului care-l împiedica să respire şi, prinzându-se cu amândouă mâinile de umerii ei într-un balans de neîncredere şi teamă, pentru că lumea nu se refăcuse nici în el, nici în afara lui şi trupul îi rătăcea încă în noaptea ce dura de atâtea săptămâni amorţite, egale, izbucni într-un plâns cu sughiţuri, atinse cu buzele pielea fragedă dintre umăr şi gât. Atunci, simţind căldura Arlei şi sarea propriilor lui lacrimi, bâigui :

— Dar tu... ai murit...

Şi-şi dădu pe loc seama de monstruozitatea cuvintelor, ştiu că nu erau adevărate şi că visase accidentul. Nu se schimbase nimic. Îi simţea degetele răvăşindu-i părul,

degetele Arlei în părul lui, nările-i recunoşteau mirosul şi, pentru că nu murise, pentru că era acolo, în braţele lui, plângea în hohote chinuit de o fericire atât de roşie, încât vinele nu-i mai purtau
sânge, ci fericire şi, neînţelegând cum se lăsase înşelat, cum o putuse crede plecată pentru totdeauna, amintindu-şi că, oricum, ea nu ştia sau nu trebuia să ştie, cerându-i iertare, şopti :

— Ce idiot am fost!

Se deşteptă pe perna udă de lacrimi.

— Salut, Ralt, spuse apartamentul.

Extras din *Biografia lui Ralt Moga*

NU SE afla la prima călătorie şi nu voia să ştie nimic din ce se petrecea în jurul lui. Trăsese, o dată pentru totdeauna, perdelele. Închis în cabină aşa cum se închisese în el însuşi (cei doi membri ai echipajului păreau muţi şi el le fu recunoscător, deşi nu spuse nimic), refăcea la nesfârşire în minte convorbirea absurdă, sonda fiecare dintre cuvintele rostite, asculta tăcerile dintre fraze, cântărindu-le şi încercând să le smulgă adevărul. Reluase de atâtea ori firul vorbelor, de atâtea ori îl secţionase potrivind frânturile în succesiuni neaşteptate, încât, la drept vorbind, nu mai putea fi sigur de nimic. Cine spusese, de pildă, *în afara ultimei speranţe*, el sau celălalt ? Totul se învălmăşea, cuvintele (dar oare fuseseră într-adevăr rostite şi nu se amăgea singur, născocindu-le pe măsură ce încerca să-şi justifice prezenţa pe mica astronavă purtând, drept singur semn distinctiv, litera M ?), cuvintele îşi pierdeau semnificaţia, se reduceau la simple sunete, apoi, distorsionate, nu mai erau detectabile nici măcar ca sunete, deveneau vuiet, se integrau în uruitul motoarelor şi el se prăbuşea într-un somn bântuit de coşmare care-şi băteau joc de mintea şi inima lui, continuând în forme şi mai

aberante analiza convorbirii încheiată în timpul obiectiv, dar mereu şi mereu reluată în cel subiectiv, până la istovirea care, în somn, se traducea prin trezire.

Nici o mirare, deci, că nu înregistră escala pe Marte. Nu văzu luminile astroportului, nu se miră de tăcerea motoarelor, cel mult simţi la periferia conştiinţei (şi fără să tragă vreo concluzie) că vorbele absurd reluate îşi menţin semnificaţiile şi nu se mai topesc în vacarmul pe care până atunci izbuteau să-l domine pentru un răstimp mereu mai scurt, proporţional cu tot mai puţina energie de care dispunea. La fel, nu luă act din capul locului nici de ivirea noului pasager.

Slab, fără vârstă, omul purta un fel de salopetă neagră. Pătrunse neauzit în cabină şi se aşeză, îşi privi îndelung mâinile, jucându-şi degetele lungi, flexibile, cu unghii pătrate.

— Ralt Moga ?

Nu-şi ridicase privirile. Glasul, subţire ca un glas de copil, nu se potrivea cu faţa încremenită şi ajunse greu în auzul celuilalt.

— Mă... cunoşti... ?

Noul venit simţi că întrebarea sosea de departe. Cel din faţa lui trebuia lăsat să revină la suprafaţă după cufundarea în el însuşi, care dura de cine ştie când. Era inutil să-i spună că omul din echipaj îi furnizase numele. Îl aşteptă deci să se înapoieze între pereţii capitonaţi, aşteptă declanşarea inevitabilului proces început odată cu intenţionat abrupta luare de contact. Abia când desluşi primele semne ale curiozităţii în privirile stinse ce-i căutau privirile, se prezentă :

— Idomar av Olg su Saro. Şi, dezvelindu-şi dinţii din faţă, albi şi aşezaţi pieziş ca dinţii unui hârciog, adăugă cu un zâmbet lipsit de veselie : Asasin.

Reci ca două bile de sticlă, ochii lui de un albastru pălit nu se potriveau cu glasul de copil, constată acum Ralt.

Întâlnindu-le privirea, se foi neliniştit în fotoliu, apoi rosti în silă :

— Se zice că... pe Marte. . . e o profesiune... hm... (nu izbuti să întregească, aşa cum îşi propusese : *respectabilă*).

— Cu vechi tradiţii, îi luă Idomar vorba din gură. Dar n-am venit să te ucid.

— Oricum, mi-e perfect egal... şi, ridicând din umeri, continuă în gând : *Ce vrea de la mine ? Am să mă retrag în cuşetă.*

— Că sunt un Asasin ? Că n-am venit să te ucid ?

— Totul, spuse Ralt obosit.

Vechile cuvinte i se împleticeau sub frunte ascunzându-şi în continuare înţelesul şi el trebuia să le hăituiască până va izbuti să stoarcă din ele adevărul. Oare celălalt nu-şi dădea seama că prezenţa lui îl stânjenea ?

Dar Idomar zâmbi din nou. Buzele lui se depărtară exact cât pentru zâmbetul de adineauri, dinţii sclipiră la fel şi Ralt avu impresia că Asasinul dispune de un singur rictus cu care-şi mimează toate zâmbetele. Faţa încremenită nu vădea niciun fel de participare.

— Să ne fi adunat de pe două lumi tocmai pentru asta ? Indiferenţa e prima condiţie a unui Asasin.

— Am o meserie, spuse Ralt. Sau aveam. Poet.

— Se zice că... pe Pământ... e o profesiune... hm...

— Cu vechi tradiţii, zâmbi şters, simţindu-se dator să mimeze politeţea, aşa cum celălalt îşi mima zâmbetele.

— Nu eşti bun de ucenic, urmă însă marţianul. Indiferent, poate... dar prea puţin liber.

Ultimul cuvânt fusese scrâşnit, rostit — vizibil — cu neplăcere.

— Ştii cam multe despre mine, constată nemulţumit Ralt, întrebându-se dacă Idomar e la curent şi cu raţiunea (*raţiunea ? demenţa*, se corectă singur în gând, *dar nu, era o raţiune sau trebuia să fie*) pentru care se afla pe mica astronavă.

— Te zbuciumi inutil. Încă n-ai aflat. Trecutul şi viitorul nu există... (Idomar vorbea acum în şoaptă. Ralt tresări, vru să protesteze — *raţiunea, demenţa, spune-i cum vrei, dar o raţiune sau o demenţă trebuie să existe, altminteri*... altminteri ? — nu-şi putu răspunde şi nu ajunse să protesteze pentru că glasul măştii de piele veştedă, ca decupată într-un pergament fabulos, glasul de copil i se păru deodată înfricoşător şi el îşi vârî capul între umeri, aşteptând.) Nu suntem decât o succesiune de prezenturi, pământeanule, o infinitate de prezenturi puse cap la cap. Pe măsură ce ne-am umanizat am
uitat asta, ne-am prefăcut că uităm, am vrut să uităm. . . Câte milenii de eforturi ! Spaima noastră : punctul de plecare. Prin toate mijloacele, tabuuri, religii, state, am tins să ne depărtăm de verii noştri buni. Erau păroşi, am făcut ce am făcut şi ne-am curăţat pielea. Erau naturali, ne-am străduit să fim artificiali şi ne-am tatuat, vopsit, îmbrăcat. Trăiau în prezent, ne-am născocit un trecut şi un viitor... Suntem oare mai fericiţi ?

Brusc, glasul trecuse de la şoaptă la strigăt. *Parcă ar ţine să se convingă pe el, în primul rând. . . Sunt numai trecut şi viitor*, vru să strige şi Ralt, dar Idomar coborî din nou glasul :

— Taci... (nu părea supărat). Am să-mi răspund eu. Nu suntem mai fericiţi, Ralt. De ce ? Pentru că nu mai suntem liberi. Trecutul şi viitorul, iată cătuşele în care ne-am ferecat cu bună ştiinţă. În ce mă priveşte, din clipa când am înţeles, am redevenit liber.

— Ca un animal, se înspăimântă Ralt. Şi te-ai făcut Asasin.

Bilele albastre ale ochilor lui Idomar sclipiră, dar marţianul nu se clinti.

— Nu ucid de plăcere şi nici din motive personale, aminti cu o blândeţe sub care se putea ascunde orice.

Cuvintele ajungeau încă greu până la Ralt şi frânele mai

erau blocate în mintea lui, de asta şi vorbise fără să se controleze. Dar înţelese deodată că Idomar l-ar fi putut ucide, înţelese *într-adevăr* abia atunci, de parcă atunci auzi cuvintele rostite de către celălalt îndată după intrarea lui în cabină, cuvinte pe care le primise cu neprefăcută indiferenţă.

— Nu acum, şopti dându-se îndărăt şi lipindu-şi spinarea de spătarul fotoliului.

Din pricina trecutului şi a viitorului, prezentul devenea preţios. O fază de tranziţie, o simplă trecere, dar dacă toate făgăduielile trecutului erau menite să rodească în viitor. ..

— Glumeam, spuse marţianul. N-am venit nici să te ucid şi nici să te transform în Asasin. La coborârea pe Babel vom şti ce ne aşteaptă.

— La... ?

Idomar clătină din cap.

— N-ai înţeles nici asta ?

— Iartă-mă, şopti Ralt. Sunt un prost. Ştii... eu...

Încă nu se obişnuise cu gândul. Deşi luase hotărârea pe Pământ şi sucise în minte fiecare cuvânt al convorbirii avute înainte de plecare, nu privise încă în faţă premisa firească şi, totodată, concluzia inevitabilă : trebuia să trăiască. Acceptarea prezentului rămânea uimitoare în ochii celui ce se obişnuise să-l considere exclusiv prin prisma suferinţei şi iată că marţianul nu se mulţumea să-i deschidă ochii, îi mai dădea un prilej de uimire : amândoi aveau aceeaşi ţintă.

Fără veste, Ralt se surprinse bucuros de apariţia Asasinului. Apatia în care se cufundase (complăcuse ?) se destrăma, acum i se părea că prezenţa celuilalt însemna confirmarea unui nou început şi amâna tortura îndoielilor. Nerăbdător, întrebă :

— Ce ştii despre Babel ?

— Ce ştie toată lumea... Planetă măruntă, condiţii de viaţă surprinzător de apropiate de cele de pe Pământ.

Descoperită şi colonizată în faza a doua a Explorării, a fost acaparată de către familia Mor. Decretată planetă interzisă sub Alvar Mor, al treilea sau al patrulea reprezentant al dinastiei. Oficiul a încercat să protesteze, apoi a trimis o navă de recunoaştere, care nu s-a mai întors. De ce ?... Mister.

Legăturile dintre Oficiu şi Babel au fost întrerupte, iar domeniul Mor recunoscut drept planetă interzisă. De cel puţin patru sute de ani nu mai ştie nimeni ce se petrece pe Babel.

— Cum a fost cu putinţă ?

— O planetă insignifiantă, abia mai mare decât un asteroid, spuse cu dispreţ Idomar. Şi plasată într-un punct neinteresant al galaxiei... Presupun că Oficiul n-a socotit necesar s-o integreze.

— E totuşi ciudat, nu ?

Marţianul făcu un gest evaziv.

— Faptul că ne îndreptăm spre Babel dovedeşte, poate, că punţile n-au fost rupte decât oficial. Oricum, vom şti curând.

Niciunul dintre ei nu se aştepta la surpriza coborârii pe Venus şi, cu atât mai puţin, la ivirea celui de al treilea pasager pe care îl luară de pe astroportul din Xu-Tii. Trăind acum în prezent în ciuda îndoielilor pe care urma să le hrănească din însăşi substanţa speranţelor lui, Ralt nu rămase indiferent la agitaţia domnind pe unul dintre cele mai mari astroporturi ale Oficiului.

De la hubloul a cărui perdea fusese dată în lături privi turlele scânteietoare ale navelor aşezate la distanţe ce micşorau siluetele roboţilor, urmări traseele benzilor transportoare, multicolore şi autoreglabile, şerpuind la mai multe nivele. Ca de obicei pe Venus, cerul era străbătut de nori, dar ploaia încetase şi betonul imenselor piste lucea, rarele oaze albe făcând să pară şi mai întunecate porţiunile

arse de jeturile navelor.

Când femeia pătrunse în cabină se răsuciră amândoi miraţi, căci noua pasageră urcase din partea opusă celei spre care priveau prin hublou.

— *Gerhoa*, zâmbi ea ca răspuns la vizibila stupoare a bărbaţilor. Apoi, rostind cuvintele galacticei cu inefabilul accent al celor din vechea populaţie a gerlilor, adăugă : Mă tem că prezenţa mea nu v-a fost anunţată…

— Într-adevăr, zise Idomar afișând rictusul ce-i ţinea loc de zâmbet. Dar e cu atât mai plăcută.

Reacţiile lui Ralt mai erau, întrucâtva, decalate. În picioare, se mulţumea să privească.

— Nu ştiu dacă afirmaţia e valabilă şi pentru prietenul tău, spuse de aceea gerla trecându-şi degetele prin părul albastru, iar Idomar îl împinse cu cotul, grăbindu-se s-o asigure că amândoi erau, desigur, încântaţi.

Ralt se regăsi destul de repede pentru a face chiar el prezentările. Aflară deci că noua pasageră se numea Oralda şi că era o Harfă a Marei Doamne (ca pentru a-i ruga să accepte termenii bizari privi pe rând spre cei doi bărbaţi, acordând fiecăruia câte un zâmbet complice). Faptul că marţianul era Asasin nu păru s-o tulbure mai mult decât informaţia că Ralt era poet. Se aşezase în cel de al treilea fotoliu, fragilă dar sigură de ea, iar cabina deveni dintr-o dată o încăpere vie.

— Trei fotolii, trei pasageri, spuse Idomar. Trebuia să-mi dau seama...

— Un vechi proverb pământean pretinde că toate lucrurile bune sosesc câte trei, aminti şi Ralt.

Nu-i venea uşor să părăsească pustiul în care rătăcise şi i se părea că se află de două ori acolo, pe mica astronavă : un Ralt închis în el însuşi, în microuniversul durerii şi întrebându-se neliniştit dacă năvala în absurd putea însemna o ieşire, un Ralt situat în afara lui, spre care privea cu un amestec de ciudă şi curiozitate numai pentru că nu

demult, într-un birou cu pereţii acoperiţi de holograme, un android îi arătase o ipotetică ieşire şi care izbutea de aceea să vorbească aproape degajat, să comunice, mai mult, să înregistreze farmecul subtil al gerlei. Ironic dar interesat, Ralt cel închis în cercul umbrelor îl vedea pe al doilea Ralt urmărind faţa şlefuită într-un ovoid de aur mat, proeminenţele acuzate ale pometţilor, ochii alungiţi, cu albul neînchipuit de alb şi verdele dens, mineral, nasul uşor arcuit şi gura poate prea mare, cu buze cărnoase. Casca părului albastru, retezat deasupra sprâncenelor, acoperind umerii şi coborând ţeapăn până spre mijlocul spatelui dădea femeii duritatea unei amazoane, impresie dezmințită de graţia trupului prins într-o tradiţională *tlaa* verde care-i ascundea braţul stâng, lăsând liber umărul şi braţul drept pe care strălucea inevitabila brăţară lată, împodobită cu hieroglife. Totul în Or-alda era ambiguu, amestec de asprime şi fragilitate. Părea matură şi totodată foarte tânără, iar siguranţa cu care apuca un pahar contrasta cu graţia felului în care-l ducea la buze.

— Am numai prieteni, spunea ea acum. Sper să ne împrietenim.

Ca trase de arcuri invizibile, buzele lui Idomar zvâcniră desfăcându-se în rictusul care-i ţinea loc de zâmbet.

— O Harfă dispune de talente speciale...

— Insinuezi vreo îndemânare în a provoca prietenia ?... O vrajă ? O undă, poate ?

Or-alda părea interesată. Îl privea zâmbind, dreaptă în fotoliu, cu capul uşor plecat spre marţianul ai cărui ochi albaştri, reci, o pironeau.

— Am fost pe Venus, răspunse el.

Dinţii de hârciog sclipeau pe masca feţei veştede. Femeia îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un râs neaşteptat. Spaţiul dintre buzele lui Idomar spori imperceptibil.

— Am fost pe Gerl, repetă el cu glasul ce părea

împrumutat de la un copil despre a cărui soartă era poate înţelept să nu se mai afle niciodată.

— Şi?

— Şi m-am întors.

— Ah, şopti Or-alda.

După care se făcu tăcere, de parcă amândoi spuseseră ce aveau de spus şi era acum rândul privirilor să se cântărească, pătrunzând dincolo de cuvinte, acolo unde cuvintele rămân neputincioase.

— Despre ce vorbiţi ? se miră într-un târziu Ralt,deşi nimeni nu mai vorbea.

— Despre Venus, spuse tot în şoaptă femeia, ca şi cum i-ar fi dezvăluit o taină.

Dar urma să se uite la Idomar. S-ar fi zis că lui îi răspunsese, cu toate că, nemişcat, marţianul aştepta şi părea dispus să aştepte zile, săptămâni, luni întregi, la nevoie.

— Nu pricep, se înciudă Ralt descoperind că, odată scos din bezna pustiului, nu mai putea îndura tăcerea. Eu n-am fost pe Venus...

— Nu-i nimic, răspunse Idomar. Apoi, parcă fără nici o legătură, adăugă : Ghilda Asasinilor a apărut pe Marte în epoca alcatanilor, care semăna cu feudalismul terestru. Statutele ei au fost însă neîncetat perfecţionate. Ţi-am spus că Asasinul trebuie să fie indiferent şi liber, că nu poate ucide din plăcere sau pentru raţiuni de ordin personal. În plus, nu are voie să-şi chinuiască victima.

Îi răspundea lui Ralt, dar se uita la Or-alda.

— Nu ştim ce ne aşteaptă pe Babel. Să fim prieteni, propuse ea din nou.

Mirat, Ralt îşi dădu seama că gerla tremură. *Teamă* ? Or-alda părea să se lupte cu ea însăşi. Îşi muşcă buzele, apoi, răsuflând adânc, îşi lăsă mâna pe masă, cu palma în sus. Era mâna dreaptă. Cu stânga îşi cuprinse brăţara de pe braţul gol. Trei făpturi de dimensiunea unui deget i se iviră

în palmă, reproduceri miniaturale ale celor trei pasageri din cabină.

— Idomar, ia-o pe Or-alda, spuse gerla cu o voce în care răzbăteau acum accente triumfătoare.

Şi, fără o vorbă, marţianul apucă reproducerea şi o puse lângă el, pe masă. În palma întinsă se ivi o nouă Or-alda.

— Ralt.

Încă neîncrezător, Ralt luă imaginea redusă a ciudatei coechipiere, care puse apoi deoparte, pentru ea, simulacrele celor doi bărbaţi. Dar Idomar şi Ralt se iviră iar în palma femeii. Nu-i mai aşteptară îndemnul şi-şi însuşiră fiecare imaginea celuilalt, apoi Or-alda îşi retrase mâna. Buzele îi păliseră, ochii verzi îşi pierduseră strălucirea, dar câteva clipe fură de ajuns pentru ca organismul ei să-şi reîncarce bateriile bioenergetice. Faţa aurie vădea acum liniştea păcii regăsite.

— Să fim prieteni, spuse Or-alda din nou şi Ralt văzu cu mirare că Idomar se ridică, plecându-se în faţa ei.

Apoi, reaşezându-se, rosti calm :

— Vom fi prieteni.

Silindu-se să înţeleagă, Ralt îi privi pe rând. Gerla vorbise de vrăjitorie. Sau se apărase de o asemenea învinuire ?

— Pământul e o lume raţională, izbucni deodată, mirându-se singur că se simte jignit de vorbele şi acţiunile celor doi, care îşi aflau rostul într-o dimensiune închisă lui, excluzându-l, surghiunindu-l în incertitudinea din care se silea să evadeze.

— Nu numai Pământul, spuse blând Or-alda. Iar iraţionalul e raţional şi el... dacă te plasezi la nivelul cuvenit. Păstrează simulacrele noastre, Ralt.

— De ce ? se răsti el. (Aluzia la raţionalitatea iraţionalului îl izbise dureros. Oare ce căuta el acolo, pe mica astronavă ?) La ce bun ?

— Ai să afli la timpul potrivit, răspunse însă Idomar. Or-

alda... ?

— Oh, iartă-mă...

De astă dată sigură de ea, întinse din nou mâna pe masă şi în palmă îi apărură, una după alta, trei cutii lunguieţe (*trei sicrie*, îşi spuse Ralt). Calm, marţianul vârî cele două reproduceri în primul sicriu, care dispăru în adâncul unuia dintre multele buzunare ale salopetei sale. Or-alda procedă la fel, al doilea sicriu pierind în sacoşa cărămizie cu care venise.

Nesigur, cu simţământul neplăcut că e silit să coboare la o joacă nedemnă, şi totodată neliniştit, Ralt întinse mâna şi apucă simulacrul Or-aldei. Dar scoase un strigăt şi-şi depărtă degetele.

Miniatura era vie. Cum de nu-şi dăduse seama ? Ochii minusculi se îndreptaseră spre el, braţele îi cuprinseseră vârful arătătorului.

— Bine înţeles, spuse Idomar răspunzând întrebării lui mute.

Apoi, liniştit, vârî pentru el simulacrele în ultima cutie lunguiaţă şi i-o întinse.

— Eşti cel mai bun dintre noi, zise Or-alda. Înfiorat, Ralt percepu mila din privirile ei.

*

Deşi trăia cu impresia că vorbele celor doi îl mai ocoleau uneori pentru a se întâlni într-o zonă ce-i rămânea inaccesibilă, acoperind realităţi de care era străin, prietenia evocată şi făgăduită de Or-alda se închega în ciuda evitării oricărei aluzii la biografia şi destinul fiecăruia. Conceptul unei asemenea prietenii era nou pentru Ralt, obişnuit să-şi cunoască prietenii până în amănuntele unui trecut, adeseori comun. Nu ştia despre Idomar decât că e un Asasin, iar simpla pomenire a unei asemenea profesiuni l-ar fi îndepărtat altădată. Or-alda era şi mai misterioasă,

talentele ei bizare (dintre care nu-i fusese dat să cunoască decât unul, a cărui amintire i se părea însă atât de neliniştitoare încât o alunga de
îndată ce i se înfăţişa) neputând contribui la instaurarea climatului de încredere inerent prieteniei, aşa cum o concepea. Şi totuşi, atmosfera din cabina care-i apropia de ţinta călătoriei era cât se poate de cordială. După orele de odihnă în îngustele, cuşete individuale se grăbeau să se întâlnească de parcă ar fi avut să-şi comunice gânduri încă neîmpărtăşite, proiecte atârnând de perfecta lor colaborare. În fapt, nu-şi împărtăşeau nimic. Începeau să se simtă bine împreună şi, printr-un consens întărit de ciudata scenă a simulacrelor, ştiau că se vor sprijini reciproc în lumea străină pe care urmau s-o descopere.

Ce-l mâna într-acolo pe marţianul indiferent, simplă maşină de ucis ? Ce căuta acolo gerla care-şi declinase ciudata calitate de Harfă a Marei Doamne ? Ralt se întreba cum ar reacţiona fiecare dacă le-ar povesti rătăcirile lui fără speranţă prin pustiul atâtor zile şi nopţi, la capătul cărora se oprise cu fruntea în geamul uriaşei vitrine. Dincolo de sticla groasă, în picioare, Arla zâmbea. Ca în transă (dar săptămânile pe care le târa după el nu-l schimbaseră oare îndeajuns, trecerea lui printre formele însufleţite şi moarte populând întinderi carbonizate nu-l pregătiseră oare, nu-l condiţionaseră pentru starea ambiguă — veghe toropită sau somnolenţă trează — în care se afla ?), ca-n transă pătrunsese în clădirea ale cărei amănunte i se şterseseră din minte, ajunsese în încăperea cu pereţii acoperiţi de holograme, unde cineva îl întâmpinase prietenos :

— Vă aşteptam, Ralt Moga.

Doar folosirea pluralului îi indicase că avea în faţă un android.

Idomar părea binevoitor şi Or-alda îl privise cu milă. Să fi fost singurul neştiutor în privinţa celorlalţi doi ? Îşi aminti totuşi că se îndreptau împreună spre Babel şi gândurile i se

concentrară în jurul unei întrebări pe care o formulă cam aşa : există cumva şi pe alte lumi, măcar pe Marte şi Venus, birouri de felul celui în care pătrunsese ? Ce au văzut atunci Idomar şi Or-alda în vitrinele clădirii, cu alte cuvinte, ce-i determinase să accepte călătoria pe Babel ?

Asocierea lor în echipă, evident, nu era întâmplătoare. Dar Ralt nu află nimic mai mult şi zilele-şi urmară curgerea monotonă pe mica navă în care toţi trei făceau ucenicia unei prietenii situată dincolo de confidenţe, de parcă, pentru ceilalţi doi, fiecare s-ar fi născut în clipa sosirii lui la bord. *Sau numai pentru mine* ? se întrebă totuşi Ralt.

Babel creştea în spărtura hubloului şi nimic nu părea să deosebească planeta interzisă de nenumăratele lumi presărate în bezna spaţiului.

Idomar

NOBILA GHILDA A ASASINILOR
ORIALATUL ABIT
PRIN ÎNALT ŞI IREVOCABIL DECRET FERUNADAR
ASP AV TALD SU ARIT
ÎŞI VA PRIVI ÎN FAŢĂ DESTINUL.
CHIPUL DESTINULUI VA LUA PENTRU EL TĂCEREA
FRATELUI IDOMAR AV SOLGSU SARO

Cu faţa, ca de obicei, încremenită, Idomar puse înştiinţarea pe masă. Mâna nu-i tremura. În mica încăpere era linişte, dar el nu auzi bâzâitul muştei atrasă de ultimele raze ale apusului şi care se izbea furioasă de geam, după cum nu auzi noua tăcere instalată atunci când, pe întuneric, musca se potoli. Nu aprinse lumina. Neclintit, urma să privească dreptunghiul galben al înştiinţării.

Nu era, desigur, cea dintâi. În mica ascunzătoare din perete, de a cărei cheie nu se despărţea, înştiinţările privindu-i pe toţi cei pentru care tăcerea lui luase chipul destinului se aflau meticulos rânduite pe culori, în ordine cronologică. Fiecare culoare purta o informaţie, negrul — *în termen de şase luni*, roşul — *în trei*, verdele — *în două*, albastrul — *într-o lună*, violetul — *în două săptămâni*. Galbenul poruncea : *fără întârziere.*

În ascunzătoarea din perete se aflau nume de femei şi de bărbaţi, de tineri şi bătrâni, până şi numele unui copil. Acum li se adăuga Asp. *Fără întârziere*.

Nu se întrebă de ce. Ca întotdeauna, era mai bine să nu ştie, fusese învăţat să se păstreze departe de biografia celui ce trebuia să rămână pentru el un simplu nume, să ignore motivele ce stăteau la baza înaltului şi Irevocabilului Decret Ferunadar. Asp se străduise să-i cultive indiferenţa, condiţie indispensabilă pentru a putea ţine locul destinului.

Asp. *Fără întârziere.*

Încet, ridică mâna dreaptă. Era un gest pornit din nevoia de a verifica unealta vie care declanşa mecanismul destinului. Abia atunci percepu întunericul, iar când apăsă cu stânga pe comutator unealta vie îi izbi privirile şi el o zvârli cât colo, repezind braţul cu atâta putere, încât simţi durerea în umăr, încercă s-o zvârle ca şi cum ar fi uitat că face parte din fiinţa lui, dar, credincioasă, unealta revenea, cerea să fie pusă la treabă. *Fără întârziere*.

Şi dacă... ? îşi aminti de Sirat av Lir care refuzase să ia chipul destinului pentru femeia iubită, de Ozar av Jelt preferând să ia chipul destinului pentru el însuşi mai degrabă decât să-l impună unui poet obscur, de care nimeni nu-şi mai amintea. Fireşte, înaltele şi Irevocabilele Decrete Ferunadare fuseseră aduse la îndeplinire de către alţi doi fraţi şi numele celor incapabili să-şi asume prezentul stârnea repulsie printre membrii Nobilei Ghilde. *Dar ce-au gândit ei* ? se întrebă Idomar, mirat că nu-şi pusese încă niciodată întrebarea. Fără
să-şi dea seama, strângea şi desfăcea mecanic pumnul într-una dintre mişcările pregătitoare prescrise. *Se zice că în clipa când Asasinul desemnat i s-ar fi înfăţişat, Sirat ar fi oftat*: În sfârşit! — *dovadă că-şi făcea sieşi silă*. Neliniştit, Idomar descoperi că nu era singura interpretare cu putinţă.

Atunci când se ridică de la masă şi, deschizând dulapul, cercetându-şi panoplia, alese pistolul roşu dăruit de Asp, buzele i se desfăcură pentru zâmbetul mort care nu îi lumina masca veştedă. La fel zâmbise şi atunci, demult, primind darul.

— Niciodată n-am fost în stare să zâmbesc aşa, spusese Asp. Ai să ajungi departe.

Verifică arma şi o vârî în buzunarul reglementar al salopetei negre, dar uită pe masă înştiinţarea. Avea să încerce mai târziu reconstituirea serii, silindu-se să recheme în amintire gesturile, sunetele, măcar drumul pe care apucase, dar nu se regăsea invariabil decât în clipa când Asp îi deschisese uşa, fără să vădească mirare sau bucurie.

Ţinea într-o mână un pahar. Îl ridică în chip de salut.

— Intră. Un pahar se mai găseşte şi am două sticle de *poral*.

— Ştii că nu beau. Şi ţi-am mai spus că bei prea mult.

Din cauza asta ? De obicei tăcut, Asp vorbea atunci când poralul îi înceţoşa privirile şi când sudoarea începea să-i răsară în broboane pe frunte. Dar izgoni gândul. Şi uitându-se în ochii negri a căror fixitate nu părea alterată, constată că fruntea înălţată de pleşuvie era uscată.

După cum se aştepta, totul era răvăşit în micul apartament. Veşminte aruncate pe jos, pe scaune, sticle goale culcate peste benzile din rafturi, foi de magnetoplast acoperite cu însemnări şi făcute cocoloş zăcând acolo unde fuseseră zvârlite cu săptămâni în urmă (se vedea că Asp călcase pe ele), praf peste tot şi mucuri printre resturi de ambalaje.

— Stai jos, îl îndemnă Asp aplecând un scaun scund pentru a-l elibera de un ciorap, două benzi şi un cuţit cu lama curbată, strălucitoare.

Apoi îşi prăbuşi trupul mătăhălos pe scaunul de pe care se ridicase, probabil, ca să-i deschidă. O masă joasă se afla între ei. Asp duse paharul la gură, dar îşi întrerupse gestul şi, cu paharul în mână, adăugă :

— Ai venit să taci ?... Şi aşa e bine.

Bău. Puse paharul pe masă şi-şi trecu palma peste mustăţile şi barba cu mai multe fire albe decât negre.

— Am venit să te întreb ceva, zise Idomar. Nu mi-ai spus niciodată... De ce ai intrat tu în Ghildă ?

— De scârbă. Dar nu numai faţă de ceilalţi. Şi faţă de mine.

Broboane de sudoare i se iviseră, totuşi, pe frunte. Stingherit, Idomar nu putu să nu le vadă.

— De ce nu mi-ai spus niciodată ?

Şi în clipa aceea îşi auzi glasul şi glasul de copil i se păru ciudat, de parcă nu l-ar mai fi ascultat până atunci.

— Nu m-ai întrebat, probabil... (Asp ridică din umeri.) Îţi atrag atenţia că, de fapt, nici n-ar fi trebuit să întrebi. E bine că n-ai întrebat.

— E rău că întreb.

Asp îşi umplu paharul. Pe faţa lui cărnoasă ochii se

îngustară, pungile violacee de sub ei semănând brusc cu aripile drapate ale unei mici cortine.

— Cordonul ombilical dintre noi a fost tăiat de mult, aminti el. Şi zâmbeşti cum n-am ajuns să zâmbesc niciodată.

Cuvintele de atunci. Idomar îl privi scrutător. Undeva, dincolo de perete sau dincolo de mai mulţi pereţi, cineva ciocănea încet şi rar.

— De ce m-ai vârât în Ghildă, Asp ?

— Cam multe întrebări pentru cineva care vrea să tacă.

— De ce, Asp ?

Bărbosul privi paharul pe care-l ţinea în mână. Bău. Aşeză paharul pe masă, apoi, tăcut,strânse şi-şi destinse de câteva ori degetele în exerciţiul prescris pentru a nu lăsa unealta vie
să ruginească. Fără veste, ciocănitul încetă.

— De ce, şopti cu ochii la degetele groase, cu articulaţii vizibile. Pentru că erai slab şi speriat de viitor şi mi-a fost milă... sau pentru că te uram. Ce-ţi pasă ?

Idomar nu-i vedea privirile, dar era sigur că se înceţoşaseră.

— Milă, ură, spuse şi el, tot în şoaptă. Asp av Tald su Arit, Asasinul perfect. Indiferent şi liber.

Totul era minciună. Edificiul înălţat cu preţul atâtor ani se prăbuşea.

— Te-am învăţat să nu întrebi.

Glasul lui Asp răsuna leneş, cu o blândeţe străină.

Idomar scoase pistolul roşu şi trase. Trupul mare din faţa lui zvâcni.

— În sfârşit! horcăi Asp.

Şi, amintindu-şi de vechea exclamaţie a lui Sirat, Idomar primi mesajul ultimei priviri a muribundului.

— Ştiai! strigă, răsturnând scaunul când sări în picioare. Degetele lăsară să le scape pistolul şi el se agăţă cu amândouă mâinile de reverele hainei de casă a lui Asp, zgâlţâind trupul mătăhălos şi ţipând cu o ură disperată, cu o disperare plină de ură : De asta... Ai vrut să mă ajuţi, aşa-i ?... Spune ! Spune ! Spune !

Dar Asp nu răspunse şi, când mâinile lui Idomar se

descleştară, se traseră îndărăt cu încetineala unor tentacule, trupul celui ce-şi privise în faţă destinul lunecă într-o parte, prăbuşindu-se peste pistolul roşu dăruit cu ani în urmă ucenicului său.

Extras din *Biografia lui Idomar av Olg su Saro*

CEL DINTÂI lucru pe care-l văzu la coborârea pe Babel fu clădirea neobişnuită a astroportului, evocând o cultură de mucegai privită la microscop. Aplecată în unghiuri variabile, mulţimea turnurilor cilindrice de înălţimi şi grosimi diferite, toate teşite în vârf, pornea dintr-o structură masivă. Fiecare turn avea altă culoare şi geamurile a nenumărate ferestre rotunde, triunghiulare sau pătrate răsfrângeau amurgul într-o somptuoasă succesiune de ecusoane date cu purpură sau suflate cu aur. Peste turnul central, cel mai înalt şi singurul drept, o sferă se învârtea schimbându-şi culorile la fiecare rotire, iar sub ea două şiruri de litere afirmau liniştit :

SCAT MOR
poate orice

— Îmi vine să-l cred pe cuvânt, spuse Idomar dezvelindu-şi dinţii de hârciog în zâmbetul lui stereotip.

Ralt se mulţumi să dea din cap. Pentru a-şi îngădui să-i aducă de pe lumi diferite Scat Mor trebuia să fie, oricum, în stare de multe.

— Nici o altă navă pe pistă, observă Or-alda.

Cei doi membri ai echipajului, cărora Ralt nu le adresase cuvântul dar care se închiseseră într-o muţenie încăpăţânată chiar atunci când Or-alda şi Idomar încercaseră să-i tragă de limbă, deschiseră sasul. Aerul proaspăt aduse în cabină mirosul aţâţător al unei flori necunoscute, apoi dubla şuviţă anti-G a unei benzi transportoare porni de la una dintre spărturile triunghiulare

ale turnului principal şi se opri în pragul navei. Porţiunile laterale ale benzii erau albe şi din ele crescură două parapete scunde. De îndată ce Or-alda întinse piciorul spre panglica roşie dintre ele, trotuarul se puse în mişcare şi, urmată de cei doi bărbaţi, gerla lunecă spre ciudata clădire a astroportului. O valiză neagră se ivise lângă picioarele lui Idomar.

Tăcuţi, străbătură în văzduh distanţa dintre navă şi poarta triunghiulară încercând să-şi dea seama de configuraţia locurilor, dar de jur-împrejur, dincolo de pista betonată, o ceaţă albăstruie ascundea totul, iar clădirea spre care se îndreptau îi împiedica să vadă ce se află îndărătul ei. Se întuneca, de altfel, şi luminile aprinse dintr-o dată la toate ferestrele adânciră noaptea.

Se pomeniră într-o mare sală cu pereţi luminoşi, în mijlocul căreia, încremenită, o altă bandă de culoare verde părea să-i aştepte. Erau singurii pasageri. Intrarea triunghiulară se închisese în urma lor, până şi cei doi tăcuţi membri ai echipajului se făcuseră nevăzuţi.

Ridicând din umeri, Idomar îşi aşeză valiza pe banda verde, care se puse în mişcare. Ceilalţi doi îl urmară, dar Ralt întoarse capul şi aruncă o privire spre ferestrele rotunde ce încadrau poarta triunghiulară. Spre mirarea lui, ferestrele nu-i arătară noaptea de afară. Ca nişte oglinzi, reflectau peretele luminos din faţa lor.

Cum Idomar şi Or-alda ajunseseră în mijlocul sălii se grăbi să-i urmeze, imaginea ferestrelor opacizate îl impresiona însă neplăcut şi de câteva ori întoarse capul, tresărind când, până la urmă, se văzu pe el însuşi în discul luminos.

O altă poartă de culoarea peretelui se deschise acum, cei trei lunecară într-un ascensor care coborî vertiginos lăsându-i la capătul unui culoar ce părea săpat în piatra neagră a pereţilor, ca un tunel. O singură lumină verde ardea cam pe la mijlocul culoarului, indicând locul unei

boxe scobite în aceeaşi
piatră neagră. Banda rulantă îi opri în faţa boxei.
Şi:

— Salut, răsună glasul crispant al lui Fart Averol, fiţi bineveniţi pe Babel. Totu-i în ordine, începe revizia vamală.

Dacă Ralt păli şi-şi încleştă pumnii, Or-alda şi Idomar schimbară priviri nedumerite.

— Ce înseamnă revizie vamală ? întrebă marţianul.

— O mică formalitate, nimic de seamă, turui Averol. Bagajele v-au şi fost verificate. Aveţi acum prilejul să înregistraţi obiectele cu care aţi debarcat şi să deschideţi bagajele de mână.

— De nici nu mai ştiu câte sute de ani, pe nici o lume... se răzvrăti Idomar, dar Fart Averol râse cu poftă, tăindu-i vorba :

— Pe asta, da.

— Refuz, spuse simplu Or-alda.

În clipa aceea se stinse lumina. Întunericul era atât de absolut încât Ralt nu mai desluşi nici feţele tovarăşilor de drum. Incapabil să gândească, îşi repeta în minte *Fart Averol, Fart Averol*, iar bezna încetă să fie a lumii pe care abia sosise, pentru a deveni bezna apartamentului de care se crezuse scăpat. Atunci auzi blestemul lui Idomar şi, din zgomotul căderii, pricepu că încercase zadarnic să se întoarcă spre gura tunelului. Banda transportoare se pusese în mişcare, trântindu-l.

— Niciun „talent special“ ? şuieră marţianul.

— Mai multe, şoptiOr-alda, dar ineficace în cazul de faţă. Nu înţeleg. . . Configuraţia locurilor s-a schimbat.

Nesigur, glasul lui Ralt tremură în beznă :

— Ce vrei să spui ?

De ce Fart Averol ? Totul, din nou ?

— Culoarul nu mai are nici o ieşire. Sau au fost pur şi simplu blocate,la ambele capete.

— Au închis porţile.

O capcană?

— Nu, Idomar. Nu mai există porţi. Atât cât pot să-i sondez, pereţii au devenit uniform masivi, ca şi cum... ei bine, ca şi cum ne-am afla în inima unui munte.

Să fie cu putinţă ? Pe navă totul a mers bine. Şi mi s-a făgăduit. Dar gerla le fu recunoscătoare bărbaţilor care, aflând că putea sonda pereţii (c*u privirile ? datorită unui simţ special ?* se întrebă totuşi Idomar) nu se mirară şi nu-i puseră la îndoială afirmaţia.

— Atunci... zise el resemnat şi, din tonul lui, la fel de sigur de parcă l-ar fi văzut, Ralt simţi că dădea din umeri.

Luându-şi inima în dinţi, strigă :

— Ei, Averol!

Lumina verde se aprinse. Glasul plin de falsă vioiciune răsună din nou :

— Salut, fiţi bineveniţi pe Babel. Totu-i în ordine, începe revizia vamală.

— Ce avem de făcut ? întrebă tărăgănat Idomar.

— Mai nimic, intraţi unul câte unul în boxă.

Cei trei schimbară o privire, apoi Idomar făcu un pas înainte. Pereţii boxei începură să vibreze.

— Nimic ilegal, constată Fart Averol, plus două obiecte însufleţite, care nu sunt interzise prin nici o dispoziţie. Deschideţi, vă rog, valiza.

Marţianul şovăi o clipă, dar se aplecă şi degetele-i atinseră închizătoarea bioelectrică.

— Arsenal complex, constată din nou Averol. Dezintegratoare, pistoale paralizante, hipnotice, capsule cu otravă, cu viruşi, cuţite... Regret, regulamentul nu vă dă dreptul decât la ultimul articol.

— Sunt unelte de muncă, spuse mohorât Idomar.

— Cuţite. Următorul ?

Idomar îşi pierdu răbdarea şi nu se ştie ce ar fi făcut, pentru că peretele din fundul boxei fu străbătut de fulgere atât de intens scăpărătoare încât, orbiţi, toţi trei îşi acoperiră

privirile. Exploziile luminoase durară câteva clipe, dar când îşi luară mâinile de la ochi văzură că armele interzise dispăruseră din valiză.

— Următorul ? repetă Fart Averol şi, zâmbind aşa cum numai el ştia, Idomar se plecă, închise valiza şi-i făcu loc Or-aldei, care-şi desfăcu sacoşa.

— Aceleaşi două obiecte însufleţite. În rest, nimic ilegal, în afara persoanei investigate. Care a primit totuşi încuviinţarea de a debarca pe Babel. Situaţie, cum se vede, confuză. Pentru că neprevăzută. Depăşind competenţa vamei... Glasul lui Averol se stinse jalnic, pentru a izbucni însă îndată, cu aceeaşi
vioiciune factice : Următorul ?

Ralt pătrunse în boxă. Se mişca ţeapăn şi-şi simţea ţepene până şi gândurile, ca şi cum sub fruntea lui totul ar fi încremenit.

— Aceleaşi două. . . începu Averol, se opri, apoi constată : La tot grupul, o ciudată predilecţie pentru obiecte însufleţite. N-am spus ilegală, am spus ciudată. Observaţie cu caracter personal, depăşind atribuţiile de control. A nu se înregistra. Scuze.

— Mă cunoşti ? întrebă gâtuit Ralt, dar Averol ripostă prompt :

— Nu cunosc pe nimeni, *eu* sunt cunoscut de toţi.
Petrecere frumoasă pe Babel.

Lumina verde se stinse, o alta se aprinse concomitent la capătul culoarului opus celui de unde veniseră şi banda transportoare îi purtă din nou printre pereţii întunecaţi. Acolo unde piatra părea tot atât de masivă ca în restul tunelului, o nouă ieşire triunghiulară se căsca spre noaptea planetei.

— Încântător, spuse Or-alda şi Ralt nu-şi dădu seama dacă era ironică.

De fapt, era speriată. *N-am simţit ieşirea. Mare Doamnă*, *îndură-te de*. Dar n-avea dreptul să se adreseze celei pe

care o jignise şi, cu atât mai puţin, să-şi aroge o demnitate din care decăzuse, aşa că-şi cenzură gândul şi, alături de cei doi bărbaţi, se mulţumi să privească focurile arzând într-un fel de
tipsii concave aşezate pe trepiedele ce înconjurau, la intervale egale, o piaţă circulară mărginită de copaci cu trunchiuri şi frunze livide, ca turnate în ceară, dincolo de cercul cărora nu se zărea nimic. Stele bizare, grupate în constelaţii fără nume, configurau un cer atât de străin încât părea arbitrar.
Nici o Lună.

Recunoscând mireasma care-l izbise la primul contact cu aerul planetei interzise, Idomar înţelese că fumul suind din focurile pe care le vedea avea mirosul euforizant pe care-l pusese pe seama unei flori necunoscute. Nici o mişcare alta decât a adierii ce clătina focurile, zvârlind reflexe de sânge şi făcând să foşnească frunzele livide, nu tulbura tăcerea, de parcă doar gerla şi cei doi bărbaţi ar fi fost singurele fiinţe de pe Babel.

Tresăriră de aceea şi, ca la un semn, îşi întoarseră capetele spre stânga, de unde creştea un bocănit ritmat, multiplu. Şi dacă nu avură răgazul să schimbe presupuneri asupra originii lui, aceeaşi stupoare îi cuprinse atunci când explicaţia zgomotului li se înfăţişă : trasă de doi inorogi, o somptuoasă caleaşcă (pe a cărei uşă strălucea iniţiala M) opri în faţa lor.

Atât de neaşteptat se ivise din beznă, încât Or-alda îşi înăbuşi cu întârziere ţipătul, ferindu-se după trupurile bărbaţilor.

— Scat Mor poate orice, spuse Idomar fără ca masca feţii să-i trădeze gândurile, dar glasul lui de copil se înălţă răguşit, ca glasul în schimbare al unui adolescent.

Inorogii amuşinau, calmi. Or-alda făcu un pas. Şi deodată zâmbi, deşi lui Idomar i se păru că trupul gerlei se lipise pentru o fracţiune de secundă de el, căutând sprijin.

Dar contactul fusese atât de fugar încât nici nu era sigur că avusese loc. Tăcut, privi — pornite orizontal din frunţile celor doi cai albi — coarnele netede care le dădeau o demnitate nealterată de faptul că se aflau înhămaţi. Argintul suflat peste armonioasele sculpturi ale caleştii transforma dealtfel vehiculul într-un neobişnuit sipet, menit să adăpostească o gigantică podoabă.
O *fecioară-podoabă* ? *De asta zâmbeşte Or-alda*, îşi spuse Idomar trăgând cu coada ochiului spre gerla pe faţa căreia zâmbetul stăruia.

Dar vizitiul sărise de pe capră. Ape argintii jucau pe livreaua lui de şaten alb, împodobită cu fireturi graţios răsucite pentru a-i desena pe piept inevitabila majusculă M. Era tânăr, iar Ralt îşi spuse că barba şi pletele blonde, ca şi seninătatea trăsăturilor, îl făceau să pară coborât dintr-o străveche icoană prerenascentistă.

Tăcut, privindu-i îngereşte, omul deschise uşa caleştii şi-i pofti să urce, plecându-şi fruntea.

— Încotro ? întrebă Idomar.

Şi din nou celor trei nu le veni să-şi creadă urechilor când seraficul vizitiu răspunse cu o voce de bas răguşit :

— Că parcă n-aţi şti... Suiţi păcatului şi nu mă mai ţineţi de pomană !

Marţianul se adună în el ca un arc gata să se destindă, dar Or-alda îi puse mâna pe braţ şi, recunoscând rictusul lui Idomar, Ralt se grăbi şi el să-l împingă din spate. Suiră deci tustrei şi se aşezară pe pernele imaculate, în vreme ce vizitiul închidea portiera. Apoi, sărind pe capră, plescăi din limbă şi inorogii se urniră într-un trap nebunesc. Ocoliră piaţa, cârmiră la stânga, pe drumul de unde veniseră şi, amintindu-şi nelămurit ceva, Ralt întoarse capul. Focurile din piaţă fuseseră stinse.

*

Prea puţin atenuat de infimele scăpărări ale stelelor, întunericul păstra tainele planetei sau drumul nu străbătea decât întinderi pustii. Vizitiul n-avea nevoie să-şi îndemne inorogii. Ca nişte fantome mecanice, trupurile albe, abia ghicite în noapte, menţineau cu uşurinţă trapul îndrăcit în care se avântaseră de la pornire. La fel de fantomatic, vizitiul
părea încremenit, iar hăţurile străluceau palid în pumnii lui, la capătul braţelor întinse.

Călătoria în arhaicul vehicul şi focurile din piaţă contrastau prea violent cu modernismul astroportului pentru ca Or-alda, Ralt şi Idomar să-şi poată face o imagine a celor ce-i aşteptau pe Babel.

— Încântător. Totul e încântător, repetă gerla, dar inorogii mă mişcă mai presus de toate.

În întunericul care-l ascundea, Ralt îşi îngădui să zâmbească.

— Nu te-au atacat, glumi, gândindu-se la o foarte veche legendă a raporturilor dintre inorog şi vinovatele fiice ale Evei.

De ce a spus asta ? Or-alda se răsuci spre el.

— Scat Mor pare nu numai să poată orice, replică ea. S-ar zice că şi *ştie* orice.

Vorbeau în şoaptă, ferindu-se de urechile vizitiului.

— Mă întreb dacă inorogii sunt un omagiu sau un simplu mijloc de verificare, interveni brutal Idomar.

— Pe Gerl ţi s-a spus şi asta ? şuieră Or-alda.

Ralt află astfel că legenda pământeană îşi avea corespondentul real în lumea gerlilor, unde inorogii supravieţuiau în poienele din preajma aşezărilor celor ce-şi ziceau Harfele Marei Doamne. „Talentele speciale" ale gerlei erau apanajul acestora câtă vreme rămâneau fecioare. Înfăţişarea, privirile, până şi purtarea Or-aldei i se păreau lui Ralt în contradicţie cu ideea de castitate, dar îşi spuse că inorogii erau probabil judecători mai experţi decât

el, care nu cunoştea obiceiurile de pe Venus. De altfel, gerla făcuse în două rânduri dovada că posedă însuşiri neobişnuite. *Să fi fost verificat şi eu* ? se întrebă cu gândul la Fart Averol, de care nu putea uita. Tulburat, socoti nimerit să nu le ascundă tovarăşilor de aventură felul în care Fart Averol intervenise în viaţa lui.

— Nu părea să te cunoască, observă Idomar. Sau n-a fost concludent examenul, sau n-a considerat necesar să se trădeze...

— Vrei cumva să mă convingi că nu ştiu cine sunt ?

Exasperarea lui Ralt aduse un zâmbet mort pe faţa Asasinului.

— Şi Idomar a fost verificat, aminti Or-alda. Numai el putea căra un arsenal de felul celui ce i-a fost confiscat. *Şi am fost verificată şi eu,* adăugă în gând.

Clipele petrecute în tunelul negru o obsedau, evita să stăruie asupra lor, dar ştia că reprezintă un semn de întrebare, deşi fusese contrazis în două rânduri. *În trei*. Se simţi deodată neînchipuit de uşoară şi îi veni să cânte, melodia începuse să-şi şi distileze acordurile în mintea ei, dar se stăpâni. Idomar rostea cuvinte pe care dinţii lui de hârciog le
mestecau, parcă.

— Dacă nu-ţi mai poţi alege nici mijloacele... Cuţite ! Ca-n epoca fierului...

— Poate că ai căzut la examen, zise Ralt afişând un fals aer nevinovat. S-a constatat că tu nu eşti tu, aşa că ţi s-au luat armele cu care voiai să treci drept Idomar.

Ştie ? Ce ştie ? Tresărind, Idomar îl străpunse cu privirile. Dar Or-alda începu să râdă.

— S-ar părea că sunt singura dincolo de îndoială.

E cu putinţă ? Iată, e cu putinţă. Cuvintele cântau, făceau salturi şi tumbe, iar Marea Doamnă le privea cu îngăduinţă.

Caleaşca descrise în clipa aceea un mare arc de cerc şi

se opri. Fără veste se luminară o mulţime de ferestre pe faţada clădirii ivită din beznă. Forma şi amănuntele ei rămâneau invizibile, deşi era limpede că inorogii poposiseră în faţa unui edificiu de mari proporţii.

Din felinarul arhaic spânzurat deasupra porţii se revărsa o lumină sângerie, razele curgeau pe treptele negre ale scării monumentale. Era cu neputinţă să-ţi dai seama dacă te afli pe aleea unui parc sau dacă prima treaptă pornea direct din stradă. La drept vorbind, nu se vedea nici vegetaţia parcului, nici aleea şi nici strada, preşul sângeriu al luminii încetând, ca retezat, mai jos de prima treaptă a scării. Numai presupusa înfăţişare a clădirii, dedusă din proporţiile ei, sugera ideea unui parc în mijlocul căruia te-ai fi aşteptat s-o descoperi, de fapt (Ralt îşi dădu seama de noua ciudăţenie, dar se mulţumi s-o înregistreze ca şi cum succesiunea bizareriilor i-ar fi tocit facultatea de a se mai mira), de fapt, clădirea părea pornită din neant, plutind în nicăieri. Dacă n-ar fi ştiut că un drum, fie şi ascuns acum de întuneric, unea edificiul cu astroportul, ar fi putut jura că planeta interzisă nu e decât un pustiu de proporţii, o închipuire.

Dar seraficul vizitiu cu glas de haimana beţivă se dăduse din nou jos de pe capră şi deschisese portiera, plecându-şi fruntea şi făcând cu braţul stâng un gest de poftire. Respectuos, o ajută mai întâi pe Or-alda să coboare, apoi lungi dreapta către Idomar, care se făcu a nu-i vedea mâna întinsă. Ralt se grăbi să-şi pună pentru o clipă palma în palma lui aspră ca o râzătoare şi contactul neplăcut îi zbârli nervii. După
care omul scuipă, sări pe capră, apucă hăţurile şi plescăi din limbă, iar inorogii, cu o clipă înainte ca de piatră, porniră brusc la trap, de parcă încremenirea sau trapul ar fi fost singurele stări pe care le-ar fi cunoscut. Zgomotul copitelor se topi într-o frântură de secundă şi cei trei rămaseră singuri.

— Poţi sonda poarta ? întrebă Idomar.

— Am făcut-o de mult.

Şi, dând exemplul, Or-alda sui treptele negre, spoite cu raze roşii. Toţi trei, de altfel, păreau trecuţi printr-o baie sinistră, până şi feţele li se acoperiseră cu măşti purpurii, după cum mâinile le fuseseră muiate în sânge. Nu fură nevoiţi să acţioneze, din încheietura ei de bronz prinsă într-o horbotă din acelaşi material, mâna prelungă ţinând în căuşul palmei o sferă menită să izbească în sfera identică prinsă de lemnul porţii. Cele două canaturi împodobite cu o sumedenie de capete în mijlocul cărora creşteau vrejurile majusculei M se retraseră, deschizându-se peste o mare sală cu dale albe şi roşii.

Spaţiul era închis de o mulţime de steaguri din toate timpurile, de pe toate planetele, care-şi îmbinau culorile pălite de vreme şi închipuiau pe pereţi imenşi aripi de fluturi. Alte drapele întinse de greutatea unor mari ciucuri cu fireturi spânzurau peste balustrada galeriei de la etaj ce înconjura sala, în fundul căreia, de o parte şi de alta a unei scări de marmură roşie, desfăcută în două aripi suitoare, străjuia călare câte un manechin în armură, cu suliţa în dreapta şi mâna stângă proptită în şold. Un imens candelabru cu multe braţe, dar braţe omeneşti, aşezate pe patru rânduri şi în mâinile cărora ardeau lumânări roşii şi negre, lumina sala în care nu se afla nimeni. Fumul lumânărilor avea mirosul plăcut sugerând fragranţa unei flori necunoscute.

Din clipa opririi în faţa edificiului Ralt se simţea cuprins de speranţă şi teamă. *Arla. Acolo sus, Arla. Mă aşteaptă. Arla mă aşteaptă.* Încercă să se prevină asupra deziluziei probabile (*De fapt, e imposibil, ştii bine că Arla nu poate fi acolo, te-ai lăsat târât într-o călătorie absurdă, nu-ţi face iluzii*) şi atunci panica

îl scălda în sudori îngheţate şi se simţea din nou la marginea pustiului negru, faţă-n faţă cu iremediabilul.

— Urcăm ? întrebă silindu-se să-şi stăpânească tremurul genunchilor.

— Urcăm, încuviinţă Or-alda.

În galeria de la etaj văzură mai multe uşi închise şi le încercară pe rând, dar toate erau încuiate. Una singură se deschise chiar înainte ca Idomar să bată în lemnul auriu cu vine roşii, somptuos ca un vechi brocart. Lui Ralt i se păru că faclele prinse pe pereţii încăperii în care intrară se aprinseseră cu o frântură de secundă după deschiderea uşii, dar nu avu răgazul să-şi lămurească ciudata impresie. Atenţia îi era atrasă de contururile parcă incerte ale încăperii şi îşi spuse întâi că lumina faclelor făcea să tremure pereţii, apropiindu-i şi depărtându-i ca şi cum spaţiul ar fi şovăit, încă nehotărât asupra limitelor pe care avea să şi le impună.

Încăperea îşi aflǎ totuşi repede înfăţişarea şi el înaintă înregistrând prezenţa rapace a unor mobile cu forme neobişnuit rotunjite pentru a sugera încremenirea unor fiare ghemuite, gata să se repeadă în ciuda podoabelor de bronz, zgarde, cătuşe sau lanţuri, menite să le reteze avântul. Lemnul devenea roşiatic acolo unde rotunjimile patinate căpătau luciu de oglindă. Încăperea era prelungă, vastă, de ambele laturi, pornind de la uşă, se înşirau mese şi scrinuri, rafturi cu vase de aur şi de argint alternau cu dulapuri implacabile, cu bufete pântecoase. Un imens covor înghiţea zgomotul paşilor. Iar în fund, pe un jilţ de dimensiunea unui tron (dar era un tron, *cum de n-am văzut de la bun început baldachinul roşu, estrada cu trei trepte ?* se întrebă Ralt) aştepta un bătrân.

Pe jilţul arhaic ale cărui braţe închipuiau, potrivit unei vechi tradiţii terestre, doi lei cu boturile căscate, în încăperea cu aerul înfiorat de sfârâitul intermitent al faclelor, trupul firav părea neobişnuit de mărunt. O mantie de blană aurie, închisă la piept cu nişte copci strălucind stins, îl ascundea tot. Doar capul răsărea din gulerul amplu

şi Ralt privi lung faţa cu obrajii surpaţi şi pielea zbârcită mărunt ca pieliţa unui măr putred, tâmplele scobite, nasul subţire şi ochii de un negru prăfuit sub aripile stufoase ale sprâncenelor albe, până în dreptul cărora cobora o căciuliţă croită din aceeaşi blană de aur.

Bătrânul nu făcea nici o mişcare, iar în ochii lui morţi nu se putea citi dacă urmărea apropierea celor trei.

— Să fie Scat Mor ? şopti Ralt.

— *Domnul* Scat Mor, se înălţă atunci un glas tremurat, hârâit, aspru încă în ciuda vârstei, un glas încăpăţânat, atroce cum numai cei vechi ar fi putut închipui unul, dacă ar fi încercat să dea Morţii un glas. Aici, pe Babel, mai păstrăm formulele de politeţe... Fiţi, aşadar, bineveniţi pe planeta mea. Da, micul meu discurs de recepţie a fost înregistrat. Ceea ce vedeţi nu e decât un simulacru, un manechin, dar chipul meu a fost reprodus cu grijă. Aşa arată azi Scat Mor. .. E tot ce am considerat necesar să vă spun, deocamdată. Trei odăi v-au fost pregătite, le veţi găsi. Poate că mâine vom mai sta de vorbă, dar nu e nevoie să-mi aşteptaţi mesajul : ştiu unde vă pot găsi. Noapte bună, domnişoară. Noapte bună, domnilor.

Deşi glasul încetase să hârâie, cei trei urmau să privească păpuşa îmblănită care-l înfăţişa pe Scat Mor. Odată audienţa încheiată, începând din dreptul tronului, torţele din suporturile prinse în pereţi se stingeau, ca pentru a-i alunga. Cortina de întuneric se lăsa peste imaginea stăpânului planetei interzise.

Tăcuţi, se înapoiară deci în galeria spre care dădeau toate uşile şi nu spuseră nimic nici când văzură că trei dintre ele erau acum deschise. Câte o privire din prag le fu de ajuns pentru a-şi da seama că încăperile erau riguros identice, aşa că se despărţiră, izolându-şi fiecare nedumeririle şi speranţele.

Palatul era tăcut ca un mausoleu.

Or-alda

— E adevărat ? întrebă Ter-li ridicându-se într-un cot şi privind-o.

Toropită de dragoste şi soare, Or-alda rămăsese culcată pe spate, cu ochii închişi. I se părea că iarba albastră cobora şi suia lin odată cu solul cald, cu trupul ei legănat, picioarele-i erau uşoare, umerii şi capul se afundau tot mai adânc într-o saltea de ceaţă, apoi trunchiul şi capul începeau să plutească iar picioarele îi atârnau, se îndepărtau ca şi cum tot ce era oase, şi sânge, şi muşchi s-ar fi îngrămădit în tălpile goale şi o putere necunoscută ar fi ridicat-o, aurie şi dreaptă, în ziua de vară.

Fericită, deschise ochii. Şi-şi apăsă degetul arătător pe buzele lui Ter-li, cerându-i să tacă. *Dacă e adevărat ? Prostuţule, venusianule*... O pasăre albastră se lăsă fulgerător pe piatra înconjurată de apă, îşi muie ciocul în unde şi-şi luă zborul la fel de repede, sfârâind din aripi înainte de a se pierde printre frunzele roşii. În pămătuful de ierburi albastre din care răsăreau flori cărnoase, aproape negre, un foşnet melodios. *Şarpele*, îşi spuse. *E întotdeauna de faţă*. Pe Marea Doamnă, n-o încercau de fel păreri de rău. *Sunt o Harfă pe care s-a cântat îndelung. Mă odihnesc.* Îi trecu prin minte să verifice, dar se temu. *Şi dacă, totuşi ?*

Faţa lui Ter-li se apropie încet acoperind cerul, buze fierbinţi pe colţul ochiului stâng, pe colţul ochiului drept. Or-alda îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi trupul cald şi neted îi strivi sânii.

— E adevărat, şopti.

Tânărul se depărtă brusc, se ridică în genunchi.

— Vrei să spui... au să ne pedepsească ?

Şi întinzându-şi trupul fericit până în cea mai neînsemnată fibră, până în vârful unghiilor, ea recită ca o calmă sfidare :

Aripile noastre înfloresc departe.

Am ajuns pe culmea roşie amândoi,
La doi paşi de viaţă, la un pas de moarte...

Erau versurile lui No-cli, cel ce nu pregetase să moară pentru a le îngădui să se iubească.

— Da, spuse Ter-li, dar... dă-ţi seama...

Frică. Îi e, într-adevăr, frică. Îi tremură buzele. Toate culorile ar fi trebuit să se stingă şi copacii să urle, dar poiana era aceeaşi, şi cerul.

— Nu-ţi fie frică, spuse cu puţin dispreţ Or-alda. Numai eu am de dat socoteală.

Şi adăugă în gând : *În mine*.

— Numai tu ?... Cum îţi închipui ? Crezi că te-aş lăsa... când pentru mine...

Ter-li! Iubirea mea. Dar rosti, călcându-şi pe inimă :

— N-am făcut pentru tine nimic.

Şi ochii i se măriră, pentru că tânărul se afla deodată neînchipuit de departe. Pojghiţa îngheţată lunecase de pe umerii lui. Nu-i mai simţea înfiorându-se, dar până la aflarea noului tipar după care avea să se modeleze, luat din scurt, se trezi descumpănit. Ocolind privirile Or-aldei, bombăni :

— Voi, gerlii, faceţi probleme din toate...

— Va fi totuşi plăcut să te lauzi faţă de prietenii tăi venusieni că ai istovit o Harfă a Marei Doamne, îl ispiti ea.

Şi nu-i scăpă zâmbetul lui, îndată alungat. Dar i se oferise tiparul de care avea nevoie.

— Dacă ţii neapărat să mă jigneşti...

Se ridică în picioare. Lungită pe spate, Or-alda strânse din pleoape. Îşi muşcă buzele să nu strige când cuţite de gheaţă îi străpunseră ochii şi inima.

— Or-alda...

Şovăia încă, neputându-se dezbăra de ruşine. *Parcă ar fi moartă*, îi trecu deodată prin minte, văzând-o nemişcată. Fără să-şi dea seama, se trase cu un pas îndărăt, aruncă priviri neliniştite spre trunchiurile închizând luminişul.

Printre gene Or-alda îl văzu depărtându-se, văzu cum se împiedică de ciotul unei buturugi. Cămaşa portocalie flutură în spaţiul dintre doi copaci, apoi pieri. O pasăre fluieră ascuţit.

Durerea nu mai avea tăişuri, încetase să se concentreze şi se răspândea în tot trupul, dar Or-alda nu mai era decât o imensă mirare: atât de repede se putea pierde tot ? Şi în ea se adună ură faţă de iarba şi copacii care nu se schimbaseră, faţă de cerul cu nori identici şi păsările piuind indiferent.

Apoi, răsucindu-se în iarbă, se ridică în coate şi îşi cuprinse faţa în palme silindu-se să sondeze creierul celui ce se depărta. Dintr-un scrupul ce-i apărea stupid acum, în scurtul răstimp al idilei se abţinuse să-i violeze conştiinţa. A-l sonda ar fi însemnat să-l coboare în proprii ei ochi, mărturisindu-şi neîncrederea în cuvintele care o cuceriseră, ca şi în mulţimea măruntelor gesturi din care dragostea ei făcuse dovezi.

Acum, încordată, aşteptă stabilirea contactului. Curând, se prăbuşi cu faţa în iarbă : după cum se putea aştepta, Harfa nu fusese istovită, ci sfărâmată.

Extras din *Biografia Or-aldei*

SE TREZIRĂ la aceeaşi oră, fără legătură cu timpul real, care se încăpăţâna să nu li se descopere. Ca şi ferestrele clădirii astroportului, ferestrele încăperilor în care dormiseră erau opace, mai mult, nu puteau fi deschise. Încăperile se luminaseră toate în acelaşi timp, dar nu torţele împrăştiaseră întunericul, lumina venea de afară, o lumină ce nu creştea treptat, ci explodase în ferestre. Cum fiecare încăpere se dovedise a fi un mic apartament înzestrat cu toate anexele necesare, nu aveau a se plânge de nimic. Odihniţi, se regăsiră în galeria ce dădea ocol etajului.

O nouă uşă fusese deschisă, chiar alături de cea din lemnul auriu cu vine roşii, îndărătul căreia manechinul înfăţişându-l pe Scat Mor le acordase audienţa. Noua sală în care intrară era o sufragerie. Sculptate într-un lemn necunoscut, opalescent, cu fibre vizibile, mari bufete cu uşi în mijlocul cărora clipea inexorabil câte un imens ochi (feluritele smalţuri ale irişilor erau dispuse pentru a alcătui

un savant brâu cromatic, iar ritmul alternativ în care uriaşele pleoape clipeau crea o mişcare continuă, neliniştitoare) acopereau în întregime pereţii până la tavanul împărţit în chesoane din care răsăreau
mâini ce păreau că binecuvântează. Între bufete, şi dăltuite în acelaşi material opalescent, se înşirau statuile unor adolescenţi purtând tăvi de aur. Pe masa lungă, acoperită cu o impecabilă olandă de culoarea untului, cafeaua aburea în trei ceşti. Pâinişoare rotunde, calde, aşteptau într-un coş, alături de gustări presărate pe tăvi sau în recipiente închise. Nu lipseau mierea, nici prăjiturile uscate, cu sau fără stafide şi fructe glasate. Ca şi până atunci, nu se vedea ţipenie de om.

— O lume din o mie şi una de nopţi, spuse Ralt.

Reconfortat, îşi repeta că, dacă mai era de aşteptat, întâlnirea cu Arla nu putea avea loc decât pe acest Babel, unde totul părea cu putinţă.

— Scat Mor, spuse Or-alda cu un tremur de fervoare în glas.

— O lume despre care aş vrea să stăm de vorbă, spuse Idomar, şi ei îl priviră, miraţi.

Deocamdată, descoperindu-şi o foame legitimă, mâncară cu poftă, bucuroşi că Scat Mor nu uitase să-şi cinstească (oaspeţii ? viitorii funcţionari ? vasalii ?) cu parfumate *larhi* venusiene, tuberculii cu gust de fructe împodobind rădăcinile aeriene ale copacilor *ashara*, ca şi cu mana violetă *dafgol*, culeasă de pe nisipurile de pe Marte. Neîntrerupta clipire a ochilor ce-i înconjurau nu întârzie totuşi să le transmită o stare neplăcută. Sentimentul că erau supravegheaţi de ochii ciclopici îi oprea să vorbească, pe de altă parte îi apăsa nefireasca, umilitoarea tăcere domnind în palatul pustiu.

— Aţi isprăvit ? izbucni Idomar.

Or-alda nu se putu opri să găsească ciudată lipsa de stăpânire a celui care ar fi trebuit să-şi controleze reflexele

mai bine decât ei toţi, dar nu spuse nimic şi se ridicară tustrei, ieşind în galerie.

— Nu văd de ce ne-am feri unii de ceilalţi, spuse Ralt. Da, am venit aici pentru ceva anume. Şi bănuiesc că fiecare dintre voi a avut motivele lui...

— Taci, scrâşni Idomar.

Asp. Firul de sânge printre firele bărbii. A vrut să mă ajute ? Ştia ?

— Eu... iartă-mă, bâigui Ralt, schimbându-se la faţă. N-am vrut...

— În ce mă priveşte, îi sări în ajutor Or-alda, n-am nimic de ascuns. Şi nu mai vreau nimic... Scat Mor poate orice.

Îi trecu brusc prin minte să-i sondeze, dar ştia că nu se va hotărî să violeze făgăduiala făcută în astronavă. Îi erau, amândoi, prieteni.

— Mă gândeam doar, mai explică stingherit Ralt, că n-are rost să rămânem aici... închişi. Aş fi vrut să cunosc planeta şi... *Arla. O nebunie, ştiu. Dar dacă Scat Mor poate, într-adevăr, orice ?*

— Planeta ? şuieră Idomar. Şi, zâmbind deodată neomenesc, adăugă rece : Bine.

Tăcuţi, coborâră scările de marmură roşie, revăzură marea sală împodobită cu drapele. Poarta se deschise de la sine şi se opriră toţi trei pe treptele negre. Auziră zgomotul cu care cele două canaturi se împreunară în urma lor, dar nu întoarseră capul. Uluiţi, priveau marea piaţă în mijlocul căreia susura o fântână.

Case cu faţade înguste şi cu câte trei etaje pe care se puteau număra doar două, trei sau numai o singură fereastră înconjurau piaţa prin care treceau femei cu rochii atât de lungi, încât poalele le măturau caldarâmul, femei cu pălării înalte, conice, de pe care coborau văluri transparente, forfoteau bărbaţi purtând pantaloni atât de scurţi, încât picioarele strânse în ciorapi coloraţi li se vedeau până aproape

de şolduri, bărbaţi neobişnuit de spătoşi datorită mânecilor ample ale surtucelor; împodobite cu pene, pălăriile lor minuscule, de catifea sau de blană, le dădeau o înfăţişare mândră, sporită de săbiile sau pumnalele prinse de cingători închise cu paftale atent cizelate. Aidoma femeilor, bărbaţii purtau veşminte violent colorate, aşa că întreaga piaţă părea o suită de imagini schimbătoare, văzute prin lentilele unui uriaş caleidoscop.

Dar Ralt n-avea ochi pentru cei ce se perindau prin faţa lui. Palid, se uita la fântâna din bazinul căreia răsărea o statuie de bronz. Statuia o înfăţişa pe Arla. O Arla calmă, zâmbitoare, plecând un ulcior de bronz din care se prelingea un fir de apă.

Fără să-şi dea seama ce face, coborî treptele negre. Ca dintr-o altă lume auzi în urma lui glasul aţâţat al Or-aldei şi răspunsurile lui Idomar, rămaşi în capul scărilor. Gândurile i se încurcau, *înseamnă că totuşi... Arla. Deşi tu. Nici Scat Mor. Dar statuia, văd statuia, te văd*, căci simpla ei prezenţă de bronz era un miracol şi ce altceva decât un miracol căuta el acolo, pe planeta *interzisă celor ce nu cred în miracole, n-au nevoie de miracole, cred, cred, Scat Mor poate orice.*

Ajuns pe caldarâmul pieţii, se apropie de fântână. Atunci simţi cutremurul şi se strădui să-şi păstreze echilibrul, totul pulsa şi oamenii se înceţoşau, păreau umbre albe dobândind pentru o clipă densitate numai ca să redevină incerţi, şi faţadele tremurau de parcă văzduhul s-ar fi încins pe neaşteptate. Apoi casele începură să lunece vertiginos ca pe ecranul circular al unui imens cosmovizor dereglat, imaginea curgea fără încetare reducând culorile şi volumele la simple linii, ploaie însoţită de descărcări electrice, ţiuituri, explozie de puncte, sub picioarele lui caldarâmul se afunda *poate că mi se pare, poate că piaţa stă pe loc şi doar eu mă prăbuşesc simţind în coşul pieptului sfârşeala produsă de viteza ascensorului*, dar când totul luă sfârşit şi imaginea se

stabiliză se pomeni în piaţa unui alt timp.

Fântâna dispăruse.

*

— Şi acum ? întrebă Idomar întorcând spre Or-alda schema uscată a zâmbetului pe care, de ani de zile, şi-l ucisese cu grijă.

Ralt se topise sub ochii lor, după cei câţiva paşi pe pietrele de râu ale pieţii, care-l duseseră până în apropierea fântânii. Trupul i se decolorase (Idomar îşi aminti de o foarte veche fotografie solarizată), după care imaginea lui mai stărui pentru o fracţiune de secundă, ca negativul unei lumini puternice, pe
retină. Forfota din piaţă nu încetase, nu se întrerupsese măcar, de parcă nimeni n-ar fi înregistrat nimic. *Probabil că nici nu ne văd*, îşi spuse Idomar. *Nu existăm pentru ei, poate că nu suntem decât proiectaţi pe fundalul în mişcare al pieţei sau poate că palatul lui Scat Mor*... Nu-şi duse gândul până la capăt. Or-alda spusese ceva.

— ... părăsi, auzi doar sfârşitul frazei ei şi se simţi brusc răscolit de o furie rece.

Indiferent şi liber. Era propriul lui glas, glasul de copil.Îşi bătea joc de el şi se miră că poate simţi mânie, râzând totodată de ea, dar cuvintele-i scăpară fără voie :

— Eu nu-mi... nu-l părăsesc.

Fusese gata să spună : *nu-mi părăsesc prietenii*.

— Idomar, rosti Or-alda privindu-l lung, spuneam că nu-l putem părăsi.

Prietenii. Care ? Asp ? Nu uitase să râdă. Mai cunoştea ruşinea ? Dar nu despre asta.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, mărturisi.

— Să ne întoarcem, propuse gerla apucându-l de braţ şi Idomar şovăi pe trepte, cu ochii la femeia de bronz răsărind din bazinul fântânii.

Vorbi absent, cu gândurile în altă parte :

— M-aş duce după el.

— Nu înainte de a şti ce i s-a întâmplat.

Avea dreptate şi Idomar păru să se răzgândească, ieşind dintr-un con de umbră. Cunoştea, bineînţeles, intenţia Or-aldei. Şi înţelegând că, în mod normal, dialogul nici n-ar fi trebuit să aibă loc, se simţi din nou descumpănit.

— E un neajutorat, spuse supărat în clipa când cele două canaturi ale porţii se deschiseră în faţa lor.

Dar nu era o explicaţie, îşi dădu seama de cum rosti cuvintele, şi strânse din dinţi. Totul în ei era tulbure ca o apă răscolită de valuri. *Nu mai sunt eu*. În vitrina clădirii de pe strada necunoscută din Arit, pe care nici nu ştia cum ajunsese, Asp îl privea ridicând paharul, aşa cum îl privise atunci, deschizându-i uşa. Şi, tot ca atunci, seara era târzie. Culoare, scări, uşi, anonimă succesiune de amănunte pe care amintirea o regăseşte fără a fi în stare să se oprească la vreunul, apoi încăperea cu holograme şi androidul care rosteşte prietenos :

— Vă aşteptam, Idomar av Olg su Saro.

Dar ce aştept eu ? Asta ? Te desăvârșești timp de ani de zile pentru ca deodată ? Sunt sigur că ştia. Mă schimb ?

Intraseră în marea sală şi Or-alda se şi aşezase pe o bancă de lemn ale cărei picioare sfârşeau în labe prevăzute cu gheare (de leu ? de vultur ?) sub aripile desfăcute ale steagurilor ce simbolizaseră glorii efemere şi nu mai evocau decât oştiri lipsite de identitate. *Te pomeneşti că au împerecheat steagurile unor duşmani de moarte*, îşi spuse Idomar apropiindu-se. Încerca să alunge gândurile grave ce se zvârcoleau în zona tulbure de care se apropiase fără să vrea (convins că totul vine la vreme, îşi propusese să aştepte, să nu forţeze nimic) şi privi cu încăpăţânare vechile drapele. Împerecherea steagurilor vrăjmaşe era o idee care putea ispiti un Scat Mor (descoperi în el o aversiune organică faţă de cel ce li se înfăţişase în chip de manechin), dacă n-a pus cumva să i se confecţioneze nişte steaguri inexistente, false, simple ornamente ale palatului

fals, inexistent, în care-i adusese. Era o intuiţie trezită de indiferenţa oamenilor din piaţă, dar trebuia să-i recunoască doza posibilă de arbitrar. În fond, nu atinsese niciuna dintre figurile din piaţă pentru a se încredinţa de realitatea lor, în timp ce aici, în palat, totul se înfăţişa incontestabil solid, marmură, metal, lemn. Dacă era vorba de o proiecţie, atunci ireali erau bărbaţii şi femeile în ciudate veşminte desuete.

— Ale mele sunt sus, zise Or-alda întinzând mâna, şi Idomar o privi întrebător.

Dar îşi aminti îndată de ce se întorseseră în palatul tăcut şi, din buzunarul salopetei, scoase cutia lunguiaţă. Atentă, gerla deschise ceea ce Ralt numise un sicriu.

Strigătul împroşcă pereţii cu sânge. Cutia căzu, dar Idomar nu făcu nici o mişcare, nu schiţă măcar gestul de a se apleca spre lespedea roşie. Fascinat, privea chipul Or-aldei, dintr-o dată sluţit de o expresie atât de cunoscută, încât i se păru că simte o armă în unealta vie a mâinii şi trase cu coada ochiului pentru a se încredinţa că nu era singur şi că nu el luase pentru Or-alda chipul destinului, aşezându-i masca spaimei pe faţă.

Aurul pielii se mistuise în cenuşă ; buzele tremurau, agitate de zvâcnete ce le trăgeau lateral, dezvelind dinţii încleştaţi ; răsuflarea i se precipita, o putea auzi, devenea gâfâit; sticloşi, ochii refuzau să vadă. Şi sudoarea ce-i năpădise rădăcina părului se scurgea pe frunte, lucea pe obrajii ei, ca nişte lacrimi.

Fără veste, Or-alda sări în picioare, se repezi pe scări. Cu gesturi încete, Idomar îi luă locul pe bancă, apoi se plecă şi ridică sicriul miniatural în care Ralt şi Or-alda nu mai erau decât două minuscule cadavre.

*

Într-un târziu, Or-alda coborî. Şi lui Idomar i se păru că

măruntul trup mort, pe care abia îl văzuse, fusese mărit la dimensiunea originalului şi se apropia acum, rigid, uzurpând atributelor vieţii doar caricatura mişcării. Trăgându-se într-o parte pe bancă, îi făcu loc şi amândoi tăcură, sub gloriile defuncte răstignite pe pereţi. Nici zgomotul de afară, unde forfota continua poate, nici larma închisă în steagurile care uitaseră să mai fluture, după cum mobilele din palat uitaseră să trosnească, nu ajungea până la ei.

De ce pe bordul astronavei ? se întreba iar şi iar Or-alda. *De ce inorogii ?* Totul nu fusese decât o mare, o neîntreruptă înşelătorie, de la dragostea lui Ter-li pe care nu o pusese la îndoială până la imaginea ei triumfătoare din vitrina descoperită pe strada necunoscută din vechiul Xu-Tii şi tot ce urmase (nu-şi amintea, de fapt, din tot ce urmase, decât biroul cu holograme în care androidul prietenos spusese *Vă aşteptam, Or-alda*), apoi regăsirea pe bordul astronavei şi lipsa de reacţie a inorogilor, minciuni, spor şi rafinament de tortură menit... De ce pe bordul astronavei ? De ce inorogii ? Dar descoperi cu groază că-şi dăduse răspunsul. Numai faptul că fusese una dintre Harfele Marei Doamne o împiedicase să-l găsească de la bun început, deşi chiar din copilărie. . .

— Scat Mor poate probabil orice, şopti atunci Idomar. Dar preferă să colecţioneze epave.

Glasul de copil purta atâta tristeţe, încât Or-alda îi primi ofranda compătimirii fără să se mire că vine de la un Asasin şi fără să înregistreze faptul că Asasinul se trecea şi pe el însuşi în rândul epavelor. *Da, da, epavă. Harfă sfărâmată. Marea Doamnă şi-a întors faţa de la mine*. Îşi înghiţi lacrimile şi se apropie de Idomar, simţind nevoia umărului dur lângă umărul ei. Abia atunci, ca şi cum contactul i-ar fi sensibilizat înţelegerea, şopti :

— Şi tu... ?

— Şi Ralt, fără doar şi poate.

— De ce ?
— Nu ştiu.
Vorbeau şoptit, fără a-şi întoarce capetele, privind drept înainte.
— Pedeapsa, rosti cu tragică fervoare Or-alda. Ştiinţa roşie şi neagră.
Şi-i destăinui că gerlii se pricepeau să-şi tortureze victimele, smulgându-le suferinţa ca pe un elixir distilat, picătură cu picătură, în alambicul trupurilor. Ştiinţa roşie şi neagră se născuse odată cu începuturile, în junglele fierbinţi colcăind inform, impur, de vieţi fără număr şi încă fără nume.
— Pedeapsa ? repetă Idomar. Cine e Scat Mor să pedepsească ? Şi pentru ce ?
Asp. Chiar dacă n-a mai apucat să răspundă. Înfiorat, îşi aminti că Scat Mor putea orice. *Până şi să-şi aroge dreptul de a pedepsi în toate lumile integrate Oficiului ? Atunci Babel, planeta interzisă ? Un imens penitenciar. Temnicer şef — Scat Mor. Cu asentimentul Oficiului*. Îşi simţi gura uscată şi înghiţi de câteva ori, încercând să-şi umezească cerul gurii. Nici nu-şi dădu seama.
— Nu ştiu, oftă Or-alda, dar Idomar nu făcu legătura şi nu pricepu că răspunde la întrebarea lui, la care aflase răspuns.
— Un imens penitenciar, spuse, rar şi apăsat. Artificial. Babel e o planetă artificială. Am înţeles asta din prima clipă. . . Deşi mult mai mică decât oricare dintre lumile noastre, i s-au creat artificial condiţii practic identice de gravitaţie, de atmosferă, de climă.
— Şi vom fi daţi pradă ştiinţei roşii şi negre.
Mereu şi mereu, cuvintele sunau în ea ca un sinistru refren. Ochii Or-aldei nu-şi pierduseră fixitatea. Alături de masca veştedă a lui Idomar faţa gerlei încremenise şi ea, mască exotică a resemnării. Sub pecetea spaimei măştile sunt toate la fel. Harfa Marei Doamne nu mai era decât

fiinţa vulnerabilă prin chiar feminitatea în care singură se surghiunise.

— E întotdeauna folositor să cunoşti adevărul, afirmă Idomar, încercând să se regăsească (*oare asta urmăresc, să cunosc adevărul lui Asp ?*), apoi adăugă, fără nici o trecere : Vreau să dau de Ralt.

— Nu înţelegi că am fost despărţiţi cu bună ştiinţă ?

— Mă întreb, continuă marţianul trecând peste întrebarea Or-aldei de parcă n-ar fi auzit-o sau ar fi socotit că obiecţia era neglijabilă, dacă cei din piaţă... îţi dai seama că pe o planetă artificială se poate crea orice ? Monştri, cataclisme, un spaţiu-timp paralel dar accesibil, sau coexistenţa mai multor nivele în spaţii-timp basculante... mă întreb dacă cei din piaţă sunt delicvenţii unui alt timp. Păreau nefericiţi ?

— Nu, recunoscu Or-alda. Dar noi suntem sortiţi ştiinţei roşii şi negre.

Şi se chirci parcă, încrucişând braţele pe piept şi strângându-şi umerii în palme. Zâmbetul mort zvâcni pe buzele lui Idomar.

— Ţi-am spus că am fost pe Venus. . . pe Gerl. Şi m-am întors. Mi-au ucis faţa, dar m-am întors.

Femeia pentru care trebuia să ia chipul destinului fugise de pe Marte şi-şi găsise adăpost într-una din cetăţile roase de vreme ale gerlilor. Asasinul îi dăduse de urmă, dar gerlii îl înconjurară în seara când voia să pornească spre Xu-Tii. Şi-ar fi putut croi drum peste mareea tăcută a trupurilor ce se revărsau din chepenguri şi guri de canal, apăreau de după ziduri pe jumătate prăbuşite, se prelingeau pe ferestre — armele din valiza neagră erau în stare să pună pe fugă o armată, de fapt eventualii ei supravieţuitori — dar Idomar, Asasin al Nobilei Ghilde pregătit să ia oricând chipul destinului, nu putea ucide pentru a-şi salva propria viaţă. Nici nu s-ar fi coborât, probabil, în asemenea măsură, chiar dacă statutele nu s-ar fi opus : indiferenţa din care-şi

făcuse o a doua natură o includea şi pe cea privitoare la el însuşi. Capturat, fusese târât în afara cetăţii, în junglă. Ştiinţa roşie şi neagră, în infinitul a trei zile negre, a trei nopţi roşii...

Sări în picioare.

— Vii cu mine ?

Or-alda ridică spre el priviri descumpănite de spaimă şi ruşine. *I-au vestejit faţa. Ai noştri. Trebuia să-mi dau seama*. Dar fusese cruţată de cele ce se săvârşeau în mirosul putred al junglei, era o Harfă şi întreg poporul vechi îi apăra neprihănirea. Doar zvonurile, când şi când, doar şoaptele înfrigurate ale unei alte Harfe. *Se zice că. Am auzit. Voi ştiţi* ? Nu ştiau aproape nimic. Le era interzis să sondeze insondabilul, cea mai slabă întinare împuţinând Puterea. *De asta nici nu mi-am dat seama din capul locului. Am ales noroiul, mi s-a dat minciuna. Ter-li şi Babel. În mine e moarte, totul e mort.*

— Sunt o Harfă sfărâmată, mărturisi atingând cu vârfurile degetelor faţa ucisă a lui Idomar, ca şi cum i-ar fi cerut iertare.

— Sunt un Asasin sfărâmat, rânji marţianul. Ţi-am spus, Scat Mor colecţionează epave... Ei bine, mergem după a treia epavă ?

Dar poarta refuză să se deschidă în faţa lor. Idomar înregistră abia acum lipsa clanţelor, a broaştelor, a unui simplu ivăr sau sistem automat de manipulare.

— Bună ziua, doamnă. Bună ziua, domnule.

Doamnă.

Glasul neaşteptat era impersonal. Venea de pretutindeni, din steagurile de pe pereţi şi din ciucurii spânzurând deasupra capetelor lor, din cele două armuri şi din dalele albe şi roşii. Idomar notă că absenţa lui Ralt nu trecuse neobservată.

— Domnul Scat Mor vă acordă o audienţă. Binevoiţi să urcaţi.

Suna ca o invitaţie, dar Or-alda şi Idomar nu se îndoiră că, de fapt, primeau un ordin. Tăcuţi, urcară treptele de marmură. Toate uşile dând în galerie erau închise, în afara celei de lemn auriu cu vine roşii, dincolo de care trona manechinul înfăţişându-l pe Scat Mor.

În marea sală de recepţie nu se schimbase nimic. Şi, întocmai ca data trecută, glasul bătrân se înălţă atunci când amândoi se opriră în faţa tronului.

— Mă bucur să-mi închipui că vă văd. Nădăjduiesc că nu aveţi a vă plânge de ospitalitatea mea. Nu mă întrebaţi de soarta domnului Ralt Moga, nu sunt în măsură să vă aud întrebările. Scopul acestei scurte convocări, de altfel, constă doar în transmiterea unei instrucţiuni. Veţi pătrunde, aşadar, în încăperea a cărei uşă se va deschide după ce mă veţi părăsi.. Adică, de îndată. În zilele ce vin voi avea plăcerea să vă vorbesc din nou. Pe curând, doamnă. La revedere, domnule.

Doamnă. Din nou.

— Nu ne desparte, şopti Or-alda apucând mâna lui Idomar, care o strânse mecanic, urmând să privească imaginea bătrânului.

Pitic dezgustător, îl apostrofă în gând*, toate omenirile s-au împiedicat de stârpituri de felul tău, avide să se compenseze printr-un spor de putere care le-a îngăduit să umilească şi să tortureze dispunând de vieţi de o mie de ori mai folositoare decât existenţa lor capricioasă şi bănuitoare, crudă, lipsită de scrupule...*

— Ce faci ? se înspăimântă Or-alda simţind că mâna lui se încleştează şi se destinde peste mâna ei.

Iar, înălţând braţul, Idomar văzu cum strânge mâna pumn şi cum o desface, răşchirând degetele.

— Un exerciţiu, spuse cu ochii la manechinul înfăţişându-l pe Scat Mor. Şi zâmbi rece, ca un robot cu expresie programată. Să mergem.

Trecând printre cele două şiruri de fiare încremenite ce se străduiau să semene cu nişte mobile (şiruri de mobile ce se străduiau să semene cu nişte fiare ?) ieşiră iar în galerie. Uşa se închise neauzit în urma lor şi din nou îi izbi tăcerea, nici măcar sepulcrală, nici măcar a materiei, o SIMPLA tăcere. *Nici o clădire nu poate fi atât de tăcută*, îşi spuse Or-alda căutând cu privirea uşa deschisă a încăperii care-i aştepta.

O găsiră pe cealaltă latură a galeriei, spaţiu nepretenţios, cu pereţi văruiţi, în care nu se afla decât o mare oglindă pe cel din stânga şi o masă lângă cel din dreapta. Or-alda văzu încă de pe prag harfa gravată în colţul de jos, din stânga oglinzii. Idomar descoperi în mijlocul mesei rotunde un buton, pe care desluşi faţa lui Asp. Inima-i zvâcni şi, fără să stea pe gânduri, apăsă pe buton în clipa în care, ajunsă în faţa oglinzii, Or-alda constată că nu-şi întâlneşte imaginea.

Oglinda nu reflecta nimic. Strălucitoare, sticla părea un ecran. Dar marginea ei de sus se desprinse, se depărtă de perete şi întreaga oglindă se roti, descriind un arc de cerc de parcă marginea de jos ar fi constituit o balama, iar masa strălucitoare se prăbuşi peste cea care nu mai era decât fragilitate.

*

Nimic dur ; nici o durere. Cascadă de valuri transparente din care răsare fără efort, ca şi cum abia palpabila lor substanţă s-ar topi, atingând-o. Neîntreruptă curgere şi senzaţia că se înalţă, pluteşte străpungând fluturarea moale. Ceruri aracneene. Potop de fulgi cusuţi cu funigei. Horbote fluide, flori de ger curgând ca ceara încălzită şi încântarea se
curmă neaşteptat.

Încăperea a dispărut. Or-alda e singură în soare, la malul

unei mări ale cărei valuri expiră la picioarele ei. Cerul e alb şi marea e albă. Nu norii dau cerului culoarea nefirească, toată bolta pare făcută dintr-un fel de ghips transparent, cu adâncimi insondabile, iar marea nu e albă pentru că ar reflecta cerul. Or-alda a strâns puţină apă în căuşul palmei şi apa limpede e albă, lapte străveziu.

O pată într-o lume fără prihană, tremură gerla şi nu se gândeşte la pata verde a tradiţionalei ei tlaa, care se vede de departe. Dar cine s-o vadă ? Pustiul virginal se întinde la nesfârşit, sub cerul alb şi lângă marea albă doar dune care par făcute din fildeş concasat până a ajuns la consistenţa nisipului. Chiar soarele e alb.

Un cal alb s-a ivit pe culmea unei dune şi Or-alda înţelege, din fruntea lui creşte cornul lung cât un braţ de om şi ascuţit ca parii cu care se străpung inimile vampirilor. *Moartea mea albă*, şi gândul e împăcat, alb şi el, lujer zvelt crescut peste durere şi păreri de rău. Se simte ispitită să se lungească pe nisipul de fildeş pentru ca inorogul s-o pironească pentru totdeauna la malul mării albe, unde oasele ei vor străluci cândva în soare, neîntinare recucerită, şi totul va fi ca o răscumpărare, ca şi cum Marea Doamnă ar absolvi-o şi şi-ar pleca din nou privirile asupră-i.

Pe culmea dunei inorogul nechează, coama-i vălureşte ca o apă albă, copitele-i spulberă nisipul când se urneşte, iar Or-alda strigă, începe să alerge. Tălpile i se afundă, se împiedică în nisip tipărind urmele spaimei pe plaja de care se desprind tot mai greu. Întorcând capul, Or-alda vede coama şi coada albă fluturând prin norul de pulbere, cornul alb urcă şi coboară în ritmul copitelor, moartea albă galopează stârnind nisipul alb şi depărtarea se reduce înspăimântător de repede, *singură, ajutor, singură, şi nu mai sunt în stare*, răsuflarea e tot mai scurtă, lacrimi, *de parcă vârful cornului mi s-a şi înfipt în coşul pieptului*, doare, mă doare, NU.

Ghemuită cu faţa în nisip, cu părul albastru răsfirat pe

nisip, Or-alda plânge întretăiat ascultând cum creşte tunetul înfundat al copitelor, ta-ra-ram, ta-ra-ram, ta-ra-ram, odată cu inima care bubuie zgâlţâind-o, totul e acum tunet ritmic, ram, şi deodată tăcere.

Loveşte, geme gândul, dar nu se întâmplă nimic. Rătăcită, Or-alda ridică fruntea.

Inorogul e lângă ea. Pielea lui albă zvâcneşte pe şold, spumă albă îi clăbuceşte la colţurile buzelor. Şi-a plecat grumazul şi suflă scurt pe nări învolburând nisipul, scurmă cu copita dreaptă şi, cum vârful cornului a intrat în nisip, moartea albă pare priponită, inofensivă.

Încă nevenindu-i să creadă, Or-alda se ridică într-o rână, îşi zvântă lacrimile cu podul palmei şi întinde o mână tremurătoare. Mângâie coama. Surprinsă, îi descoperă moliciuni neaşteptate, şuviţele lungi au firul subţire, mătăsos.

Ridicată în genunchi, apucă atunci cu amândouă mâinile coama fluidă, îşi vârî faţa în desişul alb mirosind a cal şi busuioc. Un ultim hohot i se stinge în fuiorul coamei, apoi, istovită, Or-alda se aşază pe nisip, iar inorogul îndoaie genunchii, se culcă lângă ea şi-i lasă capul în poală.

Răsuflând adânc, atât de adânc încât pare a ofta, Or-alda mângâie cornul dur, catifelat la rădăcină şi apoi neted, ca şlefuit. *Dar atunci* (şi e toată tremur, încă neîncrezătoare speranţă şi rugă şi teamă) *atunci* POT ? Şi închide ochii.

Iar când îi deschide, Ralt se clatină în faţa ei, ca împins de vânturi potrivnice.

— De ce ? strigă el izbindu-şi fruntea cu pumnii şi se prăbuşeşte pe nisipul de fideş.

Iar cerul alb îi înzeceşte strigătul, purtându-l peste întinderea vălurită a mării şi a dunelor, până dincolo de orizontul alb.

Nobila Ghildă

Sângeroasa epocă a alcatanilor a fost dominată de două figuri cvasilegendare, Dral av Les su Arit, venahul, şi Scov av Dai su Sef, Asasinul.

Astăzi încă ne vine greu să înţelegem cum, pe fundalul neîncetatelor hărţuieli dintre alcatanii semi-barbari, lacomi, violenţi şi cruzi, stăpâni absoluţi ai cetăţilor fortificate şi ai domeniilor agricole depinzând de ele, Dral av Les s-a ridicat de la treapta de simplu orial de Arit la demnitatea de venah. Legendele au transformat în asemenea măsură biografia unui om fără îndoială superior contemporanilor săi, încât adevărul se poate ghici doar anevoie prin plasa de miracole pe care fervoarea populară a ţesut-o în jurul lui. Dacă ne îndoim că, una după alta, cetăţile alcatanilor şi-au deschis porţile în faţa lui Dral numai pentru că el le zâmbise „şi nici piatra, nici lemnul, nici fierul nu se puteau împotrivi zâmbetului său“, după cum glăsuieşte una dintre legende, nu e mai puţin adevărat că documentele, atâtea câte ne-au parvenit, sunt unanime în a confirma caracterul paşnic al acţiunii prin care alcanatele au fost unite într-un singur venahat, deşi mijloacele nesângeroase erau în totală contrazicere cu moravurile epocii.

S-a vorbit de farmecul venahului (şi o imagine naivă — singura autentică, se pare — înfăţişându-l pe Dral, impresionează şi azi : în ciuda artei lui stângace, pictorul anonim ne-a păstrat chipul unui bărbat în floarea vârstei, cu trăsături armonioase şi bărbie voluntară, care priveşte ca un poet şi zâmbeşte ca un îndrăgostit), de faptul că ar fi fost feciorul lui Rav, zeul iscoditor (o interpretare târzie vede de aceea în Dral un extramarţian a cărui origine a fost căutată pe cinci planete), de facultăţile lui neobişnuite puse pe seama vrăjitoriei (s-au făcut referiri la hipnoză şi telepatie) etc. Fapt e că Dral a unificat puzderia alcanatelor, transformând foştii stăpâni într-un fel de

guvernatori obligaţi să-i supună problemele vechilor lor posesiuni şi cărora le-a cenzurat hotărârile, pentru a nu mai vorbi de felul cum le-a curmat abuzurile. Codexul de legi unificate pe care-l cunoaştem sub numele de Dralva poartă pecetea gândirii deschise a primului venah şi el a rămas la baza tuturor legislaţiilor ce i-au urmat până la adoptarea Codului Integrat, odată cu înfiinţarea Oficiului.

E de la sine înţeles că foştii alcatani n-au privit cu ochi buni desfiinţarea vechilor privilegii de care se bucuraseră. Numai teama eşecului unei acţiuni de caracterul impopular al căreia nu puteau să nu-şi dea seama i-a împiedicat să încerce răsturnarea venahului, dar consfătuiri tainice îi adunau la răstimpuri şi ura lor împotriva lui Dral n-a dezarmat nici o clipă. La şapte ani de la unificarea venahatului l-au împins pe Scov pe scena istorici.

Figură ciudată şi contradictorie. Scov av Dai su Sef nu ne mai apare la rândul lui decât aşa cum legendele i-au estompat chipul, nici o singură imagine autentică neizbutind să străbată vămile secolelor ce ne despart de el pentru a ne restitui trăsăturile autentice ale celui ce avea să devină modelul Nobililor Asasini de mai târziu.

Dacă legendele privitoare la Dral sunt rodul închipuirii populare, Scov a fost idealizat de grămăticii anonimi în slujba alcatanilor şi plăsmuirile lor au împrumutat stilul elegantelor balade cântate la ospeţele puternicilor duşmani ai lui Dral. Ceea ce se poate reţine din alegoriile înflorite ale grămăticilor (mai ales pentru că niciun document nu vine în contrazicere cu datele pe care ni le furnizează) e faptul că Scov a fost un iluminat, care s-a găsit pe el însuşi după o îndelungată asceză. Tradiţia îl prezintă drept făcător de minuni şi e neîndoios că Scov şi-a impresionat contemporanii prin austeritatea pe care nici cei mai înflăcăraţi susţinători ai lui Dral n-au pus-o vreodată la îndoială. „Oriunde se ivea, toţi cădeau în genunchi″, spune o veche baladă şi faptul se datora probabil concordanţei dintre impresionanta înfăţişare a omului şi tot ce se ştia despre felul lui de viaţă.

Deşi îngrozitor de slab, Scov dădea impresia unei forţe nemăsurate. Puţini erau în stare să suporte şocul privirii lui

violete, iar inflexiunile glasului grav, neobişnuit de vibrant, „zguduiau oasele sub piele şi clătinau bolta cerului". Ca mulţi iluminaţi care nu s-au sihăstrit, alegând dimpotrivă să trăiască în mijlocul oamenilor, Scov era un fanatic. Niciodată dispus să pună la îndoială concluziile la care ajunsese, exclusivist şi respingând tot ce nu coincidea cu punctele lui de vedere, părea anume făcut să devină nu numai apărătorul tradiţiei, ci şi duşmanul oricărei schimbări. Nu ni s-a păstrat numele alcatanului care, cel dintâi, s-a gândit să-l contrapună lui Dral, dar ştim că o delegaţie de alcatani l-a vizitat şi putem presupune că misiunea de răzbunător pe care i-a propus-o venea în chip firesc în întâmpinarea dorinţei lui Scov de reîntoarcere la rânduielile unui trecut idealizat prin prisma prejudecăţilor sale. Rigorismul ascetului nu putea accepta destinderea şi îndulcirea moravurilor (cu inevitabilul lor corolar: scăderea pietismului) încurajate de blândeţea înţelegătoare a venahului.

După cum se ştie, baladele grămăticilor pretind că Scov l-a întâmpinat pe Dral în marea piaţă din Arit şi şi-a îndreptat spre el temutele priviri violete. Ca săgetat, Dral s-ar fi prăbuşit fără suflare. Legendele populare vorbesc de o lungă înfruntare între zâmbetul venahului şi privirea ascetului, deopotrivă de puternice şi incapabile să hotărască triumful vreunuia. Zâmbetul şi privirea se desprind atunci lansându-se într-o escaladă a metamorfozelor (scut şi spadă, porumbel şi uliu, izvor şi cupă, peşte şi năvod) pentru a se întoarce în cele din urmă pe buzele şi în ochii luptătorilor. Dar zâmbetul îşi greşeşte ţinta şi, înşelat de nemaipomenita asemănare dintre Dral şi feciorul său, poposeşte pe buzele acestuia. Scov îşi îndreaptă privirile ucigătoare spre venah, care se prăbuşeşte (ca urmare a unei erori, aşadar, legenda populară neputând accepta înfrângerea eroului).

Dincolo de balade şi legende, se pare că Scov l-a înjunghiat pe Dral în timp ce venahul străbătea piaţa din Arit, fapt atestat de prezenţa pumnalului pe blazonul Nobilei Ghilde, în asociaţie cu ochii violeţi ai celui dintâi Asasin. Dar ceea ce ne reţine în primul rând atenţia şi va

determina statutul social al viitoarei Nobile Ghilde e soarta ulterioară a lui Scov, impunitatea de care se bucură până la sfârşitul vieţii.

Respectul tuturor cetăţenilor pare să-l înconjoare, nu numai în cercurile alcatanilor, dar chiar în cele favorabile venahului. Trebuie să admitem că autoritatea lui Scov e atât de necontestată, încât nimeni nu se încumetă să-l judece şi, cu atât mai puţin, să-l condamne. Dral e plâns şi înmormântat cu toate semnele unei profunde şi autentice dureri populare, dar Scov asistă impasibil la funeralii şi nu se semnalează nici o formă de protest, nici o acuză îndreptată împotriva lui. Feciorul lui Dral (cel a cărui asemănare cu venahul i-a prilejuit moartea) rosteşte fraza memorabilă, destinată să devină formula executorie a nu peste multă vreme înfiinţatei Nobile Ghilde : „Chipul destinului a luat pentru Dral tăcerea lui Scov“.

Extras din *Istoria Nobilei Ghilde a Asasinilor* de Asp av Tald su Arit

IDOMAR apăsă pe buton. Atunci, ca la schimbarea decorului pe scena unui teatru, pereţii se înălţară pentru a descoperi în spatele lor prezenţa altora, masa coborî în vreme ce noi mobile se ridicau luându-și locul în noua încăpere şi Asasinul se pomeni în apartamentul lui Asp, în faţa scaunului pe care trupul mătăhălos încremenise. Totul era aidoma, fiecare lucru aşa cum îşi amintea, nici măcar dezordinea nu fusese imitată, pur şi simplu era dezordinea ultimei nopţi a lui Asp, cu sticlele goale trântite peste benzi şi cărţi, cu pistolul roşu scăpat din mâna lui Idomar, cu scaunul răsturnat de pe care abia sărise. Şi ura şi disperarea urcară din nou în el şi Idomar îşi încleştă mâinile în reverele hainei lui Asp, strigând ca atunci:

— Spune ! Spune ! Spune !

Trupul amorf se prăvăli într-o latură, lunecă peste pistolul roşu.

— Dacă vreau, spun, mormăi Asp. Nu era nevoie să mă

dai jos...

Cămaşă de gheaţă. De foc. De gheaţă. Idomar îşi astupă gura cu palma. Avea degetele atât de încleştate încât unghiile îi zgâriară obrazul. Abia auzit, bolborosi :

— Atunci, eu nu...? Tu nu...?

— Ia mâna de la gură, zise Asp. Ţi-ai dat sânge. Eu da, tu da. Ei şi ?

Îl privea de jos, cu ochii lui negri, care nu mai păreau înceţoşaţi.

— Omule, zise Idomar, tu.. .

Dar nu înţelegea nici el. Şi mereu, chinuitor ca un paroxism repetat, *Scat Mor poate orice. Asp. Asta am vrut. Asp*. Care-l apostrofa acum :

— Mi-e gura plină de sânge. Cât ai să mă laşi să zac aici ?

Buimac, evitând să privească şuviţa năclăită din barbă, Idomar întinse mâna şi Asp i-o apucă, ridicându-se greoi. Ajunse din câţiva paşi la uşa din fundul odăii şi, de îndată ce trecu dincolo, Idomar îl auzi dând drumul la apă. Apoi văzu pistolul roşu pe care trupul (*mort, mort, era mort*) celuilalt îl acoperise şi se plecă repede, cu un fel de viclenie speriată, vârându-l în buzunarul salopetei. Asp se spăla îndelung, sforăia, îşi clătea gura gargarisindu-se şi Idomar se străduia să se încredinţeze că se află pe Babel, unde totul era cu putinţă, chiar învierea lui Asp, şi nu pe Marte, în apartamentul lui Asp, unde nimic nu mai era cu putinţă. Decorul familiar altera planurile, îi venea greu să accepte faptul că Asp se spală de sângele pe care el, Idomar, îl făcuse să curgă. Matahala îşi vâra de atâtea ori capul sub şuvoiul robinetului pentru a-şi limpezi creerii îmbibaţi de poral. *Acum face la fel. Nimic*.

La fel, dar reziduuri de spaimă îi otrăveau marea bucurie. *De ce ? Suntem numai prezent. Dilată clipa.*

— M-am gândit bine, zise Asp întorcându-se în încăpere. Băiete, eşti un prost.

Idomar îi privea barba udă. Sângele dispăruse.

— De ce ? zâmbi, şi Asp îi întoarse privirea, clătinând din cap.

— S-ar zice că învie.

— Cine ? păli Idomar.

— Zâmbetul. L-ai tot ucis timp de ani de zile şi uite că învie... Apoi se îndreptă spre masa pe care sticla de poral începută aştepta în faţa celor două pahare goale. Tot nu bei ?

— Toarnă-mi şi mie.

Asp rămase o clipă nemişcat, apoi turnă. Ciocniră.

— Te mai spală, oftă bărbosul prăbuşindu-se pe scaunul pe care murise. Dar tu, în ciuda zâmbetului şi a faptului că te-ai hotărât să bei, eşti un prost.

Idomar ridicase scaunul, se aşezase şi el. Totul era ca pe vremuri, când vorbeau şi tăceau.

— Ai mai spus-o. De ce ?

— Pentru că n-ai rezolvat nimic. Va trebui să mă ucizi din nou. Bea.

— Beau, repetă prosteşte Idomar, dar se înecă şi începu să tuşească. *Îşi închipuie că*. Apoi întrebă : Ştii unde ne aflăm ?

— Primele vorbe de bun simţ, încuviinţă Asp. Aşadar, nu suntem *aici* ?

Îşi roti privirile prin încăpere şi, recunoscând fiecare amănunt, se uită nedumerit la Idomar.

— Deschide fereastra.

Asp păru să cântărească în minte propunerea, după care se ridică gemând şi se îndreptă spre fereastră.

— Mda, nu se deschide, mormăi. Şi afară nu văd nimic... Rămase o clipă cu fruntea lipită de sticla opacă, apoi se răsuci cu tot trupul. Dă-i drumul, mai zise, prăbuşindu-se din nou pe scaunul care gemu din încheieturi.

Vorbind întretăiat, Idomar povesti (vitrina, biroul cu holograme, Babel. Scat Mor. Penitenciarul integrat. Or-alda.

Ralt) şi încheie triumfător :

— Înţelegi ? Aici nu mai sunt nevoit să te ucid.

După care zâmbi din nou, cu zâmbetul despre care aflase că învie. După multă vreme, se simţea în sfârşit împăcat, hotărât să se instaleze într-un veşnic prezent.

— Mda, făcu Asp.

Bău, încercând să aşeze în minte toate datele, dar Idomar avea faţă de el avantajul unui răgaz. Povestea era încurcată prin faptul că murise şi înviase... Nu-şi amintea decât scurta durere în piept (*cu pistolul meu roşu, uite ce i-a dat prin minte*, dar nu era supărat, dimpotrivă, gestul era din cele pe care le putea înţelege, i se părea chiar înduioşător şi se bucură că Idomar îl alesese pentru a ieşi din impasul în care fusese vârât), apoi totul se întuneca şi sunetele erau retezate. Neant.

— Ştii, şopti, cei pe care... pentru care am luat chipul destinului... poţi fi liniştit. Dincolo nu mai e nici tăcere. Nimic.

— Şi tu eşti dincolo, aminti Idomar.

Şi se priviră lung, în tăcere. În nefireasca tăcere dintre pereţii cunoscuţi. Care *era*.

— Hai la aer, izbucni Asp, izbind cu pumnul în masă.

Paharele zăngăniră.

— Dacă ni se dă voie...

Uşa se deschise în faţa lor şi, pomenindu-se în galerie, Asp admiră de sus sala împodobită cu drapele. Dar Idomar îşi spuse că palatul lui Scat Mor înghiţise apartamentul din Arit al lui Asp (sau îl recrease, aşa cum îl recrease pe Asp, ceea ce îl tulbură şi mai mult). Apoi îşi dădu seama că nici n-avusese vreme să se întrebe de soarta Or-aldei. Ralt dispăruse. Pentru a-l găsi, dispunea de un capăt al firului, fântâna din piaţă, dar nu vedea de loc cum ar fi putut da de Or-alda. Firul ducând până la ea nu putea porni din ceea ce devenise apartamentul lui Asp.

Alături de matahala readusă la viaţă cobora deci gânditor treptele de marmură roşie. Asp salută cele două manechine în armură şi, recunoscând pe perete steagul venahului Dral av Les, i-l arătă lui Idomar, care se mulţumi să ridice din umeri.

— De unde ştii că-i cel adevărat ?

Iar în clipa aceea, uitându-se la Asp, se întrebă *de unde ştii că-i cel adevărat ?* şi simţi cum stomacul i se întoarce pe dos şi, încercând să-şi învingă greaţa, trase lung aer în piept silindu-se să respire adânc şi rar. *Nimeni nu învie. Nici măcar pe Babel. Totu-i minciună, imitat până în cele mai mici amănunte, Asp, apartamentul, steagurile, tot.*

— De când mă ştiu m-am ocupat de istorie, răspunse Asp. E steagul lui Dral. Şi nu e singurul adus de pe Marte... Sunt şi steaguri de pe Venus şi Terra, alături de altele pe care nu le-am văzut niciodată. Colecţia asta n-are preţ.

Fără să-l asculte, Idomar îşi urmărea gândurile, încercând să îmbine noul adevăr cu cel descoperit mai înainte. Nu era greu. Dacă Babel reprezenta o temniţă integrată şi dacă totul acolo era imitat, concluzia se impunea, de la sine. Imitaţiile nu puteau fi decât mijloacele ingenioase puse la dispoziţia temnicerului şef (sau născocite de el) pentru executarea sentinţei Oficiului.

— Nu te simţi bine ? întrebă Asp. Eşti alb ca varul.

Asp, unealtă de tortură ? Nu ştiam ce vreau, dar asta am vrut. Să fie iar.

— O ameţeală, zise Idomar. Trece.

Ceva nu se leagă. Nu ştiu ce, dar Asp. Prostie. Cu toate astea, întrebarea *de unde ştii că-i cel adevărat ?* nu era o prostie. Nu putea şti. *Ei şi? E aici. Asp. Prezentul. O iluzie ? Iluzia prezentului. Şi dacă prezentul nu-i decât o iluzie ?* Gândul contrazicea tot ce se străduise să fie, un om liber, indiferent. Dar, după ce luase pentru Asp chipul destinului, ce mai rămăsese din lunga lui strădanie ? De faţă cu Ralt, în astronava care-i ducea spre Babel, repetase formulele

învăţate. înţelegea acum că vorbise mai mult pentru a se convinge pe el însuşi. De pe atunci încă nu mai era sigur. Până şi zâmbetul pe care şi-l ucisese învia, pare-se.

— Nobila Ghildă, spuse, amar şi dispreţuitor. Un mit.

— Ai descoperit şi asta ?

Asp părea dintr-o dată trist.

— Gândeam cu glas tare.

Celălalt dădu să-i răspundă, dar ajunseseră în dreptul porţii şi cele două canaturi se desfăcură. Piaţa dispăruse. Treptele negre erau acolo, o imensă sală luase însă locul pieţei şi treptele se opreau pe pardoseala ei neagră, în mijlocul căreia fuseseră stilizaţi doi ochi albi, despărţiţi printr-un pumnal.

— Mitul e totuşi viu, zise Asp, mângâindu-şi barba.

În urma lor poarta se închisese şi, întorcând capul, Idomar recunoscu uşa sălii negre a orialatului din Arit, deasupra căreia, de astă dată sculptaţi, ochilor şi pumnalului, însemnele Nobilei Ghilde, li se dăduse culoarea tradiţională. Ochii — violeţi ca ochii lui Scov, lama pumnalului — roşie şi mânerul — alb (sânge şi puritate) răsăreau pe fondul verde simbolizând veşnicia. Un perete de piatră luase locul faţadei palatului.

Şi, coborând amândoi treptele, păşiră pe lespezile negre şi se opriră fiecare pe câte unul dintre cei doi ochi albi. Idomar îşi spuse că acolo se înălţa fântâna lângă ghizdurile căreia Ralt se făcuse nevăzut. Dar o altă uşă se deschise în faţa lor şi trei personaje în mantii albe, pe pieptul cărora nemuritorii ochi ai
lui Scov fuseseră brodaţi cu fir violet, se aşezară la masa de piatră neagră, înălţată ca un amvon. Feţele le erau acoperite cu glugi albe, prevăzute cu deschideri în dreptul ochilor.

— Noi, ferunadari de Arit, spuse personajul din mijloc, întrebăm : Idomar av Olg su Saro, a luat tăcerea ta chipul destinului pentru Asp av Tald su Arit ?

Nu-i cu putinţă. Totu-i cu putinţă.

— Da.

— Răspunsul ne miră. Asp av Tald su Arit e citat odată cu tine.

— Pe Babel, scrâşni Idomar.

— Sentinţa orialatului nu rămâne valabilă pe toate lumile ?

— Prostule, şopti Asp, ţi-am spus. Ai să mă ucizi din nou.

Scat Mor. Pedeapsa. Asta-i pedeapsa ? Dar refuză să se dea bătut.

— Sentinţa a fost executată. Dacă ceva nu e valabil, atunci e lumea asta.

— În ochii lui Scov lumea asta nu se deosebeşte de toate celelalte. Noi, ferunadari de Arit, am hotărât.

Vorbitorul scoase din mânecă un pumnal şi-l puse pe masă.

— Acum ? Aici ? întrebă Idomar.

— E procedura uzuală, râse Asp. De fapt, care dintre noi e mai iute de mână...

— Destinul are multe chipuri şi nu priveşte într-o singură direcţie, încuviinţă omul de la masă.

Cuvinte şi linişte.

— Înţelegi ? urmă Asp. Dacă iau pentru tine chipul destinului redevin fratele Asp şi totul...

— Vrei să spui... că Nobila Ghildă te absolvă ?

— Asta vreau să spun. Nu te-am învăţat ?

— Nu... nu mai ştiu. Poate. Sau am uitat.

Adevăratul răspuns ?

— Ai uitat, cu siguranţă, zise Asp şi, din câteva salturi, ajunse la masă şi apucă pumnalul.

Liniştit, Idomar privea. *Aşa e bine. Or-alda, Ralt ? Au să-şi întâlnească şi ei destinul.* Nemişcat, aşteptând apropierea lui Asp, se simţi împăcat. Înviatul păşea încet, elastic şi ochii negri nu i se dezlipeau de pe faţa lui Idomar. Nici o mişcare sub glugile şi mantiile celor trei ferunadari,

umplute cu indiferenţă.

— Ştii că zâmbeşti ? întrebă Asp, ridicând pumnalul.

Braţul lui zvâcni scurt, înainte şi înapoi. Repezit cu precizia unei vechi experienţe, pumnalul se răsuci în zbor şi se înfipse în pieptul ferunadarului care prezida tribunalul.

Ceilalţi doi săriră în picioare desfăcându-şi mantiile pentru a ajunge la armele prinse de cingători, dar pistolul roşu' se ivise în mâna lui Idomar.

— Mai zâmbesc ? întrebă, iar, de parcă pistolul şi-ar fi trimis culoarea la distanţă, două flori roşii îşi desfăcură petalele pe mantiile albe ale ferunadarilor.

— Mă întrebam ce ai să faci, zise Asp.

Atunci, privind arma dăruită de acesta, Idomar îşi mărturisi că nu ştiuse ce avea să facă. Totul se petrecuse prea repede, reflexele îşi spuseseră cuvântul înainte ca mintea lui să fi putut lua o hotărâre. Dar o mare linişte îl cuprinse. *Asp* (un val de căldură) *Asp*.

— Şi acum ?

O ceaţă albastră, un nor de particule în care izbucneau străfulgerări întunecate învălui masa de piatră neagră şi cele trei mogâldeţe albe. Avea margini precise şi pulsa în tăcerea deplină pe care n-o tulbura niciun foşnet, de parcă marea sală neagră a orialatului ar fi fost suspendată în vid. *Tăcerea. Din nou. Străină. Nu mă pot obişnui*. Idomar îşi aminti abia acum că încă nu-l întrebase pe Asp dacă atunci, în seara celeilalte lumi, ştia. Dar nu mai avea rost să-l întrebe.

Norul se ridica acum, părăsea piatra neagră şi trupurile celor trei ferunadari pieriră odată cu el. O vălurire pe tavan, apoi nimic.

— Ecarisaj perfecţionat, rânji Asp, dar uşa din faţa lor se deschise şi trei personaje în mantii albe,pe pieptul cărora nici o floare roşie, ci numai nemuritorii ochi ai lui Scov fuseseră brodaţi cu fir violet, se aşezară la masa de piatră neagră, înălţată ca un amvon.

Feţele le erau acoperite cu glugi albe, prevăzute cu deschideri în dreptul ochilor.

— Noi, ferunadari de Arit, spuse personajul din mijloc cu glasul ce răsunase adineauri în sala neagră, întrebăm : Idomar av Olg su Saro, a luat tăcerea ta chipul destinului pentru Asp av Tald su Arit ?

Idomar şovăi. Mai ţinea pistolul roşu în mână.

— Mă tem că va trebui totuşi să mă ucizi, zise Asp lângă el, în tăcerea sălii negre a orialatului. În tăcerea planetei interzise. A veşniciei.

Scat Mor

MOR, Scat, n. în 2553 la Gottingen, Statele Unite ale Europei. Personalitate ambiguă, ar fi putut deschide era călătoriilor transgalactice după descoperirea (în 2588) a principiului pe care l-a numit „saltul galactic", dar pe care a refuzat să-l divulge, preferind să-şi rezerve dreptul exclusiv al călătoriilor „cvasiinstantanee“ în afara hotarelor galaxiei (principiul „saltului galactic" ar fi explicitat în testamentul lui S. M. ascuns într-un loc necunoscut pe Lună, toate măsurile fiind luate de descoperitor pentru a i se da public lectură prin intermediul cosmoviziunii îndată după ce moartea îi va fi fost oficial constatată).

Puţine date biografice cunoscute. După absolvirea Institutului de Navigaţie Cosmică de la Geneva (premiul de excelenţă), a fost căsătorit de câteva ori (biografii au descoperit două căsătorii contractate pe Terra, una pe Marte, una pe Ganymede, fără ca lista să pară epuizată), pentru a-şi petrece aproape toată viaţa în Cosmos. A publicat mai multe lucrări (*Transgalactica, scurtă istorie a civilizaţiilor extragalactice; Omul şi vecinii săi cosmici; Viitorul Omenirii* etc.), care au suscitat deopotrivă adeziuni totale şi contestări absolute, declanşând astfel celebra „polemică a galaxiilor" între adepţii lui S. M. şi cei care nu văd în întreaga sa operă decât o imensă mistificare, punând sub semnul întrebării însuşi principiul „saltului galactic".

De fapt, nemaifiind văzut de multă vreme în public, neprimind vizitatori şi ultima lui lucrare apărând în 2623 (Repere în spaţiu), nu se poate şti măcar dacă mai e în viaţă. Oricum, testamentul său (dacă un asemenea testament există, într-adevăr) nu a fost adus la cunoştinţa Oficiului.

Erou sau aventurier, savant înspăimântat de

consecinţele descoperirii sale sau simplu mistificator, S. M. a devenit o figură legendară datorită celebrei serii de benzi populare Noul Ulise şi a nenumăratelor biografii şi studii ce i-au fost consacrate (de cercetători ca Amos Graldi, Per Manal, Torq Worsira ş.a.). „Obiectele extragalactice“ aduse chipurile de S. M. din peregrinările sale se află expuse în muzeul din Gottingen, înfiinţat de către donator, şi ele continuă să alimenteze polemici, întreţinând controversele în jurul uneia dintre cele mai enigmatice personalităţi ale vremii noastre.

Extras din *Who's Who*, ediţia anului 2634

FÂNTÂNA dispăruse. Soarele era dintr-o dată mai orbitor şi Ralt se simţi asaltat de mulţimea mirosurilor neplăcute (apă încinsă, gunoaie, ulei rânced) amestecate cu efluvii de mirodenii şi parfumuri neştiute. Vântul purta nori de praf, caldarâmul dispăruse odată cu fântâna şi el stătea pe pământul bătut al noii pieţe în care forfoteau bărbaţi în tunici
coborând până deasupra genunchilor, cu mâneci scurte. Cei mai mulţi purtau bărbi rotunjite şi plete ieşind de sub turbane colorate, aproape toţi aveau în mână toiege pe mânerele cărora fuseseră sculptaţi berbeci, ulii sau flori. Întorcând capul, văzu că palatul lui Scat Mor se mistuise şi el, cu treptele negre pe care, cu o clipă înainte, Or-alda şi Idomar mai stăteau de vorbă. Un nesfârşit perete văruit îi luase locul, îngrozit, se repezi, atinse cu palmele suprafaţa zgrunţuroasă, încinsă de soare, bătu cu pumnii şi împinse cu tot trupul, dar peretele nu era o iluzie.

— Pacea lui Nabu cu tine şi în jurul tău, se înălţă atunci un glas (Ralt văzu bătrânul chincit la umbra zidului, lângă un coş plin). Ce duh rău te chinuie, străine ? Fie că-l ştii, fie că-şi ascunde numele, cunosc un *aşipu* în stare să-l alunge.

Buimăcit, Ralt se lăsă şi el pe vine, sprijinindu-şi spatele

de perete.

— Unde mă aflu ? întrebă, şi numai auzind sunetele ciudate pe care le rostea îşi dădu seama că bătrânul i se adresase într-o limbă care nu avea nimic comun cu galactica şi că-i răspunsese în acelaşi grai.

— Mă duc după *aşipu*, hotărî bătrânul dând să se ridice. Fiere a lui Ea, *utukku* sau *edimmu*, ţineţi-vă departe de mine...

— Aşteaptă, îl rugă însă Ralt. În creier i se învârteau nebuneşte nişte rotiţe şi deodată, mirându-se singur de uşurinţa cu care cuvintele îi ieşeau din gură, începu să îndruge : Am fost răpit de tâlhari. Legat la ochi. Nu ştiu câte zile şi nopţi m-au purtat pe drumuri până mi-au scos legătura de la ochi şi mi-au dat drumul... adică am izbutit să fug, da, m-am folosit de nebăgarea de seamă a celui pus să mă păzească şi am fugit. Iată de ce nu ştiu unde am ajuns şi te rog, părinte, să-mi deschizi ochii.

— Bel-Marduk însuşi ţi-a purtat paşii, răspunse bătrânul primindu-i cu surprinzătoare uşurinţă născocirile şi aşezându-se din nou. Cât despre mine (şi arătă spre coşul umflat, rezemat de perete), sunt bătrânul Nabu-ballit, vestitul negustor de cântece sfinte şi lumeşti de care s-a auzit în cele patru ţinuturi şi nu mă încearcă dorinţă mai vie decât să te văd cumpărându-mi un cântec. Am *Doamne, dragostea ta e mireasmă de cedru* şi *Iată, vine zeul răvăşitor, domnul bătăliilor*, dar, dacă inima ta pofteşte, am şi *Zării pe stradă două curtezane* sau *Ah ! cât de trupeşă, ah ! cât de strălucitoare*. Hotărăşte-te, aşadar, străine, pentru ca întors în patrie să te poţi lăuda că ai adus cu tine tot ce-i mai nou şi mai
căutat în slăvită cetate nu degeaba numită Poarta Zeului, Bab-ili.

— Bab-ili ? strigă Ralt.

Dar e o nebunie. *Babel. Babilon*. Îşi cuprinse capul în palme. *Şed la umbra unui zid din Babilon. Vorbesc în*

babiloniană cu un babilonian şi prin faţa ochilor mei trec babilonieni. Arla, Scat Mor, Or-alda şi Idomar nu mai erau decât amintirea unor nume, mai puţin, nişte nume care încă nu fuseseră rostite.

— Ai intrat pesemne pe poarta Iştarei, încuviinţă grav Nabu-balit, şi te afli pe calea procesiunilor, bine numita *Duşmanul să n-o calce*. În faţa ta, străine, e templul cu capul sus Esagila, lângă care vezi templul munte Ekur şi templul temelie a cerului şi pământului Etemenanki înălţându-şi cele şapte caturi care, priveşte, sunt minunat zugrăvite în alb, negru, roşu, iar alb, roşu-portocaliu, argint şi aur în vârf, acolo unde-i adăpostit patul cu pături bogate al zeului şi masa lui de aur. Dincolo de Esagila e Eufratul. Umple-ţi ochii, străine, şi ia aminte, căci nimeni nicăieri n-a ridicat mai măreţe lăcaşuri' în cinstea zeilor. Şi încă nu e totul. În slăvită cetate cu o sută de porţi Bab-ili vei afla cincizeci şi trei de temple ale zeilor mari, cincizeci şi cinci de paraclise ale lui Marduk, trei sute de paraclise pentru divinităţile pământene, şase sute pentru cele cereşti, o sută optzeci de altare pentru zeiţa Iştar, o sută optzeci pentru zeii Nergal şi Adad, precum şi încă douăsprezece altare pentru ceilalţi zei. Iată de ce e Bab-ili buricul pământului, străine, şi iată de ce zeii, *igigi* şi *anunaki*, îl privesc cu bunăvoinţă, fie ca Nabu, feciorul lui Marduk, să ne privească şi pe noi la fel.

Încântat, Nabu-ballit îşi trecu palma peste barba cenuşie şi creaţă, trăgând cu coada ochiului spre străinul atât de covârşit de toate câte la aflase încât tăcea, măsurând pe semne depărtarea dintre splendorile poporului cu capete întunecate şi nimicnicia prăpădiţilor fără case, amoriţi, huriţi, lulubei, kassiţi sau elamiţi, din rândurile cărora va fi făcut parte. Dar, cum nu-şi putea uita negoţul, bătrânul nu-l lăsă să se cufunde pentru prea multă vreme într-o admiraţie măgulitoare pentru Bab-ili şi Marduk, desigur, dar prea puţin folositoare unui om de rând, biet *muşkinu* trăind

din vânzarea unor cântece, la modă cam cu prea mulţi ani în urmă.

— După cum ţi-am spus, străine, reluă de aceea, inima mea doreşte să te ştie vesel de pe urma cumpărării cântecului plăcut inimii tale, ca să-l dăruieşti celei pentru care te rogi Iştarei. Să-ţi dau aşadar *O, grădinar al dorinţelor*, cerându-ţi în schimb doar o *manu* de orz ?

Răscolind prin coşul lui, Nabu-ballit descoperi cântecul căutat şi îi întinse lui Ralt o turtiţă de lut ars, în care vârful retezat al trestiei imprimase rânduri de semne aducând cu amprentele unor cuişoare sucite în fel şi chip. Fără încetare, muştele bâzâiau în jurul lor. Pe ziduri şi pe pământul bătut al pieţii, umbrele şi petele de soare contrastau atât de net, încât păreau aplicate.

— Sunt eu însumi născocitor de cuvinte pentru cântece, spuse absent Ralt, întrebându-se dacă trebuia să se depărteze de peretele care fusese faţada palatului lui Scat Mor, singura legătură cu lumea din care venea.

— Vorbe de lapis-lazuli, vorbe de aur, strigă bătrânul. Întâlnirea noastră se înscrie printre întâlnirile folositoare şi preveseşte zile de viaţă. Cum te cheamă, străin părăsit de zeii tăi, din voia lui Marduk ?

— Ralt.

— Ra-lit ?... Păi Ra sau Re e numele pe care faraon îl dă slăvitului Şamaş, zeul Soare ! Pe Ea, nu-mi spune că vii tocmai din ţinutul mâlului negru şi că tâlharii te-au cărat cu ei pe toată întinderea pustie a jalnicului Amurru...

— Vin de tare departe, Nabu-ballit, oftă Ralt.

Şi nu-i veni să zâmbească la gândul că bătrânul de lângă el nu bănuia dimensiunea suplimentară cu care timpul sporea depărtarea lui în spaţiu. Mirat, bătrânul îşi clătină capul, gonind astfel norul de muşte atras de uleiul cu care-şi dăduse pe plete. *O fi vreun sclav fugit ?* dar străinul nu era ras în cap şi nu părea însemnat. Nu i se putea cere lui Nabu-ballit să cunoască felul în care faraon îşi însemna

sclavii şi puţin îi păsa de faraon. Marduk îndrumase paşii fugarului. Prilejul trebuia folosit, aşa că se hotărî pe loc.

— Fiecare inimă are tainele ei, spuse de aceea, eu am să-mi deschid totuşi inima în faţa ta, ciudatule Ra-lit. Vezi tu, chiar dacă-mi laud marfa după înţeleapta lege a negustorilor, cântecele mele nu prea mai au căutare. Oamenii le-au auzit de atâtea ori, că s-au plictisit de ele ca balta de broaşte… Dar am trăit mult şi sunt cunoscut în casele bogate din Bab-ili. E de ajuns să mă înfăţişez la poartă şi să strig : „A sosit vestitul Nabu-ballit, cu coşul plin de cântece sfinte şi de lume“, că un eunuc pântecos se şi arată, ba nu arareori mă pofteşte chiar în faţa doamnelor înfăşurate în văluri de preţ. „Tot nu te-au coborât Nergal şi Ereşkigal în *arallu* ?“ mă întreabă ele în glumă, după care îmi cer să le arăt cântece noi. Vorba asta, Ra-lit, e un spin veşnic în carnea mea, că de unde cântece noi ? Scribul Kidinnu îmi copiază, de când îl ştiu, aceleaşi cuvinte… Şi iată că Ea însuşi mi te-a scos în cale, părinte al cuvintelor noi, şi din întovărăşirea noastră va curge lapte şi miere. Născoceşte-mi cântece noi, binecuvântatule, şi am să le vând cu meşteşugul negustoresc în care nimeni nu mă întrece şi vom împărţi roadele şi nu ne va lipsi nici orzul, nici berea, nici uleiul, nici ceapa, nici lina. Kidinnu ne va scrie contractul, iar Ea şi Nabu îl vor privi cu bunăvoinţă, căci nu vom precupeţi să le jertfim un ied, dacă vom găsi unul mai ieftin, lucru de care nu mă îndoiesc. Aşa-i că te bucuri ? Şi că le mulţumeşti în gând zeilor tăi, care ţi l-au scos în cale pe singurul om de care aveai nevoie ?

Ralt îl ascultase cam cu o ureche, dar pe măsură ce bătrânul palavragiu îşi dădea gândurile pe faţă înţelegea că propunerea îi îngăduia să supravieţuiască în străvechea cetate în care-l prăbuşise capriciul lui Scat Mor. Nu putea rămâne la nesfârşit lingă zidul de pământ, aşteptând ivirea palatului. Nu se îndoia, de altfel, că, de-ar fi vrut să îl recheme în timpul din care-l expulzase, Scat Mor ar fi ştiut

cum să procedeze. *Poate, într-adevăr, orice. De ce nu se ţine însă de cuvânt ?* Statuia de bronz a Arlei era o făgăduială, semnul că androidul din biroul cu holograme nu minţise. Le era oare dat să se întâlnească pe uliţele Babilonului ? Mă aflu în Babilon, îşi spuse din nou, ca şi cum ar fi încercat să se convingă. Bărbatul impozant care trece acum e un babilonian, repetă, privindu-i barba dreptunghiulară, tunica de in albit ce cobora până la glezne şi peste care mai purta una, de lână, cu ciucuri şi broderii roşii. Dorul de Arla îi împăienjeni privirile şi el închise ochii.

— Unde mi-ai plecat, Ra-lit ? întrebă cu nelinişte bătrânul negustor, care aştepta un răspuns.

— Sunt aici, nu te teme. Şi am să-ţi născocesc cuvinte noi, îl încredinţă Ralt întrebându-se cam ce fel de poeme ar putea fi pe placul nobilelor cliente ale lui Nabu-ballit.

— Binecuvântat fie Ea. Din clipa asta, fiule, eşti un om bogat. Dar, cum te văd mai tânăr, ia tu coşul cu tăbliţe pentru ca mintea mea să poată lucra cu folos, neîmpiedicată de nici o povară.

Vârând deci în coş tăbliţa cântecului *O, grădinar al dorinţelor*, Nabu-ballit se ridică gemând şi apucă toiagul, în vreme ce Ralt punea mâna pe coş. Dar o amintire uitată răsări atunci din anii lui pierduţi în trecutul altui timp, viitor al lumii în care nimerise.

— Grădinile suspendate… Există oare ?

— Ce mi te-ai oprit ? îl certă bătrânul, întorcând capul. Există, fireşte, cum să nu existe ?… Lângă palatul regelui, aproape de poarta Iştarei. Dar acum se cuvine să-l căutăm pe *dupşarru*, scribul Kidinnu, şi cine nu ştie că-l putem găsi la Eli-erişa, cârciumăreasa ?

Părăsiră deci calea procesiunilor şi, pe uliţe lăturalnice semănând cu nişte tuneluri cotite, mergând numai printre pereţi orbi (toate casele priveau spre grădinile sau curţile interioare), călcând peste gunoaie şi speriind câinii costelivi care se băteau în jurul lor, ieşiră la malul Eufratului.

Apele mâloase curgeau leneş şi din ele urca un miros de baltă, miros de pământ umed şi iarbă jilavă. Din loc în loc se învârtejeau anafoare, câte un peşte sărea din unde şi recădea plescăind. Ralt se miră de mulţimea ambarcaţiunilor, cufe (mari coşuri rotunde de trestii împletite având fundul acoperit
cu piei, călăfătuit cu scamă, resturi de lână amestecate cu lut şi smoală) sau kelek-uri (plute de trestie sub care se legau burdufe umplute cu aer) care îndrăzneau să coboare fluviul, deşi marinarii nu se foloseau decât de prăjini şi de câte o lopată slujind drept cârmă. Grija lor de căpetenie, după câte-şi putu da seama, era să împiedice cufele rotunde să se învârtească în jurul propriei lor axe.

Ceva mai încolo, în dreptul templelor pe care Nabu-ballit i le arătase, cheiul era întărit cu mari olane plate legate cu smoală, dar în locul unde ieşiseră la mal raţe se legănau pe apa cărând bucăţi de plaur. Doi bărbaţi călcau în picioare un morman de lut amestecat cu paie, iar alături se uscau la soare, cafenii, cărămizile de chirpici scoase din forme. Chincit pe vine, un orb îşi legăna turbanul în ritmul melopeei pe care o scotea din flaut, treceau oameni cu năvoade în care peştii se mai zbăteau, alţii descărcau fructe şi păsări din cufele trase la
mal, negustori ambulanţi îşi lăudau cântat turtele de orz sau de susan, îmbiau cu dulciuri pe care le apărau de muşte, bărbierii potriveau bărbi creţe şi plete strânse în conciuri, unul tocmai scotea o măsea şi pacientul urla ca din gură de şarpe, vătafi ameninţau cu băţul, copii se fugăreau printre picioarele trecătorilor şi cu toţii vorbeau în gura mare, se strigau, înjurau, glumeau, dădeau din mâini *ca într-o adevărată babilonie*, îşi spuse Ralt, furat fără voie de animaţia unui timp de care nici nu ştia câte milenii îl despărţeau. Un măgar alb trecu pe lângă el şi Ralt izbi unul dintre cele două coşuri pe care animalul le purta, alegându-se din partea tânărului ce mâna măgarul cu o lungă

înjurătură evocând complicatele raporturi incestuoase pe care mama lui le va fi avut într-o groapă săpată în nisipul sterpului Amurru.

Nabu-ballit se opri în cele din urmă în faţa unei porţi peste care se legăna o placă de lut înfăţişând o gazelă, semnul cârciumăresei, de vreme ce cuvântul *ţabitu* însemna deopotrivă gazelă şi cârciumăreasă. Intrară într-o curte spre care dădeau trei încăperi cu pereţi de chirpici, acoperiţi cu rogojini. Toate erau podite cu lut. Blocuri de lut peste care fuseseră aşternute împletituri de papură ţineau loc de scaune şi mese, stâlpi din lemn de curmal sprijineau tavanele văruite, apărate de acoperişul de trestie, în curte, lipit de un perete, cuptorul de lut fără coş împrăştia un fum care nu părea să supere pe nimeni, combustibilul era alcătuit din trestii şi baligi uscate. Câţiva bărbaţi beau şi schimbau cuvinte şoptite, apropiindu-şi bărbile pe deasupra cănilor de lut, iar în curte o femeie voinică scotea berea dintr-un chiup îngropat până aproape de buză. Alte chiupuri, îngropate şi ele, dar cu gurile acoperite de capace grosolane, erau înşirate de-a lungul pereţilor.

— Mai moaie-ţi tu buzele în ulcior, că-ţi moi şi eu oasele, spunea femeia întinzând ulciorul unui tânăr cu ochi adormiţi şi căruia abia îi dădeau tuleiele.

Ralt află că era feciorul întreprinzătoarei Eli-erişa.

— Pace chiupurilor dătătoare de viaţă şi stăpânei lor, zise Nabu-ballit apropiindu-se, iar Eli-erişa se îndreptă din şale şi-i zâmbi, descoperindu-şi dinţii laţi, cu strungăreaţă.

Avea o faţă rotundă, smolită şi parcă unsuroasă, pe care străluceau ochii ageri, negri, cu albul de culoarea fildeşului bătrân.

— Bun venit, părinte al cântecelor. Bere, vin de susan şi de palmier, dulce sau fermentat ? Am un vin de şapte ori bun din care bea acum şi Kidinnu.

— Pe el îl căutam. Şi ziua de azi e pentru noi o zi de viaţă. Dă-ne deci vinul de şapte ori bun, fără să torni în el

apă de şapte ori proastă, după obiceiul cârciumăreselor de la care Şamaş îşi întoarce faţa.

Eli-erişa se mulţumi să râdă şi Nabu-ballit îl trase după el pe Ralt, îndreptându-se spre încăperea micuţă în care un bărbat gras, între două vârste, sta singur în faţa unui ulcior şi a unei căni. Îi văzu apropiindu-se, dar nu se clinti, pentru a vădi astfel că nu era un om de rând.

— Pacea lui Nabu asupră-ţi, dupşarru cu urechi mari, spuse mieros bătrânul negustor.

De fapt, urechile lui Kidinnu, măcar atât cât se vedea din ele de sub turbanul falnic ce-i acoperea fruntea, erau neobişnuit de mici, dar, cum cele mari erau socotite semn de înţelepciune, Nabu-ballit ştia că nu va fi contrazis.

— N-am aflat cântece noi, răspunse scribul fără a-şi muta privirile de la cana goală, şi nu cred că le-ai vândut pe cele vechi.

— Nimeni nu le mai cumpără, oftă bătrânul. Dar El-Marduk însuşi a îndreptat paşii acestui Ra-lit spre Bab-ili şi cântece noi vor zbura de pe buzele sale. Am venit aşadar la tine cu rugămintea să ne scrii un contract, izvor de numeroase câştiguri.

— Toate contractele pe care le scriu sunt binecuvântate, rosti mecanic grăsanul. Apoi întrebă : Ra-lit ? Din ţinutul mâlului negru ? Părea scârbit şi-şi crâmpoţea buzele roşii, pofticios arcuite printre firele negre ale bărbii şi mustăţilor muiate în vinul de şapte ori bun al cârciumăresei.

— Vorbeşte limba celor cu capete întunecate la fel de bine ca tine şi ca mine, spuse din nou bătrânul, iar fiinţa plină de însemnătate a scribului binevoi să întrebe cu jumătate de gură:

— Cum a învăţat-o ?

— Zeul cu ochi strălucitori poate orice, răspunse de astă dată Ralt, stăpânindu-şi un zâmbet.

În lumea din care venea zeul îşi spunea Scat Mor, dar Kidinnu şi Nabu-ballit îşi plecară capetele preţuind

răspunsul, căci Ea, zeul domnind peste Apsu, prăpastia lichidă pe care lumea plutea, era zeul ştiinţelor şi ochii lui, se ştie, strălucesc de deşteptăciune.

Feciorul cârciumăresei aduse un nou ulcior şi două căni de lut.

— Eli-erişa întreabă dacă nu vreţi pâine şi ceapă. Avem linte, peşte şi lăcuste prăjite adineauri.

— Ziua de azi e o zi de viaţă, repetă Nabu-ballit frecându-și palmele. Lăcustele prăjite vor face ca vinul să ne pară nu de şapte, ci de nouă ori bun.

Apoi, văzând că posacul dupşarru binevoia să-şi treacă limba peste buzele lacome, se aşeză la masă şi-i arătă lui Ralt locul de lângă el.

— Vinul şi toate celelalte plătesc munca lui Kidinnu, aminti scribul şi bătrânul se grăbi să încuviinţeze :

— Fie ca trestia lui să tărcheze încă multe sute de tăbliţe păstrate cu grijă în templul lui Şamaş !

— Cuvintele acestui Ra-lit, urmă Kidinnu, vor fi potrivite pe melodii ştiute. Ele vor trebui scrise cu pricepere, în aşa fel ca semnele să nu se încalece şi rândurile să lunece unele pe lângă altele pentru plăcerea ochiului şi uşurinţa cetitului. E o muncă grea şi o treime din câştig abia dacă va plăti strădania scribului.

— Mult, se înspăimântă bătrânul. Ia aminte că Nabu vede şi ştie. Un dupşarru fără pereche nu trăieşte numai din însemnarea cântecelor, dar un bătrân negustor de cântece n-are alt mijloc de trai.
O cincime.

— Puţin, se strâmbă Kidinnu. Ca să ajungi scrib se cuvine să te trezeşti odată cu soarele. Nabu şi Taşmetum să-ţi dăruiască urechi mari pentru a nu uita niciunul dintre cele peste trei sute de semne pe care le înveţi, în ani şi ani de silinţă, la casa tăbliţelor, unde fratele mai mare mânuieşte biciul.
O treime.

Vinul de palmier era tare şi Ralt asculta ca prin vis tocmeala celor doi, urmărind trecerea cârciumăresei şi a feciorului ei prin curtea bătută de soare. Amestecul de naivitate şi viclenie al lui Nabu-ballit şi Kidinnu îl umplea de mirare : nici unul nu-i pusese la îndoială talentul şi nu-i ceruse să-l dovedească. La fel, bătrânul luase drept bună povestea răpirii lui de către tâlhari. Pe de altă parte, vorbeau înflorit şi ştiau să-şi apere interesele mult mai bine decât se pricepuse el să şi le apere, cu mii de ani mai târziu. Apoi, neliniştit, se întrebă din nou ce fel de versuri va trebui să le furnizeze, dar până şi neliniştea era ireală, totul părea o glumă, un vis, în ciuda mirosurilor, a căldurii, în ciuda vinului. Era cu putinţă ca Arla să-l aştepte într-una dintre casele modeste ale acestui Babilon ? închise ochii, văzu gestul cu care-şi trăgea spre tâmple şuviţele pentru a-şi dezgoli fruntea şi inima i se strânse şi se simţi năpădit de un val de duioşie, tristeţe şi dor.

Cei doi căzuseră până la urmă la învoială înţelegându-se pentru o pătrime şi, deschizând ochii, Ralt văzu că scribul avea şi el, la picioare, un coş. Înlăturând o cârpă umedă, scoase din coş un boţ de lut moale şi o trestie retezată la vârf. Plămădi lutul şi-i dădu forma unei pâinişoare dreptunghiulare, o netezi, apoi, răsucind tăbliţa în palmă pentru a putea imprima cuişoarele după feluritele unghiuri prescrise, apăsă vârful trestiei făcând să se ivească şiruri de semne verticale şi paralele. Lucra repede şi-şi mijise ochii, vârful limbii i se ivise în colţul gurii, unde ondula imperceptibil. Atent, Nabu-ballit îi urmărea mişcările şi faţa îi exprima o adâncă reculegere.

— Aşa, spuse mulţumit Kidinnu, iată : „Nabu-ballit, Kidinnu şi Ra-lit s-au întovărăşit pentru ca cel dintâi să vândă cântecele scrise de cel de al doilea şi născocite de cel de al treilea. Înţelegerea a fost hotărâtă : Nabu-ballit îşi opreşte jumătate din câştig. Kidinnu şi Ra-lit câte un sfert. Fratele nu va isca vorbe împotriva fratelui. Pe Şamaş, Ea şi

Nabu au jurat, martori fiind Eli-erişa şi Şapik-zer“. Chemaţi martorii.

Ralt nu protestă pentru că totul i se părea un joc, iar Nabu-ballit se duse după cârciumăreasă şi după feciorul ei, în vreme ce Kidinnu pregătea încă trei tăbliţe, imprimând pe ele acelaşi text. În prezenţa martorilor dădu din nou citire contractului, toţi îşi ridicară mâna dreaptă şi jurară, apoi îşi apăsară inelele cu pecete în josul contractului. Ralt desenă un cap cu plete şi Nabu-ballit făgădui să-i comande, cu primii bani câştigaţi, o pecete. In sfârşit, cele patru tăbliţe fură puse la soare, să se usuce, fiecare dintre întovărăşiţi urmând să-şi oprească una, iar Kidinnu însărcinându-se să depună a patra în arhiva templului lui Şamaş. Despre iedul care ar fi trebuit jertfit nu se mai pomeni, în schimb cei trei mâncară şi băură. Nabu-ballit se bucura de credit.

*

Se însera sau, după cum spuse Nabu-ballit, zeiţa Gula se apropia. Începea să se răcorească. Dinspre Eufrat plutea o boare umedă şi babilonienii urcau pe acoperişurile plate ale clădirilor pentru a respira mai în voie. Ici şi colo răsunau murmurul harfelor şi tânguiala flautelor. Curând se iviră primii sclavi purtători de torţe, care luminau drumul stăpânilor. Uliţele se goleau. Câinii lătrau.

Îl petrecură spre casă pe Kidinnu, pentru că păşea destul de împleticit şi cânta *Sânii tăi, miei însetaţi*, ceea ce îl bucură pe Nabu-ballit în asemenea măsură încât îndrăzni să-l sărute pe amândoi obrajii. Vinul de şapte ori bun mai jucă o festă scribului care uitase de propria-i însemnătate, coborându-l până la a povesti ce se petrecuse cu o săptămână în urmă, la sărbătoarea *Akitu* a anului nou, când, după cum se ştie, păstorul din fruntea turmei, regele cu capul înălţat peste toţi regii, devine însuşi El-Marduk şi

poartă din nou bătălia începuturilor, îl ucide pe Kingu, căpetenia oştilor străbunei Tiamat, căreia îi taie trupul în două, făcând dintr-o jumătate cerul şi din cealaltă pământul.

— Totul e nesigur, nimic veşnic, îl întrerupse cu amărăciune Nabu-ballit, simţind nevoia să-i explice lui Ralt că bătălia începuturilor şi Facerea trebuiesc reînnoite la capătul fiecărui an pentru ca lumea să dăinuie şi anotimpurile să-şi urmeze curgerea, pentru ca viaţa fiecărui zeu şi a fiecărui om
să fie prelungită cu încă un an pe tăbliţele sorţilor.

Supărat de întrerupere, Kidinnu ameninţase că nu mai spune nimic şi bătrânul negustor fu nevoit să-l roage şi să-l linguşească pentru a-l îmbuna. Clătinându-se pe picioare, scribul destăinui atunci că marele preot, *urigallu* Etil-pi-Marduk, îl întâmpinase pe rege în curtea templului cu capul sus, slăvitul Esagila, şi, potrivit datinii, pentru a vădi că, odată cu încheierea anului, regele nu mai era nimeni, îl despuiase de însemne, sceptru, cerc, harfă şi tiară, aşezându-le pe un scaun în faţa statuii lui El-Marduk, strălucitor sub baldachin, sub cerul lui de aur. Apoi, după cum se cuvine, l-a pălmuit pe rege, l-a tras de urechi şi l-a silit să îngenuncheze în faţa zeului pentru a se spovedi (aici Kidinnu recită textul negativ al spovedaniei prescrise, clipind cu înţeles, strâmbându-se şi trăgându-se de barbă :

N-am păcătuit, doamne al ţinuturilor, n-am fost
nepăsător faţă de tine,
N-am nimicit Bab-ili, n-am poruncit să fie risipit,
N-am zguduit Esagila, nu i-am uitat datinile,
N-am lovit obrazul supuşilor, nu i-am umilit,
Mi-e gândul la Bab-ili, nu i-am surpat zidurile…),

dar regele n-a izbutit să plângă, semn rău, după cum până şi copiii ştiu, semn că zeul e mânios, semn de ridicare a

vrăjmaşilor şi de încetare a domniei.

— Ferească-ne Marduk, se înspăimântă Nabu-ballit, frângându-şi mâinile. De ce n-a plâns regele ?

— Urigallu l-o fi pălmuit mai cu milă, râse Kidinnu sughiţând. Crezi că dacă-ţi ard o palmă zdravănă nu-ţi dau lacrimile ?... Dar Sin-iddinam, aşipu care mi-a povestit întâmplarea, stătea la pândă.

— La pândă, când nimănui nu-i e îngăduit să fie de faţă ?

Kidinnu scuipă şi chipul lui îşi recăpătă pentru o clipă demnitatea.

— Eşti un prost, bătrâne, rosti el cu dispreţ. Sin-iddinam a mântuit lumea. Apoi, şoltic, explică :

A fost de ajuns să-i treacă lui urigallu o bucată de ceapă cu care Etil-pi-Marduk i-a dat regelui pe la ochi şi totul s-a sfârşit cu bine. Dar soarta zeilor, a lumii şi a fiecăruia dintre noi trei a atârnat de ceapa unui aşipu.

— Zile de smoală, strigă Nabu-ballit, apoi, întorcându-se către Ralt, şopti cutremurat : Vremuri cumplite, fiule. Dacă regele şi urigallu înşală...Şi, trăgându-l de mânecă pe Kidinnu : Iar Marduk s-a lăsat păcălit ? L-a lăsat pe rege să-i apuce mâna şi l-a întărit pentru încă un an ?

— Toată lumea înşală, chicoti scribul. Cum s-a ridicat Marduk peste ceilalţi zei ? Cum a pierdut Adapa nemurirea ?

Astupându-şi urechile, Nabu-ballit rosti repede cuvintele unui descântec şi se grăbi să-şi ia rămas bun de la scribul de pe buzele roşii ale căruia curgeau cuvinte de hulă. Alături de Ralt se împiedică în hârtoapele uliţei, când glasul lui Kidinnu

mai răsună în urma lor, cântând în batjocură *Mireasmă de cedru e dragostea ta, Doamne !*

— Astăzi viu şi mort înainte de ziua de mâine, şopti Nabu-ballit cuvintele unui proverb. Nebun şi păcătos, cum îşi închipuie oare că zeii au să-i mai adauge viaţă la viaţă ?... Ra-lit, fiule, din fundul inimii mele bătrâne te rog :

nu crede nimic din câte ai auzit, căci nu Kidinnu, ci vinul de şapte ori bun, fie el de şapte ori blestemat, vorbea prin gura lui. Zeii văd şi pun pe cântar, dar tu, străin neştiutor, se cuvine să înţelegi...

Ralt nu socoti nimerit să-i atragă atenţia că se contrazicea condamnându-l pe scrib în numele zeilor şi absolvindu-l tot în numele lor, aşa că rosti cuvinte liniştitoare. Dar Nabu-ballit urmă să se tânguie multă vreme deplângând stricăciunea vremurilor şi mărturisindu-şi cu evlavie teama de puternicii igigi, zeii care-l plămădiseră pe om din noroi şi din sângele lui Kindu pentru ca omul să-i slujească şi să le aducă jertfe.

— Asta mă face să-mi aduc aminte că şi noi ar fi trebuit să-i jertfim lui Şamaş un ied, păcătoşi ce suntem, gemu bătrânul. Vezi, fiule, că ne înfăşurâm cu toţii în păcat ca într-o mantie de lână moale ? Şi nu m-ar mira ca zeii să ne trimită un nou potop de felul celui dezlănţuit din îndemnul Iştarei. Mă întreb numai unde vor găsi un nou Um-napişti,vrednic să mai dureze o arcă.

Nabu-ballit vorbea într-una, dar Ralt preferă să înregistreze ce mai putea vedea în noaptea Babilonului. Deşi ajunseseră pe o cale mai largă, umblau tot printre două şiruri de pereţi văruiţi, nestrăpunşi nicăieri de ferestre şi a căror monotonie nu era spartă decât de porţile de lemn şi de nişte intrânduri egale, nişe puţin adânci iscând jocuri de umbră şi lumină chiar acum, când luna plină poleia străvechea cetate. Din loc în loc câte o nişă mai adâncă adăpostea statuia unui zeu. Văzu case cu două şi trei etaje de pe acoperişurile plate ale cărora răsunau flaute şi tobe, de două ori se dădu în lături pentru a lăsa să treacă litiere purtate pe umeri de către patru sclavi raşi în cap şi având creştetul însemnat cu fierul roşu. Purtători de făclii deschideau drumul litierei, ale cărei perdele trase nu-i îngăduiră însă să zărească faţa celui dinăuntru.

Ajunseră apoi în dreptul unei porţi mari, ale cărei aripi

duble erau larg deschise. Făcliile scoteau din întuneric curtea şi Ralt se opri o clipă, mirat de forfota mulţimii.

— Bine faci că te opreşti, fiule, spuse cucernicul Nabu-ballit, eşti tânăr şi se cuvine să aduci jertfă Iştarei.

Neînţelegând unde se află, Ralt se lăsă atras în interiorul incintei. Văzu abia acum că toată curtea era împărţită cu ajutorul unor funii în nenumărate culoare întortocheate prin care circulau bărbaţii. Alte corzi delimitau spaţii în interiorul cărora şedea câte o femeie. Toate erau încinse cu funii şi aveau lângă ele un fel de castroane de lut, pline cu jăratic, în care zvârleau din când în când câte un obiect mărunt, care pocnea în atingere cu jarul şi atrăgea astfel atenţia celor ce se plimbau prin culoarele dintre funii.

— Ce-i aici ? întrebă Ralt, iar Nabu-ballit îi spuse că se află în incinta templului Iştarei.

— Iată sfintele *harimate*, urmă el, cele pentru care Iştara l-a păstrat pe bărbat, dându-l pradă mâinilor lor. După cum vezi, aruncă în foc sâmburi de măslin şi-i ard în cinstea zeiţei. E de ajuns să arunci şi tu în poala celei pe care o alegi atât cât socoţi cu cale, rostind cuvintele : „Chem în tine ivirea Iştarei“ şi oricare dintre harimate te va însoţi spre patul de dragoste. Nu te teme că-i dăruieşti prea puţin, obolul e sfânt şi nici o harimatu nu-l va dispreţui, căci pentru jertfa de dragoste se află aici, spre slava Iştarei.

Într-adevăr, ca pentru a-i întări cuvintele, un bărbat al cărui trup rotofei împrăştia plăcuta mireasmă a uleiului de cedru cu care fusese uns îndeplini lângă Ralt ritualul prescris şi aleasa se ridică repede, aruncând priviri triumfătoare spre cele ce, alături de ea, mai aşteptau. Înciudate, amândouă zvârliră pe foc câţiva sâmburi pentru ca, atunci când zgomotul sili privirile să se îndrepte spre ele, să-şi potrivească tunicile cu gesturi graţioase. Încă uluit, Ralt nu se putu împiedica să zâmbească.

— Nu te grăbi, fiule, îl sfătui Nabu-ballit trăgându-l mai departe, ai vreme să alegi cu înţelepciune. Deşi e vorba de

o jertfă, Iştara nu te împiedică s-o faci cât mai plăcută.

Odată cu ceilalţi, urmară deci să păşească printre corzile întinse. Totul se petrecea cuviincios la lumina făcliilor, gesturile şi vorbele harimatelor de toate vârstele şi, după cum le arăta îmbrăcămintea, de toate stările păstrând măsura potrivită caracterului sacru al locului. Vremelnicele perechi se depărtau şi ele cumpătat pentru a se pierde în încăperile din jurul templului.

Ralt străbătuse întreaga curte şi se apropia acum de unul dintre pereţii clădirii sacre, când un cuţit i se înfipse în şale. Durerea îi luă răsuflarea şi-l scăldă în sudori de gheaţă. Voia să se repeadă şi nu se putea urni. Cineva îl împinse din spate. Gemu şi începu să gâfâie. Se clătină.

— Ra-lit, spuse bătrânul apucându-l de braţ.

Acolo, cu spatele rezemat de perete, Arla. Încinsă cu o funie, izolată într-un ţarc de funii ca toate celelalte harimate, arunca tocmai un sâmbure în vasul cu jăratic.

Durerea piere la fel de neaşteptat cum a venit, încă înainte ca Ralt să recunoască femeia. *Arla* şi inima ritmează fericirea, *în sfârşit*, şi disperarea, *aşa ? Scat Mor, Scat Mor*, neîncredere şi teamă şi din nou disperare şi fericire şi disperare, în vreme ce înlătură mâna lui Nabu-ballit şi înaintează către Arla ca de atâtea ori în vis, dar nu mai visează, Arla e aici aievea (*aievea? în Babilon?*), cu teama că totuşi nu e ea, cu teama că e ea, *Arla, fântâna, statuia, Arla*, şi nu simte lacrimile curgându-i pe faţă, şi nu vede bărbaţii întorcând capete mirate, capete bărboase sub turbane colorate, şi nu aude cuvintele bolborosite de Nabu-ballit. Tremurând, incapabil să scoată o vorbă, se opreşte şi apucă funia cu amândouă mâinile.

— Vrei să jertfeşti cu mine, străine ?

Glasul. Mişcările. Arla.

— Arla, strigă zgâlţâind coarda care-i desparte, uită-te la mine, sunt eu, Ralt...

Şi o văzu speriată, ridicând braţele ca şi cum ar fi vrut să

se ferească de o lovitură. Şi mărgelele pe care le purta la gât îi străpunseră privirile, mărgelele de lut vopsit ale unui alt timp.

— Linişteşte-te, spunea Nabu-ballit, e doar o harimatu cam slăbuţă, ierte-ne Iştara... Chemaţi un aşipu, oameni buni. Şi azi de dimineaţă...

Atunci trase în sus funia şi se repezi în ţarc întinzând mâini tremurătoare, în vreme ce Arla ţipa,acoperindu-şi faţa.

— Arla, te temi ? De mine ? Arla...

Şi, hohotind, căzând în genunchi, atinse cu vârful degetelor braţul cu care femeia se apăra. Ea se trase în lături ca arsă. Strigă :

— Nu pune nimeni mâna pe ieşitul din minţi care pângăreşte templul Iştarei ?

Şi mai multe braţe se întinseră peste funia despărţitoare şi Ralt se simţi înşfăcat de guler, de umeri, de păr.

— Ra-lit... aşipu... oameni...

Atunci totul încremeni pentru o frântură de secundă, dar el nu văzu încremenirea pentru că numai imaginea Arlei tremura în ochii lui, Arla ghemuită la picioarele peretelui, Arla strigând cu gura deschisă, nu mai avu vreme să se mire că nu-i aude strigătul şi totul fu orbitor de alb când se prăbuşi pe nisipul de fildeş, departe de Arla, *de ce ? de ce ?*

— De ce ?

Şi i se păru că strigătul explodează sub cerul alb.

Cosmospect

În plus, ne permitem să vă atragem atenţia asupra faptului că, în lipsa unui precedent, ne degajăm de orice răspundere cu privire la eventualele consecinţe ale acestei iniţiative pe care nu o putem califica decât drept regretabilă, Contravenind termenilor contractului, ea ne eliberează fireşte de orice complicaţie juridică ulterioară.

Considerăm de asemenea necesar să menţionăm că, în conformitate cu uzanţele, toate convorbirile dvs. cu împuternicitul nostru au fost înregistrate, astfel încât suntem în măsură să producem oricând dovada satisfacţiei depline pe care aţi binevoit s-o mărturisiţi în mai multe rânduri referitor la felul în care ne-am respectat obligaţiile.

Declarând de la sine înţeles că vom rămâne şi pe viitor credincioşi clauzelor prevăzute la toate punctele contractului tip 512, elaborat de serviciile noastre de resort, vă rugăm să primiţi asigurarea etc. etc.

Extras din copia *Notificării* anexate la
dosarul cu nr. 43 din arhiva *Cosmospect*

CEI TREI ferunadari aşteptau răspunsul.

— Da.

— Răspunsul ne miră. Asp av Tald su Arit e citat odată cu tine.

— Pe Babel, spuse mecanic Idomar, căutând zadarnic o ieşire din capcana ce i se pregătea din nou.

— Sentinţa orialatului nu rămâne valabilă pe toate lumile ?

Sau eu, sau el. Asp a refuzat o dată. Şi, de altfel, norul va şterge din nou varianta necorespunzătoare. Nu mai apăruse în faţa tribunalului şi nu ştia dacă norul ţine de realitatea imprevizibilă a planetei interzise sau...

— Ei bine ? şopti Asp, iar Idomar se surprinse vorbind :

— Sentinţa a fost executată. Dacă ceva nu e valabil, atunci e lumea asta.

Timp. Să câştig timp pentru amândoi.

— Norul... apare şi la noi, pe Marte ? întrebă printre dinţi.

— Pe câte ştiu, nu, răspunse Asp, la fel.

— În ochii lui Scov lumea asta nu se deosebeşte de toate celelalte. Noi, ferunadari de Arit, am hotărât.

Omul în mantie albă scoase din mânecă un pumnal şi-l puse pe masă. Dar Idomar nu mai întrebă nimic.

— De astă dată, ştii, spuse Asp.

În picioare, unul lângă altul, priveau pumnalul.

— Acum. Aici, porunci omul în mantie albă.

Şi Idomar simţi din nou tăcerea şi i se păru că nu mai poate răsufla din pricina ei. Ridicând din umeri, vârî pistolul în buzunar, apoi îşi încrucişa braţele. Şi nu fu nevoit să tragă cu coada ochiului spre Asp pentru a şti că înviatul făcea la fel. Dar îi auzi şoapta lipsită de iluzii :

— Nu-i asta soluţia, băiete.

Atunci care ? Dacă ar fi găsit-o, Asp n-ar fi pregetat.

Ferunadarul din stânga se ridică, apucă pumnalul. Liniştit, ocolea acum masa neagră, cobora treptele, venea spre ei. Imaculat, înainta cu braţul drept îndoit, mâna în care ţinea pumnalul i se odihnea în dreptul inimii.

— Mă întreb dacă până şi asta e o soluţie, spuse gânditor Asp.

Cu capul puţin lăsat pe spate, privea spre deschizăturile croite în gluga albă. Idomar îşi simţi palmele umede şi gura uscată.

— Nu ţi se pare... începu din nou Asp, dar ferunadarul ajunsese în faţa lui şi pumnalul fulgeră neaşteptat de repede.

Trăsăturile înviatului se crispară. Mâinile i se încleştară pe mânerul alb şi, când se plecă înainte, lui Idomar i se păru că Asp îşi înfigea singur pumnalul în piept. Se repezi

să-l cuprindă în braţe.

Pentru a doua oară, sub ochii mei. Trupul lui Asp era greu şi Idomar se încordă, silindu-se să nu-l scape. Auzea scrâşnetul celuilalt, efortul pe care-l făcea să nu geamă. Indiferent, drept ca o coloană albă, ferunadarul aştepta.

Şi Idomar îşi plecă încet genunchii, sprijinind alunecarea trupului ce tindea să coboare, să intre prin lespezile negre într-o văgăună neagră, apoi se aşeză luând capul lui Asp pe genunchi. Broboanele de sudoare de pe fruntea lui nu mai erau rodul poralului. Mângâind fruntea încinsă, le şterse cu gesturi de care nu se ştia în stare, de care, de altfel, nu îşi dădu seama. Răsuflarea lui Asp era şuierătoare, bule trandafirii îi înfloriră pe buze. *Sub ochii mei, pentru a doua oară. Sub ochii mei. Pentru a doua oară, sub ochii mei*. Cuvintele se repetau, le alungau pe toate celelalte care ar fi vrut să strige sau să plângă, cuvintele veneau şi plecau ca un refren de care nu poţi scăpa şi Idomar nu mai era decât încăperea pustie în care cuvintele vuiau pierzându-şi înţelesul, concentrând toate înţelesurile într-un precipitat al durerii.

Nu-şi dădu seama că Asp murise decât întâlnind privirea sticloasă care-l mai urmărise şi în apartamentul de pe Marte. Spre deosebire de data cealaltă, acum întinse arătătorul, apăsă pe rând pleoapele, acoperind ochii negri. Şi deodată acolo, pe lespezile reci, cu capul lui Asp pe genunchi, tăcerea nu-l mai înfioră. Era tăcerea din el. Până şi cuvintele se topiseră, nu-i mai vuiau între tâmple, durerea nu mai avea nevoie de suportul lor. Inutil. Totul fusese inutil. Temnicerul şef îşi făcuse datoria.

Într-un târziu, sleit, ridică privirile. Şi descoperi lingă el, albă şi dreaptă, prezenţa ferunadarului. Acesta îşi duse încet mâna la gluga albă, apoi o trase în sus printr-o mişcare scurtă, dezvelindu-şi faţa.

Şi, recunoscându-se, Idomar descoperi că fusese, încă o dată, asasinul lui Asp.

Într-un lung răstimp năucitor se privi ca într-o oglindă, deşi celălalt stătea în picioare. *Sunt eu. Eu, Asasinul. Asasinul lui Asp. Din nou. Şi ştiu că nu sunt eu, ci minciuna lui Scat Mor*, dar suferinţa nu era mai uşoară. *Eu, Asasinul. Ştiu că nu sunt eu.* Ca o melopee. îşi simţea ochii arşi, doi sâmburi uscaţi. Totul în el se uscase. Inima şi plămânii, bucăţi de iască. Şi se privea neclintit în celălalt, tăcut în marea tăcere.

Văzu apoi că dublul său începe să se înceţoşeze, trăsăturile lui îşi pierdeau identitatea, faţa i se apropia de neutralitatea oului, până şi marginile trupului deveneau incerte. Sub privirile uscate ale lui Idomar consistenţa dublului scăzu, era acum o simplă umbră albă, o pată, se destrămă.

— Idomar av Olg su Saro, tăcerea ta a luat chipul destinului pentru Asp av Tald su Arit, se ridică atunci glasul ferunadarului şi, întoreându-şi faţa către masa neagră, Idomar văzu că mogâldeţele albe erau iarăşi trei. Mergi în pacea lui Scov, frate.

Şi Asp ? Capul bărbos îi mai odihnea pe genunchi. Norul cu străfulgerări întunecate se materializă deasupra lui, coborî lin. Marginea lui inferioară palpă trupul uriaş, greu în încremenirea ce-i fusese impusă. Şezând pe dalele negre, Idomar simţi cum apăsarea capului lui Asp îi scade pe genunchi, apoi nu-şi dădu seama când apăsarea încetă. Norul se înălţa. Trupul celui ce fusese Asp av Tald dispăruse.

Ecarisaj perfecţionat, rânjise cu puţin înainte, nebănuind că norul avea să se ocupe şi de el. O mare bătaie de joc. O sadică ironie.

Să merg în pace. Oftând, Idomar se ridică şi, în tăcerea orialatului, genunchii lui înţepeniţi trosniră ca două împuşcături. Ferunadarii se făcuseră nevăzuţi. *Nu eram eu, nu era Asp.* Neliniştitor atunci când îl ispitise pentru prima

oară în faţa steagului despre care Asp susţinea că fusese al lui Dral, gândul purta acum o nouă speranţă. Dacă totul era într-adevăr mincinos pe planeta interzisă, imitat aşa cum Asp fusese imitat, aşa cum Idomar chiar îşi văzuse imitată faţa, atunci Asp putea să mai apară pentru a trăi fragmentele unei existenţe factice, avea poate să mai fie ucis, dar Idomar trebuia să nu scape prilejurile de a se bucura de prezenţa, fie şi iluzorie, a celuilalt, trebuia să profite de acea prezenţă pentru a afla tot ce Asp nu apucase să-i spună, sau nu voise. Imitaţia era atât de izbutită, încât reconstituirea părea realmente înzestrată cu toate amintirile, cu experienţele şi gândurile originalului. Şovăind, se întrebă totuşi dacă se putea încrede într-un Asp înviat numai pentru a fi utilizat ca piesă esenţială în mecanismul complex pus la dispoziţia tortiţionarului Scat Mor. Probabil că da, îşi răspunse. Cu cât Asp era mai autentic, cu atât suferinţa lui Idomar era mai acută. Şi se întrebă totodată de ce i se îngăduise numai lui să afle că, în ciuda voinţei sale, îl ucisese pentru a doua oară pe Asp. Iar zâmbetul mort i se ivi pe faţă când îşi răspunse că el, şi nu Asp, ispăşea pe Babel o pedeapsă care, de altfel, nu-i fusese notificată.

Iluzie. Prezentul a devenit o iluzie, deşi pedeapsa e reală. Prezentul, singura realitate. Prezentul, mereu iluzoriu. Dar ridică din umeri. Mai aveau vreo însemnătate vechile dispute ? Trecutul încremenise odată pentru totdeauna şi viitorul încetase să fie sălbaticul domeniu al unei libertăţi mereu adusă în prezent, de vreme ce-i scăpa de sub control. *L-am controlat vreodată ?* se întrebă. Voinţa lui coincidea oare, într-adevăr, cu voinţa Nobilei Ghilde în punctul privilegiat al libertăţii şi nu fusese, mai degrabă, manipulat de Ghildă, condiţionat de ea ?

Gânditor, se răsuci pe călcâie şi porni spre treptele negre ce se opreau în faţa uşii deasupra căreia se mai afla ecusonul cu ochii violeţi, despărţiţi de pumnalul cu lamă

roşie şi mâner alb. Şi nu se miră când, ajungând în dreptul uşii, constată că pe cele două canaturi, mărite brusc, se iviseră o mulţime de capete sculptate în mijlocul cărora răsărea majuscula M şi nici când recunoscu mâna de bronz ţinând în căuşul palmei sfera menită să izbească sfera identică, prinsă de lemnul porţii. Bătu, iar cele două canaturi se traseră îndărăt şi, pătrunzând
în marea sală decorată cu drapelele pe care Asp le admirase, nu se obosi să-şi întoarcă faţa pentru a verifica dacă sala neagră a orialatului se mai afla acolo sau dacă piaţa îi luase locul.

Vlăguit, urcă încet treptele de marmură roşie. Ajuns în galerie constată că presimţirea nu-l înşelase : uşa de lemn auriu cu vine roşii era deschisă.

Fără să se grăbească, păşi peste prag şi, ignorând mobilele încremenite în salturi retezate de greoaiele podoabe de bronz, înaintă uitându-se la tronul pe care aştepta manechinul înfăţişându-l pe Scat Mor. O ură nedemnă de un impasibil frate al Nobilei Ghilde se răsuci în el ca o flacără, explodând prin albastrul spălăcit al ochilor, dar nimic nu se citi pe faţa ucisă cândva, în trei zile negre şi trei nopţi roşii, pentru că anii Asasinului nu se irosiseră, totuşi, zadarnic.

Ajuns în faţa tronului întinse braţele şi înşfăcă manechinul. Nu avea greutate. Toca de blană căzu, dezvelind o ţeastă lipsită de păr, cu pielea capului de un galben murdar. Degetele lungi ale lui Idomar căutară gâtul firav, ascuns în gulerul moale al blănii aurii, şi-l simţiră cald. Atunci, cu o voluptate nicicând încercată şi interzisă asceticilor urmaşi ai lui Scov, conştient de caracterul pueril al răzbunării, dar incapabil să se înfrâneze, degetele i se încleştară, policarele apăsară mărul lui Adam. Capul cu piele tăbăcită, încreţită mărunt, se desprinse rostogolindu-se pe treptele podiumului. Strâns în blana lui aurie, trupul decapitat se plecă într-o parte.

— Păcat, răsună glasul hârâit al lui Scat Mor, era o reproducere desăvârşită. Dar nu mai aveam nevoie de ea, domnule Idomar av Olg su Saro.

Asasinul răsuflă precipitat. De pe parchetul cu romburi de abanos alternând cu altele, de paltin, capul lui Scat Mor îşi aţintea spre el privirile de un negru stins. Mai stins decât înainte ? O nouă iluzie, ca şi buzele subţiri, ce păreau că zâmbesc batjocoritor.

Liniştit, Idomar izbi cu vârful pantofului. Capul zbură ca o minge monstruoasă şi se opri în botul căscat al fiarei fără nume răsărind din uşa unui bufet. Lipsit de veselie, zâmbetul mort dezveli dinţii de hârciog ai Asasinului.

— Nu observaţi nimic neobişnuit ? întrebă cu o desăvârşită lipsă de umor glasul tremurat, însufleţit de neînduplecata voinţă ce-l făcea să lege cuvintele în ciuda şuieratului astmatic care le însoţea.

— Nimic. Nimic neobişnuit, spuse Idomar cu ochii la capul prins în botul de lemn.

Un râs aspru, întretăiat de chintele tusei uscate.

— Şi, totuşi, nu mai e vorba de o înregistrare, domnule Asasin.

Muşchii lui Idomar se încordară. Dezgustat, îşi aminti plăcerea cu care strânsese gâtul din material plastic, căruia-i împrumutase căldura mâinilor lui. Scena burlescă din încăperea străjuită de fiarele-mobile îi tocise sensibil spiritul de observaţie, de vreme ce abia acum îşi dădea seama că glasul hârâit nu mai pornea din nicăieri, mai mult, că dialoga cu el.

— Şi aşa va fi de aici înainte, urmă Scat Mor, iar Idomar îşi cuprinse fruntea în palme.

Dacă ar fi fost cu putinţă, ar fi pălit, dar masca lui veştedă nu se putea îmbujora, după cum nu mai putea păli : glasul răsuna în el, făcând să-i vibreze oasele capului.

*

Aplecată peste trupul lui Ralt, Or-alda se silea să înţeleagă. Babilonul nu însemna pentru ea decât un nume, dar ştia acum că desemna o străveche cetate, demult întoarsă în pulberile Terrei. Din curtea unui templu al acestui Babilon îl-smulsese pe Ralt, crezând că-l scapă dintr-o primejdie (doar

dispăruse sub ochii ei şi ai lui Idomar de lângă fântâna din piaţa palatului lui Scat Mor) şi, iată, Ralt era deznădăjduit şi repeta într-una numele celei îndelung căutate şi regăsită cu mii de ani în urmă. Or-alda, care se abţinuse să-l sondeze, hotărî că nu mai putea amâna.

Apoi, aflând ce-l adusese pe Ralt pe planeta interzisă, îşi lăsă privirile să zboare peste întinderea imaculată a nisipului, peste marea de lapte pierzându-se, la orizont, în cerul alb. Culcat lângă ea, inorogul răsufla liniştit. *De ce nu ?* Şi, concentrându-se, gerla şopti :

— Arla... O văd. Albă, subţire, clătinându-şi pletele negre.

Dar Ralt îşi acoperi ochii cu palma. Evocată de cuvintele Or-aldei, făptura Arlei răsărea pe ecranul pleoapelor închise.

— De ce m-ai luat de lângă ea ? Trimite-mă îndărăt, Or-alda...

Atunci, aşa cum mai făcuse şi în cabina micii astronave care-i purta spre Babel, ea întinse mâna dreaptă şi-şi cuprinse, cu stânga, brăţara de pe braţul gol.

Un strigăt. Ralt deschise ochii.

— Ce spune ? întrebă Or-alda.

Uluită, se uita la femeia terorizată care striga, dând din mâini. Ca un somnambul, Ralt îşi întinse braţele. *Pe Marea Doamnă, sper că nu m-am înşelat*. Dar era faţa pe care o citise în mintea lui Ralt şi el bolborosea *Arla, Arla*, plângea şi râdea apropiindu-se cu un jalnic mers şovăitor de femeia care se trăgea îndărăt, rostind cuvinte necunoscute într-o

limbă aspră, cu sunete când răguşite şi când cântătoare.

— Arla, şopti Ralt, priveşte... Arla, sunt eu. De ce ?... Chinul a luat sfârşit, Arla, suntem iar împreună... noi doi. Arla...

Dar Arla îl îmbrâncea, fugea de el strigându-şi cuvintele neînţelese, acum se prăbuşea, bătea mătănii izbindu-şi fruntea de nisipul alb, iar lângă ea, deznădăjduit şi plimbându-şi în neştire palmele peste faţă, Ralt se clătina în pragul unui univers cu legi demente, depăşindu-i înţelegerea şi puterea de rezistenţă.

— Ce spune ? întrebă din nou Or-alda.

— Nu ştiu. E babiloniana şi n-o mai înţeleg, iar Arla nu mă înţelege... De ce ? ... E Arla şi vine ca o străină şi nu mă recunoaşte. Dar eu... atunci... ce rost...?... Pentru amintirile noastre, Arla, Arla,te rog...

— Am s-o adorm, hotărî Or-alda şi, în genunchi, Arla nu-şi mai duse la capăt mătania începută, se plecă neînchipuit de încet, apoi se lăsă pe o rână, se ghemui pe nisip.

Să-i spun ? şovăi gerla văzând că Ralt pune şi el un genunchi lângă Arla adormită şi-i mângâie pletele negre cu teama că o deşteaptă, deşi nimeni în afara Or-aldei n-o putea răpi somnului în care fusese cufundată. *Ştiinţa roşie şi neagră. Minciuna lui Scat Mor. Şi chinul. Care mă ocoleşte, de când mă aflu aici.*

— Doarme, şopti Ralt cu o duioşie care stârni în Or-alda un fel de ciudă faţă de femeia ghemuită pe nisip (imaginea lui Ter-li, pata portocalie a cămăşii lui fluturând printre copacii roşii ai poienei în care se iubiseră pentru a se despărţi atât de repede), acum e din nou ea, Arla. Nu m-au minţit. Trăieşte. Arla trăieşte din nou, Or-alda. A uitat galactica. Ei şi ? Am s-o învăţ, galactica se învaţă repede... Aşa-i că e frumoasă ?

— Foarte frumoasă, Ralt.

Şi, cuprinzându-şi cu stânga brăţara verde de pe braţul drept, îl aduse lângă ei pe Idomar.

— Cum ai putut... ?

Mirat, Idomar îmbrăţişa cu privirea peisajul candid.

— Încă nu ştiu... Aici (şi arătă spre licornul culcat la picioarele ei), aici sunt eu, din nou...

Zâmbitoare, îşi dădu seama că nu se simte nevoită să-şi plece privirile.

— Mai încet, îi rugă Ralt, apoi, făcându-i semn lui Idomar să se apropie şi atât de robit durerii lui, încât nici nu se miră că-l vede acolo, rosti simplu : Arla. Pentru ea am venit pe Babel.

— Bine, las-o să doarmă.

Şi Idomar se întoarse la Or-alda.

— Ai avut dreptate, zise ea repede, împărtăşindu-i tot ce aflase de la Ralt. Ştiinţa roşie şi neagră. Aşa e. Totul e minciună, şi Arla, dar nu m-a lăsat inima să-i spun.

— De când am fost despărţiţi am ucis de trei ori câte o minciună, încuviinţă Idomar. Două... mă priveau, aceeaşi minciună de două ori. A treia a fost Scat Mor.

Şi, la rândul lui, povesti.

*

Acum ştia fiecare totul despre ceilalţi, sau cel puţin pricina pentru care, în biroul cu pereţii împodobiţi cu holograme, se învoiseră să plece pe Babel. Ralt nu se lăsă convins cu uşurinţă. Arla pe care o întâlnise în curtea templului Iştarei şi pe care Or-alda izbutise s-o scoată dintr-un spaţiu-timp revolut pentru a o strămuta pe plaja albă era Arla, aşa cum o cunoscuse. Profitând de faptul că dormea, îi dezgoli umărul drept şi le arătă o aluniţă, apoi, amintindu-şi că se tăiase cu ani în urmă la arătătorul mâinii stângi, descoperi firicelul alb, aproape vizibil, al cicatricii.

— Şi Asp era Asp, fără să fie el, aminti Idomar. Şi steagul lui Dral. Totul e imitat până în cele mai mici amănunte, pentru ca tortura să fie perfectă.

Lacrimile curgeau pe faţa lui Ralt, şi el nu le ştergea.

— Ţii minte ? adăugă Or-alda. Încă pe navă ţi-am spus că eşti cel mai bun dintre noi. Eu. .. am jignit-o pe Marea Doamnă a gerlilor, Idomar a vărsat sânge, dar tu nu te-ai făcut vinovat cu nimic. Dimpotrivă, soarta îţi datora o compensaţie. Dacă cineva nu e la locul lui aici, acela eşti tu, singurul dintre noi.

— Nu, zise însă Idomar, toţi suntem aici la locul nostru pentru că suntem, cu toţii, nişte epave.

— Iar ? oftă Or-alda. Şi, de-ar fi aşa, de când e asta o vină ?

— Nu ştiu. Constat doar că ne-au momit aici, făcându-ne să venim de bunăvoie ca să ispăşim, deşi, în afara ta, niciunul dintre noi nu s-a făcut vinovat de nimic. Da, da, nu mă întrerupe. Ralt a pierdut-o pe Arla şi eu l-am ucis pe Asp, dar Arla a pierit într-un accident şi Asp fusese condamnat de Nobila Ghildă. În logica lumilor noastre nu ni se putea reproşa nimic. Tu singură te-ai făcut vinovată, dar până şi tu ai plătit, de fapt, în logica lumii tale, pierzându-ţi darurile.

— Interesant, interveni atunci Scat Mor făcându-se auzit în Ralt şi Idomar. Continuaţi, domnule Idomar av Olg su Saro. Iertaţi-mă, pot să vă spun domnule Idomar ?. .. Aveţi un nume neobişnuit de lung.

— Nu, scrâşni Idomar.

— Mă rog. Încă o dată, iertaţi-mi întreruperea. Ascult.

— Arla, şopti Ralt. Domnule Mor, vă rog... Nu-i aşa că e Arla?

Or-alda trebui să se concentreze pentru a auzi, sub frunţile bărbaţilor, râsul uscat ca o tuse.

— N-are să-ţi răspundă, zise posomorit Idomar. Dar nu ne poate împiedica să gândim. E tot ce ne-a rămas.

— Nu-l aud, şopti Or-alda. Pentru o clipă se sperie din nou, apoi se lumină ia faţă : Se teme, strigă. De mine se teme !

Gânditoare, mângâie coama inorogului. În lumea albă era din nou o Harfă a Marei Doamne, vechile spaime se estompau şi faptul că Scat Mor o evita nu făcea decât să-i confirme statutul. Cu sentimentul că greşeşte, trecând pe lângă o revelaţie, se sili să reia discuţia.

— O altă logică, înţelegeţi ? În perspectiva ei sunt condamnate... epavele. Deşi...

— Deşi nu vezi de ce am fi cu toţii nişte epave, rânji Idomar. Am să-ţi spun eu. Şi începând cu mine... Nu mi-a fost uşor să iau chipul tăcerii pentru Asp, dar am făcut-o, trecând peste tot ce ne lega, pentru că mă credeam liber, aşa cum îl crezusem şi pe el, pentru că libertatea mea ţinea de Nobila Ghildă. Am descoperit că Asp ştia ceva, aflase ceva, un adevăr care făcuse din el o epavă. Istoricul Nobilei Ghilde nu mai putea fi un Asasin şi voia să sfârşească, mă ajuta să duc la îndeplinire înaltul şi Irevocabilul Decret Ferunadar pentru a mă feri de soarta lui, pentru a nu face şi din mine o epavă, incapabilă să rămână în rândurile Ghildei...
N-a izbutit, spuse Idomar, şi deodată zâmbi viu, cu un zâmbet care-i fascină pe Or-alda şi Ralt, neobişnuiţi să discearnă semnele vieţii pe faţa lui ucisă. Am descoperit la rândul meu ce descoperise Asp... şi am devenit o epavă. E limpede ?

Tăcuţi, Or-alda şi Ralt încuviinţară plecându-şi capetele, deşi nu totul li se părea limpede în vorbele celuilalt.

— Mai e nevoie să continui ? întrebă Idomar.

La fel de tăcuţi, făcură semn că nu era nevoie. Moartea Arlei făcuse din Ralt o epavă şi dispariţia darurilor legate de calitatea ei de Harfă a Marei Doamne avusese acelaşi efect asupra Or-aldei. Dar rămâneau încă destule nelămuriri şi, mai cu seamă, incertitudini în legătură cu cele ce aveau de făcut. Dacă firea lui Ralt îl predispunea la resemnare, nu la fel stăteau lucrurile cu Idomar, a cărui viaţă fusese o neîntreruptă acţiune şi nici cu Or-alda, deţinătoarea unor

puteri ce amplificaseră sentimentul demnităţii şi al calmei ei superiorităţi. Cu toţii ar fi dorit aşadar să vorbească mai departe despre cele ce-i aşteptau şi felul cum ar fi putut preîntâmpina atacurile lui Scat Mor, până şi Ralt, pentru care cuvintele înlocuiau adesea faptele, dar prezenţa bănuită a stăpânului planetei interzise îi inhiba. Acum, că Ralt şi Idomar îl ştiau ascuns în minţile lor, li se părea că îl şi simt în ei ca pe un păianjen pândind în circumvoluţiunile creierului, lacom să afle ce au de gând să întreprindă, spionându-i şi luându-şi din timp măsurile de contraatac.

— Mă tem, Idomar, că te-ai înşelat, spuse de aceea Ralt, înţelegând cu o clipă mai devreme. Dacă e adevărat că Babel e un penitenciar perfecţionat, atunci nu ne-a mai rămas nimic. Nici măcar gândurile.

Şi în peisajul alb, tăcuţi, cei trei se priviră. Feţele le erau la fel de albe ca nisipul, cerul şi marea.

— Şi totuşi, nu, strigă într-un târziu Ralt, n-am să mă dau bătut. (Venită din partea lui, izbucnirea era destul de neobişnuită pentru ca Or-alda şi Idomar să nu rămână indiferenţi). Înţelegi, Or-alda, amintirile... Mi-ai adus-o pe Arla din Babilon, citeşte-o în mine pe Arla mea adevărată şi adu-mi-o pe ea.

Întristată, Or-alda îşi plecă fruntea.

— Încearcă să priveşti adevărul în faţă, spuse Idomar, în locul ei. Arla ta nu mai există, Ralt. Or-alda ţi-a adus-o pe cea din Babilon, pentru că ea singură... trăieşte.

— Cu mii de ani înaintea Arlei ? rătăcit, Ralt îl apucase de mânecă şi-l zgâlţâia, strigând. A murit cu mii de ani înaintea Arlei *mele*, nu-ţi dai seama ? Cum poate fi înviată ea şi nu Arla, care... abia de o lună...

Întorcându-i spatele, se sili să-şi stăpânească hohotul de plâns.

— Nu mă pot întoarce în timp, spuse cu blândeţe Or-alda. Pe cea din Babilon am surprins-o în viaţă *acum*. Nu eu am înviat-o, Ralt, aşa cum n-am înviat cetatea demult

risipită, prin care te-ai plimbat totuşi. Nu-mi cere să explic. Poate că Babilonul tău era o iluzie, dar, fie şi ca iluzie, exista, iar puterea mea e în stare să acorde dimensiuni iluziei. Viaţa, oricum, e o moarte în suspensie, o moarte amânată. Pe Arla ta n-o pot surprinde însă decât... aşa cum e acum, aşa cum o *ştii* acum.

Rostise ultimele cuvinte în şoaptă. Pe plaja albă, toţi trei îşi îndreptară privirile spre adormita neverosimilă, cu pletele răsfirate pe nisip. Destinsă, răsufla liniştit.

— E ea şi e alta, gândi Ralt cu glas tare. Între noi, amintirile ei, amintirile mele ... rătăciţi în mulţimea lor nu ne mai vedem, amintirile ei mă alungă... Să-i dau amintiri. Or-alda ! Rochiile, hologramele Arlei... Îi văzură faţa deodată luminându-se şi se priviră cu aceeaşi spaimă, socotind că încercarea fusese prea grea pentru el, dar Ralt apucă mâna Or-aldei şi strigă : Lada neagră ! Citeşte-o în mine, Or-alda.

Şi Harfa Marei Doamne, care se abţinea să-şi sondeze prietenii fără voia lor, îi dădu ascultare. Fără efort, citi în Ralt ultimul etaj subteran al imobilului, boxa în care lada fusese depusă. Citi lada. Îşi cuprinse cu mâna stângă brăţara verde. Şi lada se ivi lângă ei, îngrozitor de neagră pe nisipul alb. Inorogul îşi ridică botul din nisip şi necheză, apoi se lungi iar pe plajă.

— E ea, şopti Ralt, cutremurându-se. O recunosc. Noaptea petrecută pe palier, când se îmbătase cu amintiri, discuţia cu imobilul... Totul era atât de departe încât ajungea să se îndoiască de realitatea lumii în care avuseseră loc, deşi nu putea crede în adevărul întâmplărilor de pe planeta interzisă. Nu spusese Idomar că, în lumea lui Scat Mor, totul era minciună ? Neliniştit, privi spre Arla adormită.

— Deschide lada, îl îndemnă Or-alda şi el întinse mâna cu teama că lucrurile dinăuntru putuseră fi schimbate.

Chiar deasupra, peste rochii, brăţări şi mulţimea

fleacurilor, Arla. *În Egipt. Sfinxul*. Ochii lui Ralt sclipiră. Cu intensitatea de atunci, îşi aminti soarele, căldura, mirosul nisipului, *Câte mii de ani vă privesc de la înălţimea acestor piramide ?* strigase doctorul Orbik pe care-l cunoscuseră la Cairo şi Arla începuse să râdă aşa cum i se întâmpla atât de rar, iar Ralt se grăbise să fixeze imaginea care căpătase consistenţa unui dreptunghi de material plastic şi, de pe nisipurile Egiptului, se ivea acum pe nisipul ireal al planetei interzise.

Or-alda apucă holograma. O privi lung, apoi o întinse către Idomar.

Acum şedeau unul lângă altul pe lada neagră. La rugămintea lui Ralt, care scosese una dintre rochiile Arlei, o pereche de pantofi, podoabe şi tot ce mai trebuia, depărtându-se apoi cu Idomar, Or-alda o despuiase pe adormita de pe nisip de veşmintele demult apusului Babilon şi o îmbrăcase după moda unui timp care, şi el, însemna tot numai o convenţie, întocmai ca în amintirile lui Ralt, Arla dormea liniştită pe plajă.

— Trezeşte-o, şopti el. Dacă m-ai putea face să înţeleg din nou babiloniana. . .

— Ţi-am spus că nu pot citi în tine decât ce ştii.

Pe nisip, Arla se răsuci, deschise ochii. Faţa ei exprimă o mare mirare. Neîncrezătoare, îşi plimbă degetele peste rochia albă cu sclipiri metalice, îndoi genunchii şi atinse pantofii. Brăţara de aur o fascină şi ea o pipăi, în vreme ce un zâmbet încă speriat îi înflorea pe buze.

Încet, cu mişcări nesigure, Ralt se apropie, se lăsă în genunchi. Femeia se ghemuise, gata să sară în picioare, dar expresia feţei lui (durere şi speranţă, adoraţie şi teamă), o încredinţă probabil că, măcar în imediat, n-o ameninţa nici o primejdie. Şopti câteva cuvinte printre care Ralt crezu că desluşeşte numele zeiţei din templul căruia fusese răpită.

— Iştara, repetă el încet.

Nu era numele zeiţei dragostei ? Fericit, văzu că trăsăturile Arlei se destind.

— Arla, adăugă arătând spre ea, dar Arla scutură din cap şi rosti cu un nou zâmbet nedumerit, vinovat parcă :

— Bel-şalti-Nanna...

— Arla, zâmbi Ralt din nou, beat de fericirea/durere.

Şi atunci, ridicând din umeri cu graţia Arlei, Arla repetă docil:

— Ar-la...

Apoi, întinzând un deget, îi şterse lacrimile, atingându-i obrazul stâng, obrazul drept. Şi, sugrumând un hohot de plâns, Ralt îi duse mâna la buze.

— Ralt, şopti apoi răguşit, arătând spre el.

— Ra-lit ?

De pe lada neagră, Or-alda şi Idomar priveau. Bărbatul pândea totodată în el semnul prezenţei lui Scat Mor, de care Ralt părea să fi uitat, dar nu simţi nimic. Inorogul se opinti zvârlind din copite, se ridică şi îşi scutură coama. Apoi, dispreţuind-o pe Arla, se apropie de Or-alda.

— Am făcut o faptă bună, spuse ea mângâind coama mătăsoasă, dar Idomar clătină din cap.

— Încă n-am învăţat să facem ce vrem.

— Crezi că... ? (şi se opri din vorbă. O pată întunecată se ivise în depărtare). Vine cineva.

Încordaţi, urmăreau amândoi apropierea siluetei care creştea pe fâşia de nisip umed de la malul mării. Râsul lui Ralt îi făcu să tresară şi-şi întoarseră în acelaşi timp privirile, pentru a-l vedea alergând împreună cu Arla în direcţia opusă celei spre care priviseră.

— Bietul Ralt, şopti Idomar.

— Clipa e bună. Învaţă şi tu s-o preţuieşti.

Idomar luă o mână de nisip şi-l lăsă să-i curgă printre degete. Când vorbi, glasul lui de copil răsună pătimaş :

— Multă vreme m-am închinat clipei şi am crezut că trecutul şi viitorul nu există. Ia seama, Or-alda. Aşa am

devenit un Asasin.

Apropiindu-şi faţa de coama inorogului, gerla oftă.

— Absolutizezi, Idomar.

— Poate. Întotdeauna m-am vrut întreg.

— Şi ai fost vreodată ?... Te-ai întrebat ce te-a adus, până la urmă, în rândurile Nobilei Ghilde ?

— Ce, nu ştiu sigur. Dar cine, asta da, răspunse el arătând către bărbatul care se apropia repede. Uriaş, bărbos, negru în lumea albă, Asp av Tald su Arit îşi flutura braţul în semn de salut.

Gnomon

SPERANŢA

Hotărârile sunt baloanele cu care jonglez până nu mai pot şti în ce ordine se înalţă către tavanul cu două crăpături adverse, nici care dintre ele ar trebui să se ridice deasupra celorlalte, anulându-le, sau care urmează să explodeze neauzit pentru a elibera infima cantitate de ozon în care a trăit un foetus de speranţă, atât de nesigur încât nici n-a apucat să-şi precizeze conturul.

Întins pe spate, privesc neîntrerupta lunecare a măruntelor fiinţe pe care disponibilitatea ferestrei le proiectează, de pe trotuarul rulant, pe tavan. Poate că dacă următoarea s-ar opri în faţa uneia dintre crăpăturile devenite falii ?

IREMEDIABIL

Şi dimineţile sunt tot mai albe. În baia de ceaţă copacii de chiciură au înţepenit naiv (arcturieni pudraţi cu făină, rachete de sticlă) de parcă lumea n-ar fi decât imensa copilărie de ghips peste care răsare un soare de staniol şi oamenii de zăpadă cresc văzând cu ochii, dar sirenele sparg invizibila pojghiţă a văzduhului (cine n-a aflat ? cum de n-a aflat încă ?) şi cioburile sunt din nou împroşcate şi toată înşelătoria de ghips se sfarmă în ziua posacă sugând eşarfele ceţii, când copacii nu mai sunt decât vestigii îndoliate, umede carcase ale unui univers incendiat de soarele adult.

— Bună dimineaţa, Ralt.

Extrase din *Gnomon*, prozopoeme de Ralt Moga

O RAFALĂ de vânt. Marea se încreţea şi vârfurile dunelor păreau că fumegă. Neliniştit, inorogul scurma nisipul izbind ritmic cu copita dreaptă şi-şi ciulea urechile, vântul se

înteţea, toată alba lume de nisip şuierător prevestea o ameninţare, adineauri încă de neînchipuit în decorul lilial.

— Reuniunea amicală ia sfârşit, spuse Asp.

De când îl văzuse ivindu-se pe plajă, Idomar se întreba dacă ştia că fusese ucis pentru a doua oară, dar nimic în purtarea şi cuvintele înviatului nu-i îngăduise să se lămurească. De aceea îl privi lung acum, încercând să descopere un tâlc îndărătul vorbelor sale. Nu ştia măcar dacă celălalt avea amintirea primei lui morţi pe Marte. Se purta firesc, nepăsător faţă de cele două femei, fără a vădi vreun interes deosebit pentru Ralt şi, dacă îl recunoscuse pe Idomar, păstra şi faţă de el o rezervă care distona cu cordialitatea apariţiei sale precedente. Singur
inorogul păruse să-i deştepte curiozitatea (*Nimeni nu ştie dacă specia s-a ivit pe Gerl*, spusese, *sau dacă gerlii au importat-o.* Or-alda zâmbise desfăcându-şi braţele într-un gest care putea însemna orice şi Asp nu stăruise), dar chiar faptul că nu simţea nevoia să pună întrebări, primind cu seninătate prezenţa lui în peisajul care nu putea fi în niciun caz unul de pe Marte, dădea de gândit. Şi, amintindu-şi din nou cât de apropiat îl simţise cu prilejul ultimei lui apariţii, Idomar deducea că noului Asp i se rezervase un nou rol în neobişnuitul sistem de tortură aplicat de Scat Mor. Înciudat, recunoştea în decalajul dintre răceala lui Asp şi dorinţa lui de a-l regăsi aşa cum îl afla în amintiri primele semne, încă benigne, ale viitorului chin.

— Aici, pe Babel, preciză în speranţa că Asp avea să se trădeze, dar bărbosul nu spuse decât :

— Pe Babel, sigur că pe Babel.

Apoi, plictisit, izbi cu piciorul într-o scoică albă.

Ştie, deci, că se află pe Babel. Nedumerit, Idomar refuză să se mai frământe. De altfel, fără să poată spune cum, un semnal de alarmă se declanşase în mintea lui. Nu-şi putea desluşi în ce consta, era un amestec de teamă şi repulsie, ca şi cum o umbră ar fi fost brusc proiectată în el, astupând

un soare interior de puterea căruia nu fusese conştient, dar a cărui realitate i se dezvăluia acum, prin absenţă. O umbră şovăitoare, incertă, împotriva căreia întreaga lui alcătuire se răzvrătea. O umbră străină, difuzând o răceală abia perceptibilă.

Rafalele de vânt se înteţiră deodată şi Or-alda îl apucă de mână, încercând să-şi păstreze echilibrul. Neliniştit, inorogul îşi răsucea capul. Nările-i fremătau adulmecând văzduhul şi marea, care năpustea asupra plajei valuri ameţitoare. Cu braţul pe după umerii Arlei, Ralt se apropie luptând cu vântul.

Atunci, sub ochii lor, o dună se deplasă ca împinsă de o năprasnică putere, o văzură cum se îndepărtează spre uscatul ascuns de alte coline de nisip şi, deodată, şuviţe groase ţâşniră din masa albă, se răsfirară pe cer. Una după alta, dunele explodau, pulverizate. Şuierul deveni muget şi toţi cinci fură nevoiţi să-şi acopere feţele cu braţele pentru a le feri de infinitezimala grindină a nisipului. Plaja li se clătina sub picioare. Strigătele Arlei nu se mai auzeau. Înnebunit, inorogul galopa cu vântul în spate şi dispăru.

Ridicându-şi pentru o clipă privirile, Idomar văzu cerul crăpând. Ca nişte fulgere oarbe, linii întunecate despicau bolta, se lăţeau în zigzag, deveneau falii. Curând, bucăţi de cer începură să cadă în mare, apoi masele translucide izbiră plaja lăsând în urmă spărturi cu margini neregulate, goluri de un negru lucios, şi atât de intens, încât părea cu mult mai dur decât albul maselor ce se prăbuşeau, demascându-l. Valurile creşteau. Acum întreaga mare de lapte se ridica prefăcându-se într-un uriaş perete, poate că spărturile întunecate ale cerului o aspirau sau era numai o ultimă convulsie a apelor înaintea clipei în care aveau să se prăvale asupra uscatului, peretele lichid oscilă, dar nisipul se surpă sub picioarele celor cinci, o mare pâlnie se căscase şi ei lunecau rostogolindu-se, izbindu-se, încleştându-se unii de ceilalţi într-un vârtej de nisip ţiuind,

scrâşnind, apoi larma încetează fără veste, se mai rostogolesc încă, dar parcă au asurzit cu toţii, tăcere, iar peretele de zgură albă de care se frecaseră e acum catifelat, nisipul a făcut loc unor mărunte bile elastice în mijlocul cărora se tăvălesc în puterea inerţiei, de fapt nu mai sunt nici bile, bilele au devenit fulgi, apoi zbaterea abia simţită a unor văluri albe printre care se răsucesc tot mai încet, până ce, umflate de vânt (dar nu mai simt vântul), vălurile se înalţă şi ei le străbat, iar când tălpile li se opresc pe o suprafaţă netedă şi dură se află în încăperea unde Idomar recunoaşte masa de pe care butonul cu chipul lui Asp a dispărut, şi Or-alda oglinda, purtând semnul harfei într-un colţ. Toţi cinci se privesc năuci.

— Escală, spune Asp, dar niciunul nu pare dispus să zâmbească.

Istoviţi, cu hainele sfâşiate, cu urme de sânge pe mâini şi pe feţe, se clătinau, încă ameţiţi. Ralt, care ţinea atât de strâns în braţe trupul Arlei, încât trebui să facă un efort dureros pentru a şi le desface, îşi dădu seama abia atunci că Arla îşi pierduse cunoştinţa. Lunecând moale, ea se întinse pe parchet, dar îşi veni în fire de îndată ce îi atinse fruntea.

— Sunt bucuros că v-aţi întors, spuse Scat Mor şi Idomar asocie cu întârziere glasul răguşit cu neplăcuta senzaţie care-l încercase în lumea albă, înainte ca elementele ei să se răscoale.

— Încetează să ne scormoneşti prin creieri, şuieră el.

Nu-şi pierdu totuşi cumpătul în aşa măsură, încât să nu bage de seamă că Asp îl privea curios. *Oare el nu-l aude ?*

— Consideraţi că n-am spus nimic, replică Scat Mor. Dar, domnule Idomar etc. etc., să ştiţi că nu suport lipsa de politeţe. Obişnuit cu obiceiurile unui alt timp...

— De ce ne chinuiţi ? izbucni Ralt.

Îngrozite, privirile Arlei alergau de la unul la altul.

— Sper să nu aflaţi niciodată, răspunse politicos Scat

Mor. Şi, da... iertaţi că v-am urat bun venit, dar mă bucur într-adevăr să vă am din nou, aici.

— Cu cine vorbiţi ? întrebă Asp.

Faţa de aur a Or-aldei era acum cenuşie sub petele de nisip şi sânge, căci glasul temnicerului răsunase şi sub fruntea ei. înfiorată, spuse posomorât:

— N-ai să crezi. Şi adăugă : oricum, e timpul să ştergem urmele călătoriei.

Apoi, dând exemplul, părăsi încăperea. Unul după altul o urmară în galeria spre care dădeau acum o mulţime de uşi deschise. Or-alda, Idomar şi Ralt se îndreptară automat spre încăperile în care mai dormiseră. Arla nu se despărţi de Ralt. Asp găsi şi el o încăpere pregătită.

*

Ziua şi noaptea alternau capricios în palatul lui Scat Mor, lumina ivindu-se pe neaşteptate în ferestrele ce nu se deschideau şi nu îngăduiau privirii să înregistreze nimic din priveliştea de afară, noaptea lăsându-se la fel de neprevăzut şi fiind alungată doar de pâlpâirea lumânărilor şi a torţelor ce păreau că se aprind de la sine. Schimbările de decor contribuiau la relativizarea timpului, tot mai incert pe măsură ce lumile de origine ale noilor veniţi pe Babel se depărtau într-un trecut a cărui durată era mereu mai greu de evaluat. *De câtă vreme mă aflu aici ?* se întrebă Ralt ascultând zgomotul apei curgând în cada băii pe care Arla pusese stăpânire. Raţiunea îi spunea că nu era vorba decât de câteva zile, dar (şi îşi aminti dintr-o dată cuvintele unui vechi cercetător francez, care-l izbiseră în tinereţe : „Omul nu poate *descoperi* în real decât ceea ce a închipuit, *inventat* în prealabil˝.) trebui să se recunoască incapabil să aprecieze o durată în care evenimentele se succedau independent de el şi în care imprevizibilul părea lege.

Fusese nevoit, fireşte, să-i explice Arlei modul de

funcţionare a robinetelor (în palatul lui Scat Mor nu existau duşuri de raze, nici spălător automat), dar odată depăşită prima uimire, Arla bolborosise câteva cuvinte în care revenea numele lui Ea („casa apei“, stăpânul peste *apsu*, prăpastia lichidă deasupra căreia lumea pluteşte, îşi aminti Ralt), după care se jucase încântată cu cele două robinete, acţionând duşul, stropind faianţa albastră a pereţilor şi mozaicul pardoselii. Se bucura ca un copil şi Ralt privea cu un amestec de înduioşare şi amărăciune imaginea Arlei *lui*, însufleţită de reacţiile primitive ale celeilalte. Era un chin şi acum, dar sfâşietor de drag şi de care, pentru nimic în lume, nu s-ar mai fi lipsit. *E Arla, sau o atât de îndepărtată strămoaşă, încât până şi amintirea amintirii ei s-a pierdut ?* Cu iritanta conştiinţă a unei neverosimile vinovăţii se sili să alunge gândul că o înşela pe Arla cu o Arla identică, alta, extrasă din spaţiul şi timpul ei pentru a pecetlui veşnicul exil în nefiinţă al singurei Arla, vie doar în el şi în lucrurile moarte din lada neagră. *Nu-mi poţi cere.* Dar Arla putea cere orice. Prea era înspăimântătoare nedreptatea care i se făcuse. *Aşteaptă*, se rugă el totuşi, *Or-alda a spus: o iluzie. Nu e aşadar o altă fiinţă, o femeie care ar fi trăit realmente cu mii de ani în urmă, ci doar o nălucă, o închipuire, copia ta, Arla, înzestrată cu mentalitatea unei babiloniene pentru ca totul să fie mai încurcat, sporindu-mi chinul. Şi, dacă trăieşte, trăieşti tu.*

Râzând, Arla începu să-l stropească pentru a-l alunga din sala de baie şi Ralt ieşi, închizând uşa. Concluzia la care ajunsese nu-i spulbera simţământul de vinovăţie, dar faptul că o ştia acolo, lângă el, îi dădea un fel de linişte (îngăduindu-i să coexiste cu propriile lui remușcări) vecină cu seninătatea zilelor în care ştia că afară e soare. *Afară* ? Atunci se întrebă de când sosise pe Babel.

Totul era incoerent (şi nu se îndoia că incoerenţa fusese căutată). Deşi elucidarea situaţiilor abracadabrante create de fantezia malignă a lui Scat Mor nu promitea cu siguranţă

nimic plăcut, primi cu o vinovată (din nou) recunoştinţă pretextul care-l îndepărta de inutilele remuşcări legate de prezenţa „Arlei“. Începutul trebuia căutat, fără îndoială, în biroul cu pereţii acoperiţi de holograme (pentru prima dată se întrebă ce reprezentau hologramele şi se strădui să-şi amintească, dar nu izbuti, ca şi cum imaginile nu i-ar fi impresionat retina şi el n-ar fi păstrat decât amintirea existenţei lor, fără să le fi văzut, într-adevăr), acolo unde i se înfăţişase călătoria pe Babel drept singura speranţă de a o mai întâlni pe Arla.

— Dar Arla. . .

— Ştim, zâmbise androidul care abia mărturisise că-l aştepta (mai exact, îl atrăsese acolo, îşi spuse Ralt revăzând imaginea Arlei în vitrină ; acum îşi dădea seama că numai Arla ocupa întreaga vitrină şi-i apărea limpede faptul că nimerise într-o capcană anume şi numai pentru el pregătită, aşa cum pe Venus fusese întinsă numai Or-aldei şi numai lui Idomar pe Marte), dar secretul nostru constă tocmai în realizarea imposibilului. Mă simt totuşi dator să vă avertizez că operaţia se află încă în fază experimentală şi că nu putem utiliza decât voluntari.

Vorbe, era sătul de vorbe.

— Şi există, într-adevăr, o şansă... ?

— Una ? protestase androidul. Cum vă puteţi închipui că am risca, pentru o singură şansă, vieţile celor ce ar dori să ni se încredinţeze ?... Rezultatele experienţelor noastre nu lasă practic nici o îndoială, de vreme ce se confirmă în 93% din cazuri. Numai coeficientul negativ de 7% ne îndeamnă să recurgem încă la voluntari şi am socotit că în cazul dumneavoastră, Ralt Moga, propunerea de a vă pune la dispoziţie descoperirea noastră fără a vă pretinde nici o contribuţie bănească (îngăduiţi-mi să nu trec nici peste acest aspect al problemei pentru că, în treacăt fie spus, din momentul în care vom comercializa realizarea imposibilului, contravaloarea serviciilor noastre va fi sensibil egală cu

preţul unei călătorii până la marginea sistemului nostru solar), în cazul dumneavoastră, aşadar, această propunere reprezintă un gest de pură umanitate. Aţi ajuns la ultima limită a resurselor şi, iertaţi-mi brutalitatea, fără ajutorul nostru nu mai sunteţi decât o epavă.

(Un declic : cuvântul *epavă*. Cum de nu-şi amintise ? Idomar, prin urmare, avea dreptate. Dar *atunci* nu avea de ce să tresară şi, în starea în care se afla, nu i se păruse de loc ciudat că un robot îi poate vorbi pe un asemenea ton.)

Neliniştit, întrebase doar :

— Ce se întâmplă cu cei 7% ?

— Nu ajung la destinaţie. După cum vedeţi, nu se poate vorbi nici măcar de un risc. Dar veţi înţelege că nu putem comercializa încă un procedeu a cărui lipsă de eficienţă, fie şi de ordinul a şapte procente, poate duce, în cazul unor solicitanţi care au achitat costul ridicat al operației, la plata unor daune legitime, compromiţând totodată o descoperire de interes vital. Iată, în faza actuală, justificarea utilizării voluntarilor, iată rostul propunerii de pe urma căreia aveţi 93 de şanse de a câştiga totul şi 7 de a nu pierde nimic.

— în afara ultimei speranţe.

— Mai aveţi vreo speranţă ?

Îl privise lung. Androidul zâmbea, sigur de el. *O sinucidere, ca oricare alta. Şi dacă, totuşi. Imposibil. Realizarea imposibilului ?*

— Primesc.

— E concluzia firească. Mulţumesc. Apoi, scoţând din sertarul biroului o coală de magnetoplast purtând un text gravat, umanoidul intervenit atât de neaşteptat în existenţa lui Ralt o împinsese spre el, adăugind : O ultimă formalitate. Atestarea faptului că vă oferiţi să experimentaţi voluntar.

Tot el îi întinse stilomagnetul şi Ralt semnă, abia aruncându-şi privirile pe textul redactat în obscuri termeni juridici.

E totuşi ciudat că-mi amintesc fiecare cuvânt, fără să-mi pot aduce aminte imaginea unei singure holograme, îşi spuse, ascultând distrat clipocitul apei. *Poate pentru că mi le-am repetat la nesfârşit pe navă, înaintea ivirii lui Idomar ?* Într-adevăr, la holograme nu se prea gândise. Dar ciudat era şi faptul că ţinea minte doar cum androidul se ridicase de la birou, petrecându-l până la o altă uşă decât cea pe care intrase. Tot ce se întâmplase între clipa când ieşise din birou şi cea în care se pomenise instalat în cabina astronavei zburând spre Babel i se ştersese definitiv din minte. *La fel s-o fi întâmplat cu Or-alda şi Idomar ? Să nu uit să-i întreb.*

Pe de altă parte, îl izbea pentru prima dată faptul că androidul folosise cuvântul *epavă*, referindu-se la el, Ralt. Oare Idomar avea, într-adevăr, dreptate ? Oricum, androidul care-l pusese să semneze îl înşelase cu bună ştiinţă, folosind-o drept momeală pe Arla. În privinţa ei lucrurile nu erau clare, deşi trebuia să recunoască un fantastic imposibil realizat în faptul că o întâlnise pe Arla (o Arla) în Babilon. Dincolo de speculaţiile lui Idomar şi teoriile Or-aldei, nu-şi dădea seama dacă Babilonul fusese înviat, dacă el, Ralt, se pomenise expediat cu mii de ani în urmă sau dacă fusese jucăria unei iluzii, dar îşi spuse că era, poate, singurul fel în care androidul fusese în stare să realizeze, în cazul Arlei, imposibilul. De ce însă îl expediase pe el în penitenciarul lui Scat Mor ? Pentru că era o epavă ? Şi-şi dădu deodată seama că ipoteza lui Idomar avea toate şansele să fie adevărată dacă Oficiul luase iniţiativa izolării „epavelor", în vederea eventualei lor recuperări. Pentru atingerea unui asemenea scop se realiza până şi imposibilul (iată de ce androidul îl expediase pe Babel), un singur corectiv urmând să fie adus ipotezei lui Idomar : penitenciarul lui Scat Mor trebuia considerat, mai degrabă, drept centru de reeducare. Nu Ralt era în măsură să aprecieze felul în care se încerca pe Babel reeducarea

epavelor, oricât de bizare puteau părea metodele utilizate. Ca şi în cazul primei ipoteze a lui Idomar (care putea să aibă de partea ei doar absurdul dominând pe planetă, altminteri *cine* şi *de ce* să tortureze nişte epave ?), corectivul adus de Ralt explica raţiunea pentru care planeta artificială era o planetă interzisă. Rămâneau încă destule puncte obscure şi Ralt ar fi dorit să stăruie asupra lor, dar uşa băii se deschise şi Arla se ivi în prag.

Smulsese perdelele care astupau fereastra oarbă a sălii de baie şi se înfăşurase în ţesătura cu mari flori albastre, imprimate pe fond cenuşiu. Arla încremeni pentru o clipă într-o atitudine hieratică, dreaptă, cu bărbia ridicată şi mâna stângă ţinând perdeaua petrecută peste umărul drept, iar Ralt
păli brusc, primind în toată fiinţa prezenţa femeii iubite. Şovăielile, remuşcările fură spulberate de răscoala sângelui. Sărind în picioare, întinse braţele. Rămase totuşi locului, ca să n-o sperie ; Arla râse atunci şi, rostind întrebător :

— Ra-lit ? îşi ridică braţele lăsând să lunece perdeaua cu flori albastre.

— Chem în tine ivirea Iştarei, şopti el gâtuit, fără să-şi dea seama că repetă în galactică străvechea formulă învăţată de la Nabu-ballit.

Sprâncenele Arlei se arcuiră când faţa ei luă o expresie visătoare şi gravă. Cu ochii în ochii lui, în marea, în deplina tăcere a încăperii, venea spre Ralt.

*

— Bună seara, spuse mai apoi în galactică intrând, împreună cu el, în sufrageria cu mobile opalescente, pe care imenşi ochi coloraţi clipeau alternativ.

Toţi ceilalţi se şi aflau acolo, în jurul mesei acoperite cu impecabila olandă de culoarea untului şi în faţa a

nenumărate tăvi pe care aşteptau gustările. Necrezându-şi ochilor, admirară o Arla ce arbora uimitoarea rochie de seară găsită într-unul dintre dulapurile încăperii pe care o împărţea cu Ralt, o rochie lungă, croită dintr-un material de un albastru palid, în textura căruia intrau fibre de sticlă. Încântată, Or-alda se repezi la Arla şi o îmbrăţişă, copleşind-o sub o ploaie de întrebări, dar Ralt îi temperă entuziasmul :

— V-am făcut o surpriză, prieteni. Nu s-a petrecut însă nici o minune şi Arla încă nu vă poate înţelege.

— Cred că te înşeli, spuse Idomar. E limpede că rochia a fost anume făcută pentru Arla şi asta *este* o mică minune... care n-ar trebui însă să ne mire. Nu de minuni ducem lipsă.

Deşi însoţite de zâmbetul care semăna tot mai puţin cu vechiul lui rictus, cuvintele lui Idomar îi readuseră pe toţi în universul apăsător ce le fusese impus. Arla şi Ralt se aşezară.

— Sunt sigur că rochia nu se afla în dulap data trecută... vreau să spun, în prima noapte când am dormit acolo, recunoscu Ralt.

Glasul lui pierduse mult din siguranţa cu care răspunsese adineauri.

— Suntem manevraţi în continuare, declară Idomar ridicând din umeri, dar Asp, care tăcuse, zise domol :

— Câtă vreme arată aşa, n-am nimic împotriva manevrelor. Şi, ridicând paharul, adăugă: Poral. De cea mai bună calitate. În sănătatea voastră.

Cine eşti, Asp ? se întrebă Idomar. Neliniştită, Arla îşi plimba privirile de la unul la altul, simţind schimbarea atmosferei şi neînţelegând ce se petrecuse. Ralt îi mângâie mâna, apoi, zâmbind, îi arătă cum să folosească tacâmurile.

— Presupun că talentele speciale au dispărut, mai spuse Idomar fără să dea vorbelor un accent interogativ.

Buzele Or-aldei tremurară.

— Să nu ne substituim lui Scat Mor, rosti ea trecându-și

degetele prin pletele albastre. N-aţi vrea să vorbim ca şi cum... nimic nu s-ar fi petrecut, ca şi cum ne-am fi adunat pe una dintre lumile noastre... o mână de prieteni, într-o seară ?

Glasul i se frânse şi, în afara lui Asp şi a Arlei, toţi păliră. Râsul întretăiat de o tuse uscată le sfredelise creierii.

— De acord, răspunse Asp, mai ales că nu văd de ce ne-ar tulbura faptul că Arlei i s-a dăruit o rochie şi mie nişte poral.

Or-alda şi Ralt întoarseră spre el priviri neîncrezătoare, dar Idomar îşi spuse într-o străfulgerare că *acel* Asp care-i făcea faţă la masă venea dintr-un timp în care *adevăratul* Asp încă nu descoperise ceea ce avea să determine luarea înaltului şi Irevocabilului Decret Ferunadar, timpul în care Asp mai era împăcat cu el însuşi. Reacţiile lui erau deci previzibile. *În curând au să-i iasă broboane de sudoare pe frunte.* Şi, amintindu-şi de celălalt Asp, legat de el prin deziluzii şi sânge, simţi o neaşteptată repulsie faţă de cel ce-şi sorbea acum în linişte poralul.

— O singură întrebare încă, îşi aminti Ralt. Ţineţi minte ce înfăţişau hologramele din biroul... ? Ştiţi la ce mă gândesc.

Şi nu se miră când Or-alda şi Idomar mărturisiră că uitaseră. Hazardul era exclus din aventura lor, până şi prezenţa Arlei în acea seară fusese prevăzută şi i se confecţionase o rochie pe măsură, după cum lui Asp i se pregătise sticla de poral. „Manevraţi în continuare", spusese Idomar. Într-adevăr, manevraţi de la bun început. *Şi numai noi*, îi trecu dintr-o dată prin minte. Penitenciar sau centru de reeducare, era greu de presupus că o planetă fusese amenajată doar pentru câteva „epave“ culese de pe trei din cele zece lumi integrate. Să fi fost ei singurii debusolaţi ai sistemului ? Faza experimentală despre care i se vorbise în biroul cu holograme uitate să fi însemnat că se experimenta pe ei, că erau deocamdată primii

pensionari ai planetei interzise şi că generalizarea metodei atârna de rezultatele obţinute în cazul lor ? Îşi aminti de oamenii în veşminte ciudate plimbându-se prin piaţa de lingă fântâna căreia fusese precipitat în Babilon, de Nabu-ballit şi Kidinnu. Perplex, îşi întoarse atenţia spre cei din jurul mesei.

— ... niciodată, rosti apăsat Asp şi Ralt îşi dădu seama că, furat de gânduri, pierduse începutul frazei sau frazelor bărbosului prieten al lui Idomar. Se strădui să le prindă firul, dar nu mai auzi decât : De asta vă spuneam că n-am nimic împotriva unor manevrări de pe urma cărora ne alegem cu o rochie, o masă şi nişte poral. Ca şi mine, bucuraţi-vă de clipa dăruită, liberi de trecutul mort şi indiferenţi faţă de viitorul inexistent. Şi beţi, încheie ştergându-şi fruntea de primele broboane de sudoare.

Tăcuţi, ceilalţi îl priveau. Fără încetare ochii imenşi clipeau în jurul lor, amintindu-le o prezenţă pe care, oricum, n-o puteau uita.

Ralt se deşteptă târziu. Cum trăsese perdelele înainte de culcare, încăperea era scăldată în penumbra unei seri blânde. Simţi lângă şold trupul Arlei şi trase cu urechea, aşteptând să audă glasul lui Fart Averol urându-i bună dimineaţa, dar tăcerea se năpusti din pereţi, urcă din parchet, căzu din tavan,

o tăcere diferită de cea a apartamentului şi atât de neliniştitor compactă, atât de lipsită de fisuri, ca şi cum aerul ar fi devenit o materie densă, incoloră, prin care nici amintirea unui sunet nu mai putea răzbate. Neobişnuita calitate a tăcerii îi precipită

bătăile inimii, aducându-l în palatul lui Scat Mor. Şi o undă fierbinte îl străbătu până în vârful degetelor când prezenţa Arlei dobândi semnificaţie. Închizând ochii, îşi repetă cu evlavie *Arla, din nou. Aici. Arla* şi fiecare fibră îi deveni

floare desfăcându-şi petalele şi sângele lui fu apa roşie în care Arla înotă.

Zâmbind, se răsuci s-o privească. Arla dormea pe spate şi mai întâi nu înţelese ce avea pe piept. Apoi începu să tremure.

Într-un gest care nu era decât succesiunea unor zvâcnete, întinse mâna. Răceala pumnalului îi smulse un geamăt. Clănţănind din dinţi, sări din pat, trase în lături perdelele. Mânerul încovoiat ieşea din pieptul Arlei ca un cap de şarpe şi Ralt se repezi să-l smulgă, dar o mie de sirene se dezlănţuiră, o mie de nopţi îi explodară în ochi şi florile deschise în muşchii lui se chirciră toate când sângele i se prefăcu într-o deltă ţeapănă, neînchipuit de grea.

*

Pumnalul cu mâner alb şi lamă roşie străpunsese inima. Pe sânul Arlei, niciun strop de sânge. Altădată Idomar ar fi apreciat îndemânarea celui ce înfipsese pumnalul în aşa fel încât să nu pricinuiască suferinţă : Arla murise în somn, cu ochii închişi. Acum însă, în faţa unui Ralt care, de când îşi venise în fire, nu scotea o vorbă şi nu-şi dezlipea privirile de pe chipul celei pentru a doua oară pierdută, gândurile lui Idomar nu mai erau ale unui Asasin.

Recunoscuse, bineînţeles, pumnalul şi nu se îndoia că Asp avea în buzunar o înştiinţare, probabil galbenă, cuprinzând Înaltul şi Irevocabilul Decret Ferunadar prin care era chemat să ia chipul destinului pentru Arla. Scat Mor respecta convenţiile şi, dacă de astă dată hotărâse s-o elimine pe Arla prin intermediul Nobilei Ghilde, înviind-o numai pentru a putea fi ucisă, Asp cel de pe vremuri reprezenta instrumentul ideal, în stare să lovească în deplină seninătate atât în Ralt, cât şi în Idomar. Rostul prezenţei lui (nu ştia că fusese ucis, dar ştia că se află pe Babel pentru a duce la îndeplinire un Înalt şi Irevocabil

Decret Ferunadar şi se purtase potrivit instrucţiunilor) i se lămurea abia acum, când nu mai putea schimba nimic. *Dar aş fi putut face ceva ?* se întrebă. Scat Mor îşi cunoştea prea bine meseria şi dispunea de posibilităţi depăşind previzibilul.Tot ce plănuia se realiza întocmai, sporind suferinţele celor ce-i fuseseră încredinţaţi.*Până unde ?* Alcătuirea omenească impunea limite şi lui Idomar îi era de ajuns să-şi întoarcă privirile spre masca tragică a feţei lui Ralt pentru a-şi spune că exista un prag dincolo de care totul se vedea redus la nimic. *Chiar tortura prin speranţă ?* îşi aminti de ştiinţa roşie şi neagră. Nehotărât. Se uită la Or-alda.

Nu mai era, din nou, decât o femeie obişnuită, cu ochii prinşi în cearcăne, care, pe pielea ei de aur mat, căpătau o nuanţă pământie. Întoarsă la străvechea condiţie a femeii guvernând viaţa şi moartea, o pregătise pe Arla pentru ultimul drum, noţiune la fel de incertă pe Babel ca oricare alta.

— Unde o fi Asp ? întrebă ea.

— A dispărut.

Cum Or-alda nu făcuse legătura dintre ivirea lui Asp şi moartea Arlei, Idomar nu simţi nevoia să-i deschidă ochii. Asemenea oricărui Asasin experimentat, Asp se făcuse nevăzut după executarea misiunii, dar Idomar se îndoia că putuse pleca, într-adevăr. De altfel, se putea pleca de pe Babel? I se părea mai exact să considere că Asp fusese retras de pe scenă. *Şi dacă ar fi rămas aici, în palat ?* Răspunsul veni prompt: *L-aş fi ucis.*

Rânjetul uitat îi răsări pe buze când îşi spuse că Scat Mor pierduse prilejul de a-l vedea omorându-l pe Asp pentru a treia oară. Era un simţământ reconfortant şi, pentru o clipă, se bucură descoperind o falie în raţionamentul temnicerului şef,

apoi, neliniştit, se corectă. Scat Mor nu greşise nici de astă dată. Asp nu era decât o unealtă reconstituită, o iluzie.

Acum, ştiind asta, n-avea rost să-l ucidă şi, până la urmă, nici nu l-ar fi ucis. Scat Mor îşi dăduse seama şi nu încercase să provoace
o confruntare inutilă, ultima ivire a lui Asp fiind regizată exclusiv în funcţie de tortura aplicată lui Ralt.

Ca pentru a confirma presupunerea lui Idomar, doi bărbaţi în haine cernite intrară atunci, cărând un obiect pe care cei ce vegheau la căpătâiul Arlei îl priviră cu groază, sicriul nemaifăcând de sute de ani parte din recuzita funerară a lumilor integrate. Acolo, în palatul lui Scat Mor însă, unde totul amintea de secolul al XVIII-lea de pe Terra (cu excepţia instalaţiilor sanitare împrumutate secolului XX şi a câtorva elemente fără destinaţie precisă, care ţineau, evident, de o tehnică mai recentă), ar fi trebuit să se aştepte ca Arla să fie înmormântată în cursul unei ceremonii barbare, pusă la punct cu mii de ani în urmă pentru obţinerea unui efect cât mai distrugător asupra celor cărora le fusese răpită o fiinţă dragă. Dacă Ralt părea absent, Or-alda se ridică de parcă ar fi vrut să se împotrivească, dar un nou personaj se ivi atunci şi gerla se uită fascinată la odăjdile lui, pe care desluşi străvechiul semn al uneia dintre religiile pământene, crucea. Totul semăna atât de bine cu reconstituirile istorice de care cosmoviziunea abuzase într-o vreme, încât, nehotărâtă, Or-alda şovăi. Cei doi ciocli apucaseră trupul Arlei şi-l aşezară în sicriu. O mare mirare se zugrăvi pe faţa lui Ralt. Atunci preotul începu să oficieze şi niciunul dintre cei de faţă nu-şi dădu seama cât de ciudat răsunau cuvintele lui rostite în galactică (limbă în care niciodată nu se slujise un serviciu funebru), pentru că totul devenise ciudat.

Cioclii potriviră capacul, ridicară sicriul pe umeri şi, urmaţi de preot, se îndreptară spre uşă.

— Dupşarru Kidinnu, şopti Ralt, recunoscându-l abia acum, în preotul purtând odăjdile altui timp, pe uitatul scrib din Babilon.

Cum preotul urma să păşească însă în urma sicriului, Ralt se repezi spre cei ce i-o răpeau pe Arla.

— Linişteşte-te, îl rugă Idomar apucându-l de braţ.

— Dar Arla, strigă el, nu vezi ?... Au închis-o, mi-o iau... şi o duc... unde ?

Cântarea preotului făcea să răsune tăcutul palat al lui Scat Mor.

— Vino, oftă Idomar.

Or-alda trecu de cealaltă parte şi-l apucă şi ea de braţ pe Ralt, care bolborosea :

— Kidinnu, mi-au ucis-o pe Arla... Tu nu crezi dar e Arla, Kidinnu, Nabu-ballit ştie...

Apoi tăcu. Abia se ţinea pe picioare, Idomar şi Or-alda aproape că-l târau pe sus. Lacrimile-i curgeau întruna. Or-alda începu şi ea să plângă, Idomar strângea din dinţi şi se uita drept înainte. Aşa coborâră scările de marmură roşie, străbătură marea sală împodobită cu drapele. Poarta se deschise în faţa lor şi Idomar nu se miră văzând că treptele negre se opreau de astă dată pe aleea unui cimitir, după cum nu se miră nici recunoscând în mintea lui prezenţa lui Scat Mor.

Groapa era pregătită. Cioclii lăsară jos sicriul şi ridicară din nou capacul. Ralt făcu doi paşi, apoi ca fulgerat, se prăbuşi peste trupul Arlei şi-şi lipi buzele de buzele ei, dar preotul psalmodia netulburat şi cuvintele lui pluteau peste crucile cu nume uitate (*inventate ?* se întrebă Idomar), peste florile împodobind mormintele. O pasăre cântă. Cioclii se urniră şi-l ridicară pe Ralt, care se zbătea, plângea şi o chema tot mai neauzit pe Arla. La capătul puterilor, atunci când cei doi îl încredinţară Or-aldei şi lui Idomar, nu mai era în stare decât să geamă.

Sicriul închis fu coborât în groapă. Dacă primii bulgări de pământ zvârliţi peste lemnul capacului îi răscoliseră întotdeauna pe oamenii aflaţi pe buza unui mormânt, sunetul înfundat le descoperi atât de neaşteptat celor trei

martori ai unor lumi târzii blestemul întoarcerii în pământ, încât Or-alda îşi pierdu cunoştinţa şi Ralt căzu odată cu ea, Idomar neputându-i sprijini pe amândoi. Nici nu încercă, de altfel. Stăvilare trudnic înălţate se năruiau în el şi sentimentele comprimate în anii afilierii la Nobila Ghildă şi-l disputau cu violenţa unor stihii. Gâfâind, se sili să rămână în picioare. Ochii lui de un albastru palid urmăriră până la capăt umplerea gropii, peste care cei doi oameni în negru călcară apoi, pentru a bătători pământul.

Atunci când, împreună cu preotul, îşi plecară capetele spre el, răspunse la salut şi nu-i pierdu din priviri până nu dispărură la capătul aleii, unde cotiră. Pasărea cântă din nou. Şi, ca şi cum ciripitul ar fi constituit un semnal, începu să plouă.

Dar, nemişcat, Idomar privea acum mormanul de pământ negru pe care primii stropi de ploaie răsunau înfundat, ca o repetiţie obosită a bubuitului încă viu în auzul lui şi după care, ştia, nu va mai putea fi niciodată acelaşi. Sub degetele ploii Or-alda şi Ralt îşi veneau în simţiri. Tresărind, Idomar se plecă şi spuse încet, cu glasul lui de copil:

— Ştiţi, eu…

Dar, cum niciunul dintre ei nu-l putea încă înţelege, se opri din vorbă, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii, lăsând ploaia să-i spele îndelung faţa ucisă. Iar pasărea cântă din nou.

Gerlii

GERL,-Ă (s.m. şi f.), cei dintâi locuitori ai planetei Venus (*Gerl*, în limba băştinaşilor), de la care îşi trag numele, par a fi, alături de vechii marţieni (*tazkali*), primii oameni pe care evoluţia speciilor i-a produs, cu un impresionant număr de milenii înaintea pământenilor, în sistemul nostru solar. Dacă rasa originară a Planetei Roşii a dispărut demult, gerlii au dovedit însă o uimitoare capacitate de supravieţuire, fără a-şi pierde, fapt poate şi mai uimitor, nici una dintre caracteristicile esenţiale. Paşnici, n-au schiţat nici o tentativă de rezistenţă în lunile când astronavele Oficiului au început să debarce pe Venus colonişti şi n-au manifestat nici ulterior intenţii agresive. Dimpotrivă, conform unei străvechi tradiţii de ospitalitate pe care au expus-o noilor veniţi, încântați şi de aceea dispuşi să n-o pună la îndoială, au trimis nenumărate fecioare să-i întâmpine pe coloniştii cărora s-au străduit să le înlesnească aclimatizarea.

Venusienii, rodul încrucişării băştinaşelor cu reprezentanţii tuturor lumilor integrate, au creat pe Planeta Iubirii o civilizaţie rafinată. În interiorul arcului de coline albastre ce înconjoară fertila depresiune As-Lagal, noul Xu-Tii îşi desfăşoară splendoarea cosmopolită, clădiri multicolore legate prin punţile aeriene ale transportoarelor, parcuri cu arbori sonori, bazine cu ape felurit colorate, amfiteatre mobile, săli de spectacol personalizate, cosmomagazine în care superfluul depăşeşte necesarul.

Atunci când presiunea demografică a impus înfiinţarea unor noi oraşe pe planeta care nu cunoştea practic viaţa citadină (vechiul Xu-Tii fiind departe de a constitui o aşezare urbană, în accepţia Oficiului), gerlii n-au întârziat să indice alte câteva locuri admirabile, perfect adecvate edificării noilor oraşe. Dar, dincolo de colinele albastre, vechiul Xu-Tii îşi desfăşoară plasa labirintică

a străzilor tot mai înguste pe măsură ce se apropie de junglele nemuritoare, cu ale căror poteci sfârşeşte prin a se confunda, şi nimeni n-a aflat încă numărul reprezentanţilor vechii rase adăpostit în perimetrul labil al bătrânei capitale.

De câteva generaţii venusienii alcătuiesc o rasă distinctă, aportul strămoşilor nemaiputând fi recunoscut decât în rarele cazuri ale vreunui atavism resurgent. Nu puţini cercetători se cred însă îndreptăţiţi să afirme că gerlii (nici un recensământ nu s-a dovedit real) continuă să păstreze o covârşitoare superioritate numerică. Mai mult, o ipoteză demnă de crezare susţine că populaţia relativ puţin numeroasă a venusienilor e controlată de gerlii, cu alte cuvinte, că aceştia ar fi provocat în
mod deliberat apariţia noii rase pentru a-i putea stăpâni evoluţia demografică. În sprijinul acestei teze e citat faptul că, practic, noi încrucişări între venusieni şi gerli nu mai au loc decât în mod cu totul excepţional — şi aproape întotdeauna din iniţiativa gerlilor.

Dacă ipoteza menţionată s-ar verifica, trebuie să li se recunoască gerlilor o neobişnuită capacitate de previziune şi o înţelepciune pe care vârsta civilizaţiei lor ar justifica-o din plin. Nu numai că ivirea coloniştilor n-a însemnat distrugerea acestei civilizaţii, aşa cum din păcate s-a întâmplat nu o dată (pe Triton, pe Ganymede şi, într-o măsură, chiar şi pe Thule, în ciuda devotamentului celei dintâi echipe trimise pe a zecea lume), nu numai că gerlii înşişi n-au avut de suferit, dar au izbutit să menţină fenomenul sub control, procedând la o experienţă genetică inedită, crearea unei rase *citadine*, limitată la câteva superbe enclave şi nedorind să iasă din ele (ceea ce asigură gerlilor controlul cvasitotalităţii planetei, civilizaţia lor fiind la origine şi rămânând de-a lungul întregii ei evoluţii o civilizaţie *naturală*, indisolubil legată de realitatea junglei).

Istoria gerlilor, a civilizaţiei lor, nu mai constituie astăzi un secret, gerlii înşişi punând la dispoziţia cercetărilor toate datele necesare şi oferindu-le din belşug informaţiile dorite. Nu putem totuşi să nu menţionăm ciudata impresie

a celui mai de seamă istoric pământean al acestei remarcabile civilizaţii, Vend Kadal, care sugerează că istoriile gerlilor publicate în lumile integrate nu au nici o contingenţă cu faptele reale petrecute pe Venus. Fără a pune la îndoială buna credinţă a cercetătorilor, Kadal presupune că istoriile redactate de ei nu sunt totuşi decât elementele unei imense mistificări, cu alte cuvinte, nişte istorii fictive, menite să-i înfăţişeze pe gerli aşa cum ei înşişi au ţinut să apară în ochii omenirii planetare.

În sprijinul paradoxalei sale teorii, elaborată către sfârşitul vieţii, atunci când fusese unanim recunoscut drept principalul venusolog al tuturor timpurilor, Vend Kadal afirmă că gândirea gerlilor i-a rămas cu desăvârşire străină, împrejurare de neconceput în cazul în care datele furnizate de gerlii înşişi ar fi corespuns realităţii. Amintim aici un singur exemplu citat de Kadal, imposibilitatea pentru istoric de a înţelege figura enigmatică a Marei Doamne, personaj în afara descifrării căruia civilizaţia gerlilor ar rămâne un nonsens. Kadal mărturiseşte că, la capătul a cincizeci de ani consacraţi studierii acestei civilizaţii care ajunsese la desăvârşire în vremea când marii saurieni stăpâneau Pământul (fără să vădească de atunci nici forme evolutive, nici simptome de degenerescenţă, ci doar o uluitoare continuitate fără precedent în întregul sistem solar şi absolut inexplicabilă, de altfel) nu a izbutit să-şi dea seama dacă Marea Doamnă a gerlilor e o zeiţă, căpetenia lor politică, o idee-simbol sau un concept pentru care omenirea integrată nu posedă echivalenţă. Pentru a cita cuvintele finale ale monumentalei sale lucrări, *Istoria (ipotetică) a civilizaţiei gerle*, „ne aflăm deci în faţa celei mai tulburătoare enigme a istoriei, misterul unei civilizaţii ale cărei vestigii (ruine, unelte, opere de artă şi documente scrise) par fictive şi în faţa cărora, în ciuda evidenţei, în ciuda analizelor garantându-le autenticitatea, istoricul trebuie să-şi decline competenţa pentru a declara, la capătul lungii sale strădanii, că istoria gerlilor ar trebui rescrisă pornind de la zvonuri, impresii şi intuiţii. Faliment al ştiinţei ? Dimpotrivă. Vom încheia sugerând incapacitatea ştiinţei *noastre* de a descifra ceea ce ştiinţa

lor a hotărât să ne ascundă".

Extras din *Dicţionarul enciclopedic al lumilor integrate*, ediţia oficială, Upsala

INTRAREA rămânea condamnată. Or-alda ieşea de zeci de ori pe galerie sau se plimba ore întregi prin faţa uşilor identice (una singură era făcută dintr-un lemn auriu cu vine roşii, cea dincolo de care tronase Scat Mor, dar manechinul dispăruse şi uşa aurie nu se mai deschisese de atunci), în vreme ce Idomar îi ţinea tovărăşie lui Ralt.

Indiferenţa pe care marţianul şi-o impusese şi în care vedea chezăşia unei libertăţi exercitată într-o succesiune de prezenturi constituind singura formă de existenţă demnă a unei făpturi superioare nu mai era acum decât o amintire. Cu o ironică satisfacţie, din care nu lipsea regretul pentru anii irosiţi în rândurile Nobilei Ghilde, descoperea parametrul major al condiţiei umane în vulnerabilitatea ce o silea să-şi întoarcă într-una, din prezent, faţa spre propriul ei trecut, înainte de a privi în viitor. Înmormântarea Arlei însemnase punctul de ruptură al unei poziţii minate treptat.

Lucid, Idomar nu uita că reapariţiile lui Asp, ca şi scurta existenţă a Arlei pe planeta interzisă, apoi uciderea şi înmormântarea ei, nu constituiau decât momente iluzorii născocite de fantezia schingiuitorului Scat Mor şi nu vedea decât un supliment de ironie în faptul că se descoperise pe sine în condiţiile unei lumi trucate, dar ironia confirma natura prin excelenţă vulnerabilă a speciei umane. Nu era oare o supremă ironie în chiar împrejurarea că vulnerabilitatea îi determinase naşterea şi triumful asupra speciilor mult mai bine înzestrate de natură, cu care fusese confruntată ? Cea mai prizărită vietate marină, vânată şi persecutată de toate celelalte, s-a refugiat într-o bună zi acolo unde duşmanii nu o mai urmăriră pentru că nu erau însufleţiţi de disperare : *afară*, pe uscatul încă nu cu

desăvârşire uscat, dar mult mai puţin propice vieţii acvatice decât imensitatea oceanului. Microscopica făptură vulnerabilă a fost nevoită să se canonească împrumutând înfăţişări diferite pentru a face faţă soarelui, aerului şi anotimpurilor, dar duşmanii siguri de ei au rămas crustacei, moluşte şi peşti. *Iar pe urmă ?* Siguri de invulnerabilitatea lor, saurienii uriaşi, mamuţii şi leii dispăruseră. Omul se avânta în Cosmos. *Concluzia ?* Omul invulnerabil, sau care se considera astfel, se plasa în afara condiţiei umane, devenea fiară, tortiţionar sau... Asasin. Şi era, mai devreme sau mai târziu, condamnat. Pe Babel, în ciuda aparenţelor, omenirea era reprezentată de trei fiinţe vulnerabile, chinuite în dragostea, conştiinţa şi demnitatea lor.

Absent, Ralt îl auzea făcând elogiul vulnerabilităţii şi nu avea puterea să-i spună că lângă Arla se simţise întreg, nerâvnind virtuţile slăbiciunii. Dispariţia ei îl împinsese pe pustiul negru unde încetase să fie el însuşi, iar, dacă ar fi fost în stare, nu s-ar fi mulţumit să şoptească istovit unui Idomar preamărind acum durerea, justificând până şi ruptura care e moarte :

— Taci. Tu nu poţi înţelege...

— Dimpotrivă, Ralt. Abia acum înţeleg.

Glasul de copil avea inflexiuni dureroase şi Ralt descoperi că le poate asculta fără a urmări spusele marţianului, găsind alinare în simpla lor muzică. Imagini i se perindau pe dinaintea ochilor şi Arla se mişca, îl privea gânditoare, Arla lui sau Arla din Babilon care zâmbea întrebător susurând Ra-lit, dar amândouă imaginile se suprapuneau compunând o singură Arla cu atributele ambelor ipostaze, uneori Arla încremenea, avea pleoapele lăsate şi el se grăbea să-i deschidă ochii în timp ce Idomar vorbea, vorbea şi glasul lui menţinea puntea pe care Arla venea sau se depărta într-un afund înroşit de pâlpâirea torţelor iluminând incinta templului zeiţei Iştar.

Lacomă, prezenţa lui Scat Mor în minţile lui Ralt şi

Idomar nu-l mai împiedica pe cel dintâi să viseze şi nici pe al doilea să-şi desfăşoare argumentaţia, Ralt neieşind din stupoarea somnolentă în care a doua dispariţie a Arlei îl prăbuşise, iar Idomar găsind o satisfacţie răutăcioasă în etalarea unor teorii a căror concluzie ducea la condamnarea celui ce stătea la pândă în minţile prizonierilor săi, fără a mai încerca să închege un dialog.

— Ne lasă să recuperăm, spuse Idomar, dar nu adăugă cu glas tare : *Pentru ca să putem face faţă la ceea ce ne pregăteşte.*

În clipa aceea ameţi şi-l văzu pe Ralt ducând mâna la frunte.

*

Or-alda era transfigurată. Ochii i se măriseră parcă şi surescitarea îi făcea să scapere. Tot ce era în ea fragilitate fusese mistuit de flacăra trezită în alcătuirea firavă, învestită cu o demnitate prea de curând recâştigată pentru a putea domoli neastâmpărul bucuriei încă proaspete.

Zâmbitoare, îi întâmpina la malul mării albe, în lumea imaculată căreia nu încetase să-i caute intrarea. Într-un târziu, uşa mereu închisă pe galeria palatului lui Scat Mor sfârşise prin a se deschide. Strângând din dinţi, Or-alda s-a silit să alunge orice gând în stare să deştepte neîncrederea celui pe care-l simţea atent, gata să intervină. Oglinda oarbă era acolo, pe peretele din stânga. Aşezându-se în faţa ei avu o ultimă strângere de inimă, dar oglinda se roti în jurul balamalei inferioare şi Or-alda nu-şi putu stăpâni un strigăt de triumf când vălurile albe o acoperiră pentru a se topi, atingând-o, şi când se simţi plutind. Chiar şi atunci avu puterea de a-şi cenzura gândurile, lăsându-se invadată doar de fericirea trecerii prin neprihănirea cerurilor succesive, mereu diluate. Apoi…

Mirat, Idomar îşi înălţă privirile. Cerul era întreg. În faţa

mării, dunele-şi reluaseră locul, plaja se întindea cât vedea cu ochii şi, singură pată întunecată în peisajul reconstituit (Or-alda arbora o rochie miraculos de albă chiar şi în decorul ce părea să ignore componentele spectrului), lada neagră se afla acolo unde o lăsaseră. Clătinându-se sub povara a două trecuturi, Ralt se şi îndrepta spre depozitara ultimelor sale comori.

— Am izbutit, spuse apăsat Or-alda. Nările-i fremătau şi Idomar descoperi deodată cât era de frumoasă. Nu numai că am ajuns pe lumea albă, pe nivelul alb al planetei sau pe iluzia asta albă, dar tot ce vezi a devenit indestructibil. Acum există, Idomar, pricepi ?

— Nu. . .

— Gerl nu cunoaşte numai ştiinţa roşie şi neagră. de care Harfele au fost întotdeauna ţinute departe.

— O altă ştiinţă ?

— Ştiinţa albă.

— N-am auzit. . .

— Nici gerlii n-o cunosc, cu toţii, deşi numai ea le-a îngăduit să supravieţuiască. Dar Marea Doamnă...

Faţa Or-aldei încremeni neaşteptat şi mâna ei cuprinse brăţara verde de pe braţul gol. Idomar îl văzu pe Ralt lungindu-se lângă lada neagră şi, în aceeaşi clipă, auzi sub frunte strigătul lui Scat Mor.

— Nu-l lăsa să scape, ceru Or-alda.

Era acum încruntată şi ochii ei aveau duritatea unor bile de venin pietrificat. Masca veştedă a feţei lui Idomar vădi efort şi suferinţă când el îşi duse mâinile la cap. Ceva i se zbătea sub frunte (*un peşte în cârligul undiţei* îi trecu prin minte simţind zvâcnetele celui ce lupta pentru a-i părăsi creierul), ca o sepie împroşca neîncredere, apoi teamă şi furie, iar Idomar îi *vedea* reacţiile aidoma unor explozii colorate (neîncrederea verde, teama galbenă, furia purpurie) şi le trăia, opunându-le propria lui ură. Închizând ochii, repeta cu încăpăţânare *Scat Mor, Scat Mor*, pentru a

se concentra asupra prezenţei (simplu gând sau structură psihică) instalată în el şi surprinsă de neaşteptata intervenţie a Or-aldei. Îl durea capul şi se încorda apăsându-şi
tâmplele într-un efort care-l făcea să tremure, conştient de energia pe care întregul lui organism o mobiliza ca să reţină ceea ce se zbătea în salturi dezordonate *ca un peşte, ca un peşte* în limitele ţestei lui. Îşi auzea gâfâitul (sau era gâfâitul celuilalt), dar nu-şi dădea seama că se clatină. Apoi începură să-i vuiască urechile. De la o depărtare incomensurabilă, peste paraziţii ce ţiuiau tot mai ascuţit, auzi îndemnul Or-aldei:

— Rezistă, Idomar. Încep să-l văd.

Galben, tot mai mult galben, şi horcăitul lui Scat Mor :

— Dă-mi drumul. Vă las... făgăduiesc...

Beţia triumfului. Maree albastră. Încrâncenarea lui Idomar urcă o nouă treaptă, *acum te rogi tu*. Scrâşnind, se sili să închidă toate ieşirile, să astupe până şi cea mai neînsemnată fisură prin care schingiuitorul s-ar fi putut strecura, deşi nu ştia cum arată o asemenea ieşire şi nu bănuia existenţa unor fisuri. Efortul pe care-l furniza era atât de copleşitor, încât *simţi* oblonul energetic lăsat peste creierul lui şi-şi văzu cele două emisfere cenuşii, dar nu numai circumvoluţiunile, ci totodată şi substanţa lor, de parcă privirile i-ar fi căpătat o stranie acuitate sau puterea unor raze.

— Orice, horcăia Scat Mor. Vă dau... ori... ce... În... ce... taţi...

Idomar nu se auzi răcnind. Tensiunea atinsese limita suportabilului şi el menţinea cu ultimele puteri oblonul care-i acoperea creierul sfredelit de desnădăjduita voinţă a lui Scat Mor. Orb şi surd, tremurând ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric, se prăbuşi pe nisipul alb fără a-şi descleşta palmele de pe frunte şi fără a înceta să urle cu un glas ce nu mai era glasul lui, ci glasul roşu şi

negru al sângelui şi nervilor săi.

Când, fără veste, chinul luă sfârşit, trecerea de la paroxismul suferinţei la absenţa oricărei solicitări îi descumpăni în asemenea măsură biata alcătuire palpitândă, sleită, încât Idomar păru că se desface din încheieturi ca o mare păpuşă dezarticulată. Or-alda se mulţumi să-i atingă fruntea, ascultând răsuflarea deodată calmă a celui ce luptase
cu întunericul. Atunci, liniştită, se întoarse către Scat Mor.

Trupul mărunt, care zăcea pe nisipul alb, părea al manechinului ce îi convocase la picioarele tronului din încăperea apărată de uşa aurie cu vine roşii. Dar bătrânul printre buzele căruia abia mai trecea o răsuflare şuierătoare şi căruia, prin spărtura pleoapelor boţite şi lipsite de gene, i se vedea doar albul ochilor daţi peste cap, purta o simplă haină de casă şi avea în picioare nişte papuci îmblăniţi, ca şi cum ar fi fost extras din tihna unei încăperi. Părea mult mai bătrân decât imaginea pe care le-o oferise şi, întrebându-se neliniştită câtă vreme mai putea rezista, Or-alda se concentră pentru a-l sonda. N-avea nevoie decât de fracţiuni de secundă. Dar, pentru orice eventualitate, îi rechemă mai întâi pe plajă pe Arla şi Asp, cufundându-i în somn.

Apoi, calmă şi demnă, Harfa Marei Doamne se ocupă de Scat Mor. Şi nu-l expedie pe lumea lui decât atunci când înţelese totul.

Arla era cea din Babilon, dar o Arla care nu uitase. Dând cu ochii de Ralt şopti Ra-lit şi-şi duse mâna la sân, unde nu mai avea nici urma unei răni. Asp n-o cunoştea, cum nu-i mai cunoştea nici pe Or-alda şi Ralt, pentru că era acel Asp ce fusese ucis de două ori din porunca Nobilei Ghilde şi căruia Scat Mor îi pregătea o a treia intrare în scenă. Scat Mor dispăruse.

Spre marea lor mirare, Ralt, Idomar şi Asp (Arla trăia

într-o mirare continuă) se treziseră într-o încăpere necunoscută. Totul era alb, începând cu pereţii şi sfârşind cu fotoliile în care se pomeniră instalaţi, o imensă blană albă acoperea dalele albe, masa era albă, şi glastra de pe masă, şi floarea din glastră.

— De unde să încep ? întrebă Or-alda. Ar trebui, poate, să vă cer iertare.

— Tu ? izbucni Ralt.

Ţinea mâna Arlei în mâinile lui. Arla purta una dintre rochiile Arlei şi, la gât, un pandantiv dăruit de Or-alda înfăţişând un licorn de aur alb, atârnat de un lănţişor ale cărui verigi închipuiau tot atâţia şerpi minusculi care-şi muşcau cozile.

— Totul s-ar fi putut sfârşi încă de data trecută... vreau să spun, de la primul nostru contact cu lumea albă. Ce-i drept, am fi avut unele probleme cu Asp, zâmbi gerla, dar până şi ele puteau fi rezolvate. Oh, iartă-mă, adăugă văzând că Asp ridică
spre ea, în chip de salut, mâna dreaptă.

Un pahar se ivi în mâna lui.

— Să nu-mi spui. . .

— Gustă.

— Rece şi uşor sifonat, aşa cum se cuvine, recunoscu Asp.

Şi-şi duse paharul la inimă, plecându-şi fruntea.

— Din păcate, urmă Or-alda, încă nu-mi venea nici mie să cred că eram, într-adevăr... eu, din nou. Inorogul mă înspăimântase, ivirea Arlei fusese însoţită de... unele greutăţi, cu toţii ne aflam sub tensiune, şi descompunerea lumii albe a însemnat un nou element de panică, pe care n-am fost în stare
să-l stăpânesc. Dacă nu mi-aş fi pierdut cumpătul, aş fi evitat un supliment de chinuri pentru noi toţi.

Şi privi spre Ralt, care-i întoarse priviri dintr-o dată înceţoşate. Apoi mângâie pletele Arlei şi-i sorbi zâmbetul

întrebător, liniştind-o.

_ — Faptul că pe lumea albă Scat Mor se ferea de contactul psihic cu mine era semnificativ, reluă Or-alda. Trebuia să ajung din nou aici. În palatul lui Scat Mor mi-am controlat cu grijă gândurile, mai mult, am izbutit să le fac liniştitoare pentru cel de care atârna întoarcerea mea în imaculat. Presupun că l-am convins de iremediabila mea mărginire sau, cel puţin, de faptul că nu are a se teme de mine. Drumul prin oglindă mi-a fost deschis. (Or-alda făcu o pauză.) Aş vrea să-i mulţumesc lui Idomar, şi să-i mulţumiţi cu toţii. Fără el n-aş fi putut face nimic. . . De vreme ce Scat Mor refuza contactul cu mine, m-am folosit de Idomar. De creierul lui, ca de o nadă.

— Nu-mi aminti, se strâmbă Idomar ducând mâna la frunte.

— Trebuie să, vă vorbesc despre omul ale cărui victime am devenit. Vă amintiţi că Idomar vedea în planeta Babel un imens penitenciar şi, în destinaţia dată acestei lumi, raţiunea pentru care fusese proclamată planetă interzisă. . .

— Şi n-am avut dreptate ? o întrerupse Idomar.

— Cu ajutorul tău l-am adus aici pe Scat Mor, apoi l-am sondat. Lucrurile s-au dovedit a fi mai simple şi, totodată, mai complicate. Ipoteza ta nu explica tortura la care un mic grup de... epave, să rămânem la termenul introdus de tine, era supus pe Babel, iar corectivul adus de Ralt avea avantajul de a fi mai logic, depărtându-se totuşi de adevăr. Lăsaţi-mă să vă vorbesc despre Scat Mor... Cred că începuturile lui au fost ale unui navigator de excepţie, dublat de un om de ştiinţă pasionat de investigarea necunoscutului. A descoperit într-adevăr principiul „saltului galactic", cunoscut de mult de către ştiinţa albă a gerlilor, fapt datorită căruia, de altfel, suntem acum aici, după care. . .

— Un moment, o întrerupse din nou Idomar. Despre cine vorbeşti ? Scat Mor cu care am avut de-a face e ultimul

reprezentant al dinastiei instaurată pe Babel. De mai bine de patru sute de ani Alvar Mor, strămoşul lui, a rupt legăturile cu Oficiul. Sunt date elementare, consemnate în orice manual de geografie cosmică sau de astronavigaţie.

Or-alda clătină din cap şi pletele ei albastre jucară pe spătarul alb al fotoliului.

— Nu, Idomar. Nici un manual nu consemnează asemenea date. Dă-mi voie să continui... Scat Mor a descoperit, aşadar, secretul călătoriilor „cvasiinstantanee“ în afara hotarelor galaxiei, dar nu l-a destăinuit nimănui. Viaţa i-a fost o neîncetată vânzoleală printre aştri şi ştiu că, pe lângă lumi moarte sau inospitaliere, a întâlnit lumi pe care viaţa a luat forme inimaginabile. Am citit în el, vii încă după ani de zile, fascinaţia morbidă exercitată de androginii de pe UI, repulsia faţă de alcătuirile monstruoase şi mimetice de pe Wrg, regretul îmbrăţişărilor epuizante al făpturilor florale de pe Fejxas. Scat Mor a trăit mai intens decât oricare om al lumilor integrate, a trecut prin toate experienţele posibile... şi asta l-a pierdut. Presupun că „saltul galactic", de care a uzat cu un egoism de neconceput, l-a pervertit, oferindu-i posibilitatea degustării tuturor senzaţiilor imaginabile, fără a mai vorbi de cele pe care nu le putem închipui. Şi Scat Mor a devenit un toxicoman de un fel neobişnuit — iremediabil şi vicios vânător de senzaţii. Până şi conştiinţa faptului că ascundea omenirii o descoperire de proporţiile călătoriilor cvasiinstantanee în afara galaxiei trebuie să-i fi dat satisfacţia puterii depline, izolându-l de oamenii lumilor integrate. Printre senzaţiile experimentate de el se afla şi cea a invulnerabilităţii. Vă amintiţi ? „Scat Mor poate orice“...

— Am bănuit, spuse Idomar schimbând o privire cu Ralt. Fiară, tortiţionar sau Asasin.. .

Dar revelaţiile Or-aldei împingeau pe planul al doilea tot ce putuse gândi sau intui. împreună cu ceilalţi, atent, îi

sorbea cuvintele.

— Totul a mers bine pentru el până a depăşit pragul vârstei la care excesele de tot felul nu-l făcuseră să spere că va ajunge. Neputincios, ţintuit în fotoliu, Scat Mor s-a văzut pus în imposibilitatea de a-şi mai satisface viciul, deşi nevoia de senzaţii mereu reînnoite rămânea la fel de acută. Atunci... Or-alda privi pe rând feţele celor ce ascultau încordaţi; ca pentru a se încredinţa de realitatea încăperii albe îşi roti privirile prin spaţiul imaculat, apoi, calmă, reluă : atunci a înfiinţat, pe trei din lumile integrate, Institutul Cosmospect. Presupun că reputaţia celui ce deţinea secretul „saltului galactic" a forţat mâna Oficiului, deoarece totul s-a petrecut legal. Şi, prin androizii din care şi-a alcătuit în exclusivitate personalul, Scat Mor a început să caute... epave, fiinţe zdrobite, deznădăjduite, dispuse să se agaţe de firul de pai pe
care îl întindea : „realizarea imposibilului"... În starea în care ne aflam am înghiţit momeala. Culmea perfidiei a fost că, pentru prevenirea eventualei descoperiri a dedesubturilor inumane şi deci ilegale ale activităţii institutului, fiecare dintre noi a semnat de bunăvoie o declaraţie certificând că se supune în mod voluntar unei experienţe despre care nu afla nimic, mai bine-zis, în legătură cu care era înşelat.

— Dar Arla ! protestă Ralt. Şi chiar Asp…

— Ai şi uitat în ce condiţii ? Arla, înviată (las la o parte faptul că s-a căutat în mod deliberat o formulă în care să fie şi să nu fie ea) numai pentru a o ucide din nou. Asp, înviat numai pentru a fi din nou ucis sau pus să ucidă. În ce mă priveşte... dar ştiţi totul. Iar Idomar, silit să redevină ceea ce nu mai putea fi, un Asasin. Fiecare dintre „imposibilităţile realizate" pentru a ni se da iluzia că nu fusesem înşelaţi ascundea sau se integra în principala realizare a imposibilului, singura care-l interesa pe Scat Mor : fără să ştim, am devenit paiaţele, saltimbancii lui. Ca să

înţelegeţi, preciză Or-alda înălţându-şi braţele pentru a cere să fie ascultată până la capăt, fiecare dintre noi, mă refer evident la cei trei care s-au supus experienţei, continuă să se afle în încăperea în care a pătruns după ce a părăsit biroul împodobit cu holograme, unde fusese aşteptat de către un android anume programat.

Tăcuţi, Ralt şi Idomar schimbară o privire. Dacă Arla nu era decât intrigată de lunga convorbire pe care n-o putea urmări, dacă Asp asculta sorbindu-şi poralul şi fără să pară tulburat, acelaşi gând îi alarma pe toţi trei. Dar pierduseră din vedere că
femeia care le făcea faţă era Or-alda.

— Nu vă temeţi, spuse ea cu un zâmbet trist, nu mi-am pierdut minţile. Amintiţi-vă că ne-am întrebat de ce niciunul dintre noi nu-şi aduce aminte ce reprezentau hologramele şi nici ce s-a întâmplat după ieşirea lui din biroul în care fusese aşteptat. Pentru că eram aşteptaţi, fusesem identificaţi şi fiecăruia dintre noi i se pregătise, într-o vitrină, imaginea care, în mod necesar, trebuia să-l atragă. Faptul că fusesem aleşi doar câte unul pe fiecare dintre lumile noastre nu constituia decât o măsură de precauţie suplimentară, trei dispariţii simultane putând da de gândit, pe când o singură absenţă, a unui personaj dezechilibrat, având toate şansele să fie luată drept sinucidere. În sfârşit, pentru eventualitatea cu totul improbabilă că s-ar fi deschis o anchetă serioasă şi s-ar fi ajuns până la sediile institutului *Cosmospect*, unde am fi fost găsiţi, presupun că măsurile în vederea suprimării noastre fuseseră prevăzute, declaraţiile semnate de noi absolvind institutul de orice urmărire penală.

— Dacă înţeleg bine… începu Asp, dar se opri, aşteptând probabil ca Ralt sau Idomar să intervină, ca unii ce se aflau direct implicaţi.

— Continuă, Or-alda, se mulţumi să spună Idomar.

— Nu ştiu dacă Asp a înţeles într-adevăr bine, dar Babel

nu există. Aşa cum n-a existat niciodată o dinastie Mor, nici o planetă interzisă. Vă daţi seama că, în asemenea condiţii, nici noi nu puteam exista *aici*.

— Am ştiut, izbucni Idomar. Nimeni nu învie. Totul era imaginat, până şi steagul lui Dral.

— Totul era sugerat, preciză Or-alda. Părăsind biroul cu holograme am intrat fiecare în câte o încăpere unde am fost adormiţi, pentru a ni se implanta în conştiinţă „rolurile" ce urmau să devină viaţa noastră pe imaginara planetă Babel. Nu m-am străduit să aflu numele scenariştilor, regizorilor şi scenografilor cărora li s-a încredinţat compunerea psihodramei (presupun, de altfel, că erau tot androizi), toate întâmplările prin care am trecut şi cadrul în care, ele au avut loc au fost însă prevăzute de ei până în cele mai mici amănunte. Ca în cazul tuturor actorilor, doar interpretarea, trăirile ne aparţineau, dar era de aşteptat ca ele să fie cu atât mai convingătoare cu cât scenariul fusese conceput în funcţie de biografiile noastre, de punctele lor cele mai dureroase, anume alese pentru ca să participăm total, dăruindu-ne trup şi suflet unor roluri pe care nu le consideram ca atare, de vreme ce ne apăreau drept autentice fapte de viaţă.

— Şi toate pentru satisfacerea unui singur spectator, şopti Ralt.

— A unui spectator care se afla în permanent contact psihic cu actorii, căci pe Scat Mor nu-l interesau cuvintele şi nici jocul tradus prin mişcări şi gesturi, el urmărea jocul interior al actorilor săi, savurându-le neliniştea şi speranţele, incertitudinea şi sfâşierile. Scenariul prevedea alternări de situaţii în aşa fel concepute, încât fiecare dintre noi să fie nevoit să-i furnizeze senzaţii paroxistice.

— Un vampir, se strâmbă Asp.

— Anihilat, până la urmă, de victimele sale. Greşeala, de altfel, nu ţinea de scenariu. Scat Mor era permanent în

contact cu noi, numai că nu trebuia s-o ştim. Scrupulos, scenaristul şi-a luat măsurile de precauţie în eventualitatea unei, fie şi improbabile, agresiuni psihice venită din partea unei victime împinsă la disperare şi a prevăzut ca dispoziţiile lui Mor să fie înregistrate, ceea ce reducea contactul *conştient* cu noi la cea mai inofensivă expresie. Dar viciul s-a dovedit mai puternic şi Scat Mor n-a putut renunţa la intervenţiile *directe* în mintea fiecăruia dintre actorii lui. Înţelegând primejdia, s-a ferit să mă contacteze atunci când mă ştia în deplinătatea puterilor, aici, pe lumea albă, dar n-a prevăzut că puteam ajunge la el indirect, prin creierul lui Idomar, sau a hotărât să înfrunte primejdia, senzaţie neprevăzută în scenariu.

— Dar finalul prevăzut ? întrebă Idomar.

— Presupun că, dacă piesa s-ar fi desfăşurat până la capăt, am fi fost, în cele din urmă, abandonaţi. Fie că unii dintre noi şi-ar fi pierdut minţile, fie că ni s-ar fi dat drumul după o prealabilă ştergere din amintire a episodului *Cosmospect* (şi, fiindcă veni vorba, termenul nu însemna cosmospecţie, aşa cum Oficiul fusese încunoştinţat, ci spectacol cosmic...), când am fi devenit realmente nişte epave nemaireprezentând nici o primejdie pentru Scat Mor.

În tăcerea ce se lăsă auziră cu toţii foşnetul valurilor albe. Era dintr-o dată atâta pace, încât se destinseră în fotolii şi, cu privirile voalate, reluară în minte firul revelaţiilor Or-aldei, amintindu-şi câte un amănunt al rolului jucat pe Babel şi constatând că-l pot integra în ansamblul căruia îi căzuseră victime. Dar în perimetrul alb al încăperii totul le şi apărea depărtat, simplă succesiune de imagini violent colorate ale unui trecut închis, consumat, şi de care preferau să uite.

— Ai spus că suntem încă... acolo, tresări Idomar într-un târziu, iar Or-alda îl privi lung înainte de a răspunde :

— Toţi trei, da, suntem încă acolo. Mai ţineţi minte că pe nava ce ne ducea chipurile pe Babel v-am făgăduit că vom

fi prieteni ? Aşa a fost, şi mă simt legată de voi prin tot ce am îndurat... Or-alda făcu o pauză. Faţa ei de aur mat deveni şi mai gravă. Acum... e timpul să alegeţi. Mintea noastră poate închipui ceea ce nu există. Cuvântul *creaţie* figurează în toate limbile făpturilor raţionale şi, de la prima unealtă până la opera de artă sau organizarea socială, omenirile au imaginat mai întâi, pentru a realiza apoi. Multe închipuiri rămân totuşi la stadiul de vis sau de coşmar, fără a izbuti să capete consistenţa realităţii. Din păcate, în primul caz, din fericire, într-al doilea... Ştiinţa albă a gerlilor a descoperit demult că iluzia, imaginea poate deveni concretă, de vreme ce nu e nici ea decât o formă de energie convertibilă. Babel era o simplă imagine implantată în creierii unor fiinţe adormite, ca şi Arla, ca şi Asp, acum însă, Babel, Arla şi Asp există, după cum noi trei, Ralt, Idomar şi cu mine nu eram pe Babel decât nişte imagini implantate în propriile noastre creiere manipulate pe trei lumi diferite şi acum existăm, în carne şi oase. Dar existăm de două ori, aici şi în încăperile-laborator ale *Cosmospect*-ului... Experienţa e neobişnuită şi nu ştiu ce poate rezulta de pe urma dedublării noastre. Poate că nimic, în ce ne priveşte pe noi, cei de pe Babel. Dar nu mi-e indiferent nici ce i se întâmplă Or-aldei de pe Gerl, a cărei soartă nu se mai poate desfăşura decât între limitele demenţei sau declasării. Pe de altă parte, legătura psihică dintre noi două nefiind complet întreruptă, traumele psihismului Or-aldei de pe Gerl, odată scoasă din laborator, ar putea avea ecouri nedorite în mine, cea de pe Babel. Spun ar putea, pentru că totul e incert... Dar am cântărit lucrurile şi, în ce mă priveşte, am optat. Rămân aici, sacrificând-o pe cea cu care nu vreau să mă mai identific, fără să mă pot totuşi hotărî s-o condamn la existenţa degradantă ce o aşteaptă. Alegerea, din nou, poate comporta primejdii : nu ştiu cum voi reacţiona la şocul pe care, cu siguranţă, moartea pe Gerl mi-l va pricinui. Am hotărât cu

toate astea să-mi asum riscurile şi, dacă v-am înfăţişat cazul meu, am făcut-o pentru că mi-era mai uşor. Apreciaţi singuri în ce măsură problemele fiecăruia dintre voi se aseamănă sau diferă de problemele mele şi, în deplină libertate, alegeţi între
existenţa pe Babel sau reluarea ei pe lumile de pe care veniţi.

— Fără Arla ? strigă Ralt. Am ales demult, Or-alda.

Gerla zâmbi. Apoi, gravă din nou, îşi întoarse privirile către Idomar.

— Mai am de vorbit cu Asp, căruia n-am apucat să-i pun câteva întrebări, spuse el. Pe urmă (şi zâmbi *viu*, aşa cum de scurtă vreme învăţase), pe urmă... Rămân cu voi, Or-alda.

— Aşa am sperat, mărturisi ea. N-am vrut să vă influenţez, dar am sperat să rămânem uniţi. Cât priveşte alegerea lui Asp...

— Nu uitaţi, îi tăie el vorba, că, mulţumită fratelui Idomar, sunt singurul dintre voi care ştie foarte bine cum ar arăta pe Marte. Şi-apoi, dacă cel ce s-a ostenit să te aducă la tăcere ţine să reia dialogul, nu-i cuviincios să-l refuzi…

Şi Asp îşi lăsă palma peste genunchiul lui Idomar.

— Pe Arla n-o pot întreba, mai spuse Or-alda, dar Ralt şopti:

— Priveşte-o.

Arla îşi culcase obrazul pe mâna lui. Şi, în clipa de tăcere în care cu toţii se uitară la ea, fâşâitul mării răsună din nou, calmă promisiune a unui timp darnic.

— Destindeţi-vă, ceru Or-alda.

Apoi, închizând ochii, îşi cuprinse în palmă brăţara verde. Şi trupul i se zgârci pe fotoliu aidoma trupurilor lui Ralt şi Idomar atunci când sfredelul încins le străpunse tâmplele. Fiecare dintre ei se văzu întins pe câte o masă în mijlocul unui păienjeniş de fire colorate, se văzu zvâcnind şi zvârcolindu-se, rupându-şi legăturile şi ridicându-se cu faţa

crispată, cu ochii larg deschişi. O mulţime de sonerii se dezlănţuiră. Ei se prăbuşiră apoi fulgeraţi şi replicile lor de pe Babel îşi simţiră creierii arzând. Totul se desfăşură repede pentru Asp şi Arla, care săriseră de pe fotoliile lor şi se străduiau să-i aducă în simţiri, dar ecoul morţii trupurilor condamnate se distorsionă aberant în receptorii lui din încăperea albă, dilatându-se pe o durată insuportabilă, în care agonizară efectiv.

Sârme incandescente, nervii vehiculau o asemenea încărcătură de durere, încât ţipătul fiecărui boţ de carne sângerândă închis în pielea parcă jupuită se topea mai întâi în urletul indescriptibil al întregii alcătuiri martirizate. Îndată însă suferinţele multiple se decalară într-un rafinament al torturii, particularizându-se. Fiecare organ schingiuit îşi transmise moartea specifică în creierele sfârtecate şi clipa deveni infern, succesiune de morţi nerepetabile în care celulele plesneau, împroşcau, se lichefiau, sfârâiau în propriul lor jar exalând oroarea apocalipselor distincte ce marcau, fiecare, destrămarea unui univers. Pentru că, odată cu sfârşitul celor
trei, toate universurile explodară, aşa cum în miriade de rânduri mai explodaseră, dăinuind.

Or-alda, cea dintâi, deschise ochii. Ralt şi Idomar gemeau, cu capetele lăsate în piept.

Atunci, alb pe albul cerului, capul inorogului se ivi în cadrul ferestrei deschise. Cornul alb pătrunse în încăpere aţintindu-se asupra Or-aldei, care zâmbi istovită. Iar inorogul necheză uşurel şi-şi scutură coama, de parcă ar fi făcut să fluture steagul suplu şi neprihănit al noii lumi dăruită speranţelor.

Pe albul ei se putea înscrie orice.

Epilog

Aparatele instalate într-una dintre locuinţele personalizate ale lui Scat Mor, celebrul om de ştiinţă şi explorator al spaţiului cosmic, de soarta căruia nu se mai ştia nimic de multă vreme, au anunţat pe toate lumile integrate, astăzi, la l6,03 ora locală, încetarea din viaţă la vârsta de 98 de ani a celui care va rămâne în istorie drept descoperitorul „saltului galactic".

Căci marele dispărut şi-a respectat promisiunea şi testamentul său, ascuns pe Lună într-un loc precizat de apartamentul de pe Terra căruia, supremă originalitate, i-a fost implantată personalitatea lui Scat Mor însuşi (astfel încât chiar glasul defunctului a furnizat coordonatele ascunzătorii aflate pe faţa nevăzută a Lunii, în Marea Visului) a fost adus la cunoştinţa Oficiului. Iar testamentul cuprinde, printre altele, expunerea detaliată a principiului „călătoriilor cvasiinstantanee“. Ia astfel sfârşit acerba „polemică a galaxiilor", sunt autentificate obiectele extragalactice din muzeul Mor de la Göttingen şi se recunosc post-mortem meritele unuia dintre marii fii ai Pământului, deschizătorul călătoriilor extragalactice, omul care ne-a oferit cheia Universului.

Nu vor întârzia desigur speculaţiile în jurul motivelor care l-au determinat pe Scat Mor să pună la dispoziţia omenirii, abia după moarte, senzaţionalul rezultat al cercetărilor sale. În ce ne priveşte, ne exprimăm convingerea că geniul celui ce ne-a părăsit a intuit primejdiile potenţiale ale descoperirii sale şi a ţinut să ne avertizeze asupra riscurilor cărora o omenire probabil insuficient pregătită pentru marele

salt dincolo de hotarele galaxiei va avea să le facă faţă în confruntarea cu enigmaticele civilizaţii extragalactice, pe care le cunoaştem din lucrările savantului. Vedem, aşadar, în amânarea divulgării marelui secret ultima şi suprema dovadă de responsabilitate a bărbatului care şi-a dăruit întreaga viaţă ştiinţei, ultima şi suprema afirmare a dragostei şi grijii omului de ştiinţă faţă de viitorul speciei.

Scat Mor va fi depus în Panteonul Lumilor Integrate, alături de marii binefăcători ai omenirii. Oficiul a decretat o zi de doliu pentru cinstirea amintirii sale. Ea va rămâne un veşnic exemplu însufleţitor pentru noile generaţii ce vor purta mesajul lui Homo Sapiens printre stele.

Extras din videoziarul *Integral*, l3 iulie 265l

Observatorul astronomic de pe Himalaya semnalează apariţia unei noi planete în jurul Proximei din Centaur. Fenomenul inexplicabil va sta în centrul dezbaterilor viitorului congres de astronomie de la Copenhaga.

Extras din *Buletinul Oficiului*, l3 iulie 265l

Printr-o ciudată coincidenţă, dispariţia celebrului om de știință Scat Mor a fost marcată de trei puternice explozii care au distrus, pe Terra. Venus şi Marte, sediile institutelor *Cosmospect*. Primele cercetări par să pună dezastrele pe seama unor scurtcircuite în lanţ. Deşi accidentele au avut loc după ora de închidere a birourilor, autorităţile au descoperit rămăşiţele câte unei persoane în fiecare dintre sediile distruse. Investigaţiile continuă.

Extras din *Buletinul Oficiului*, l3 iulie 265l

ŞI ACUM ?

— Bună dimineaţa, Arla şi Ralt.

— Bună dimineaţa, Or-alda şi Idomar.

Am încheiat.

Bătrânul Asp av Tald su Arit v-a scris povestea. Suntem mai înţelepţi şi, poate, mai buni.

E mult ?

E puţin ?

E de ajuns.

CUPRINS

Lector : Victor ZEDNIC
Tehnoredactor : MARIANA PUŞCAŞU
Bun de tipar : 2-VIII-l977. Apărut : l978.
Comanda nr. l.09l. Tiraj : 50.000 ex. broşate.
Coli de tipar : 9,5.
Tiparul executat sub comanda nr. 5.l00/977, la
întreprinderea poligrafică Bacău, str. Eliberării nr. 63.
REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA
Lucrarea a fost executată pe hârtie fabricată
de C.C.H.F.A. BRĂILA

Fantastic Club

Lei 4,50

În aceeaşi colecţie

au mai apărut :

Stanislaw Lem :
CIBERIADA

Horia Aramă :
VERDE AIXA

Miron Scorobete :
CRÎNCENA LUPTĂ DINTRE „ATE" ŞI „ABILE"

Victor Bîrlădeanu :
GHEAŢA DE FOC

Romulus Bărbulescu—George Anania :
ŞARPELE BLÎND AL INFINITULUI

Doru Davidovici :
ZEIŢA DE ORICALC